

РОБЪРТ РАНКИН БРЕНТФОРДСКИЯТ ТРИЪГЪЛНИК

Част 2 от „Брентфордска трилогия“

Превод от английски: Тинко Трифонов, 2003

chitanka.info

На моя винаги усмихнат син Алекс

ПРОЛОГ

Самотната фигура в яркожълти одежди заслони с ръка очите си от слънцето и погледна надолу към ледника, където се намираше огромен черен кораб. Една трета от корпуса му беше потопена, заклещена в дъното на долината. Като се вземеше предвид подводната му част, невидима под замръзналото езеро, можеше да се приеме, че бе дълъг най-малко 300 лакти, широк поне петдесет и висок около 30. Общо взето изглеждаше като някаква фантастична баржа с надстройка със скосен покрив върху палубата. Гредите от гоферово дърво бяха почернени от дебелия слой смола и втвърдени от ледника, който ги бе запазил в продължение на безброй столетия. В единия борд зееше голям отвор; на няколко метра разстояние, върху две големи скали, досущ като част от олтар, лежеше вратата, която някога го бе затваряла.^[1]

Самотната фигура хвърли фасата от цигарата си, стъпка я в снега с босата си пета и вдигна бинокъла. Водачите му отдавна го бяха изоставили, боейки се в предразсъдъците си да стъпят върху ледените пасища на свещената планина. Сега той стоеше сам, първият човек, преборил се с ледника. Пред него се разкриваше гледка, за която мнозина биха дали живота си.

Подсвиркваше пронизително през зъби, а върху устните му играеше едва доловима усмивка. Плесна с ръце, широката му оранжева роба се развя от злия вятър, той я прибра пред слабните си и закрачи надолу по замръзналия шкарп, за да изследва древния катастрофирал кораб отблизо.

[1] Данните за Ковчегата на Ной са съобразени с текста, публикуван в българския превод на Библията. — Б.пр. ↑

1

Невил, нещатният барман, дръпна излъсканите бронзови резета и отвори широко вратата на салона на бара „Летящия лебед“. Застанал в рамката на прочутите порти, той се прозяваше и почесваше, кльощавата му фигура бе обгърната от японски копринен халат, носеше шал на точки и доста оцапани домашни чехли. Слънцето се издигаше зад газометрите и в далечината по „Ийлинг роуд“ видя дребната фигурка на Малкия Дейв, пощенският раздавач, който започваше утринния си обход. Както винаги за „Четиримата конници“ нямаше поща, за букмейкъра Боб — още сметки, малък кафяв пакет за ъгловото магазинче на Норман, нещо подозрително в голям бял плик за чичо Тед, зарзаватчията, какво ли можеше бъде...? Невил напрегна здравето си око при приближаването на Малкия Дейв, който си подсвиркуваше фалшиво „Ориндж клоу хамър“ — дали му носеше пощенска картичка?

Дребният раздавач приближи още, ухилен широко. Когато се изравни с бармана, намигна неприлично и каза:

— Още една!

Невил протегна слабата си бяла ръка, за да получи картичката, но Малкият Дейв я държеше прекалено ниско, за да я стигне.

— От Арчрой е — обяви злобният раздавач, който изпитваше огромно удоволствие да чете пощата на хората, — и е с печат от Арарат. Пише, че нашето момче е открило...

Невил се наведе рязко и дръпна картичката от ръцете му.

— ... открило останките от Ноевия ковчег на върха на планината и сега урежда разглобяването и транспортирането му до Англия.

Невил изглежда мрачно раздавача.

— И можеш да ми съобщиш всичко това, след като си прочел само адреса?

Малкият Дейв се потупа по носа и намигна отново:

— Позволих си волността да ѝ хвърля един поглед, в случай, че става дума за лоши новини. Човек винаги трябва да е нащрек.

— Да, бе!

Нещатният барман отстъпи крачка назад и затръшна вратата на „Лебеда“ с оглушителна решителност пред джуджето проверител на Кралската поща. Невил пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си и се извърна от вратата. С дълги крачки бързо прекоси изтъркания килим на салона.

При първата крачка се изравни с издупчената дъска мишена за дартс, изписаните с тебешир числа от сноцната игра меко грееха на ранната светлина. Втората го изравни с маса за игра на „Заложил половин пени“, а при третата премина покрай първата от осемте полирани маси тип „Британия“. След още две безшумни крачки без да иска спря. Пред него се намираше един толкова отвратителен, толкова презрян и долен предмет, че даже дразнещите навици на пощенския раздавач бледнееха в сравнение с него.

Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер!

Лампичките ѝ просветваха непрекъснато и от нея се носеше ниско и злокобно бръмчене, от което зле лекуваните зъби на нещатния барман заскърцаха. Монтирана от един от мазниците техници на пивоварната, машината отнемаше ценно място за къркене и бе толкова омразна за редовните посетители на „Лебеда“, колкото може да се мрази едно създание от микрочипови схеми.

Невил зърна лицето си върху видеоекрана и сам се изненада от свирепостта на изражението му. Обърна се към машината с редовната си сутрешна ругатня, но чудовището си бръмчеше невъзмутимо, безразлично към призованите от бармана тъмни сили. Невил се обърна с презрение и пое прегърбен по стълбите към стаите си. Там, вече насаме, наля мляко върху овесените си ядки и се вгледа в пощенската картичка от Арчрой, подпряна върху буркана с мармалад.

На картичката бе изобразен Брентфорд от птичи поглед.

Много жалко беше, че когато замина на околосветско пътешествие, Арчрой от съображения за икономии, както сам се бе изразил, бе решил да вземе със себе си пачка местни пощенски картички. Брентфорд от птичи поглед представляваше много приятна гледка разбира се, но започваше и да поомръзва. В крайна сметка, когато човек получи картичка с печат „Потала, Лхаса“, или „Източният кей, Шри Ланка“, нямаше да му навреди да види понякога и картинно изображение на тези места. Защото човек се изнервя, когато прочете

екзотичните подробности за синхалски религиозен танц, а като обърне картичката види прелестите на два газометъра и една водна кула.

Невил въздъхна дълбоко, когато погледна подредените в редичка върху лавицата над камината еднакви пощенски картички. Картичката определено бе толкова обикновена, че можеше да мине за невидима, но всяка от тези картички бе изпратена от някое далечно място на голямото земно кълбо. Всяка бе прекосила непознати земи чужди граници, бе преминала континенти, за да се върне досущ като пощенски гълъб в родния град. В тази цялата работа определено имаше известна романтика.

Невил обърна картичката между пръстите си. „Ноевият ковчег, а?“ Това вече изискваше доста силна степен на доверие. Във всяка от картичките се описваше със самохвалство някакъв страхотен подвиг, но този надминаваше всички.

Ноевият ковчег? На езичника Невил това му се струваше малко невъзможно. Дори да е съществувал, нещо, в което той силно се съмняваше, възможността да е оцелял дори и отчасти толкова векове на връх Арарат му се виждаше доста невзрачна. Подобни истории бяха предназначени просто да запълват страниците на популярната преса в сезоните, когато новините са кът. Барманът си спомни, че бе чел за един, който твърдеше, че е открил бездънната бездна в задния си двор. И измамата сигурно щеше да се разкрие, ако не бе паднал в нея, вървейки заднешком, за да позира на вестникарския фотограф.

Ноевият ковчег, хайде де! Невил взе картичката и я постави до осемте ѝ близнака върху лавицата. Ноевият ковчег, как ли не! Не можеше да бъде вярно. Нали?

2

Същото това слънце, издигнало се вече над газометрите, протегна предпазливо един лъч към рядко измивания прозорец на улица „Абадон“, номер шест. След като премина с известна трудност през мътното стъкло, то се спря върху вътрешната стена като бледорозово ромбче от светлина, обграждащо останалата без нос статуетка на Дева Мария.

Блаженството на благословената дева върху лавицата бе сравнимо единствено с това на обитателя на стаята. Джон Винсънт Омали бе от онзи тип хора, които обикновено се описват в учебниците като „поспаланковци“. Обикновено ромбчето светлина безшумно се плъзгаше по лавицата, докато не стигнеше до пукнатото огледало, откъдето отражението му кацваше върху лицето на поспаланкото и го изваждаше от спокойната му дрямка. Но вече от няколко дни то не можеше да изпълни ритуала си.

Днес то щеше да намери празна възглавница, върху която нямаше да открие други следи от склонената за отдих глава, освен лека вдлъбнатинка и петно от брилянтин. Завивката бе отметната настрани, а върху линолеума на пода бяха проснати в разкрасено положение крачолите на пижама. От кукичката на вратата липсваше износено сако от туид. Още нямаше осем часа, а Джон Омали вече не бе в дома си за евентуалните посетители. Защото Джон Омали имаше важна работа другаде.

Джон Омали бе отишъл да играе голф.

— Пази се!

Викът отекна над парцелите, удари се в стената на Моряшката мисия и прелетя обратно над кърдросата глава на сина на Ейре, облечен с пуловер от остров Феър и панталони от туид с навити крачоли.

— Пази се и внимавай!

Омали замахна със стария стик, реликва от отминала и поизтънчена епоха, и с яд нанесе мощен удар върху малката бяла топка.

Тя излетя на около метър и двайсет в ясения утринен въздух и падна по средата на лехата с репички на Джим Пули.

Джим едва сдържа смеха си и прочете от книгата за упражнения със заглавие „Вече официален наръчник по парцелен голф“:

— Освен ако топката не се смята за напълно недостижима, когато например няма достъп до нея, тоест когато се намира под повече от метър вода или извън възможностите за катерене, играчът е длъжен да изпълни удара. Ако обаче той застрашава репичките на съседа си, се лишава от тази дупка.

Омали се почеса по главата с дървена подложка за топка и изгледа Пули с известно подозрение.

— Не си спомням този текст, Джим — каза той. — Може ли да се осмеля да попитам дали правилото важи и за боба, примерно от онзи сорт, който ти изкорени вчера от моя парцел, докато опитваше онзи свой специален удар на четвърта дупка?

Пули направи изражение сякаш се бе замислил.

— За боба не се споменава изрично — каза той и внимателно прочете записката, която току-що бе надраскал набързо. — Но ако направиш официално искане да бъде включен в наръчника, тогава мисля, че можем да си позволим да го впишем.

В този миг двамата голф играчи залегнаха изведнъж като командоси зад туфа висока трева. Обяснението за това необичайно поведение бе почти неизбежното, характерно фалшиво подсвиркване на Малкия Дейв, предвещаващо появата на джуджето, което както всяка сутрин минаваше направо през имението „Бътс“.

„Парцелният голф“ още не бе привлякъл вниманието на собствениците на парцели или на обществеността, а и Пули, и Омали искаха нещата да си останат така. За предпочитане бе да играят на някое от общинските игрища, но поради стечение на обстоятелствата снимките им бяха разлепени върху таблата с надпис „Персона нон грата“ из целия окръг.

На пръв поглед всичко започна съвсем безобидно — малки несъгласия, понякога юмручна схватка; едва ли можеше да става дума за нещо, изискващи намесата на полицията. Играчите на голф обаче са отделна порода хора с доста консервативно отношение към спорта. Необичайните възгледи на двамата брентфордци към играта не бяха възприети. Тяхното постоянно нарушаване на правилата, смяната на

клубовете, многобройните им претенции към отчитането на резултатите, постигнати най-често чрез пропускане на най-трудните дупки, пълното им пренебрежение към безопасността на другите играчи, отказът им да викат „Пази се!“ преди онези удари, които Омали квалифицираше като „тежки“ — всичко това беше прекалено много за останалите. Секретарят на един от голф маршрутите дори прояви рядко срещана толерантност: уважи молбата на Пули да играе дупките в обратна последователност, допусна в един особено влажен ден Омали да играе с наметало на велосипедист и с непромокаеми рибарски панталони, но когато Пули премести всички маркери за топките (за да направи играта по-интересна), а Омали изкопа на мястото на третата дупка нова, за да вкара с пряк удар, бяха взети крути мерки. Двамата потенциални победители в турнира за купата „Райдър“ бяха натирени по начин, който французите биха определили като „Ла изритването на ла скитниците.“

По този начин в миг на рядко вдъхновение, родено от необходимостта, досущ като при Франк Запа и при Джим Пули, човек с безкрайни възможности, когато бъде притиснат в ъгъла, се роди Парцелният голф.

Той имаше множество преимущества. Тук нямаше опашки от желаещи да играят, нямаше „зелени“ такси, нямаше го унизителното махане на маркерите пред зрителите; но преди всичко, двамата с партньора му можеха да въведат свои собствени правила — такива, каквито ги родеше фантазията им. Като основател на играта Джим единствен пое бремето за наръчника за упражнения, докато не бъде изяснена и най-малката подробност. Това било, както се изрази той пред Омали, негово „свещено право“. Необходими бяха доста хитрости, разбира се; защото те никак не искаха другите собственици на парцели да научат за играта, от страх, че могат да прихванат и да се заразят. Това бе миг на рядко вдъхновение от страна на Пули, но той щеше да изиграе своята роля в промяната на лицето на Брентфорд изцяло и завинаги.

— Пази се!

Малкият Дейв тръгна на своята обиколка и Джон Омали отново се зае да премести топката си от лехата с репичките в парцела на Пули и да я запрати смело към четвърта дупка, където тя изкусно се спря между количката на Стария Пийт и очуканата му лейка.

3

Норман бе от онези ранни птички, които, както казва пословицата, рано пеят. Да се върти магазинче за тютюн на ъгъл, при това с нещо, което трудно би могло да се нарече печалба, изискваше почти целодневна заетост. Норман подходи и към този проблем както към всеки друг — с воля. „Човек трябва да бъде постоянно на ниво, ако иска да гребе с черпака от меда и да е спокоен за хляба и сиренето си“, непрекъснато обясняваше той на клиентите си. Тази забележка обикновено бе посрещана с кимане, което трябваше да даде на магазина онова насърчение, от което той се нуждаеше.

Норман бе на крак от шест часа сутринта и подреждаше и номерираше пристигналите вестници. Беше сряда и бе пристигнала първата реколта от специализирани списания. Това бяха „Психични новини“ за Лили от кафене „Перото“. Норман го надписа с едри числа, тъй като новият раздавач имаше раздражителния навик да го бърка с „Велосипедни новини“, което се доставяше на отец Мойти в църквата „Сейнт Джон“. Тук беше купчината с най-различни спортни списания за Боб, букмейкъра, както и селекция от лъскави датски списания за чичо Тед, зарзаватчията. Норман скри брой на „Мускулести момчета“ във вестник „Дейли телеграф“ на вдовицата Картрайт и си затананика тихичко. Предстоеше му тежък ден и той имаше намерение да се възползва от всяка негова минута.

Ник, дългоносият раздавач, се вмъкна в магазина; дъвчеше дъвка и пушеше онова, което момчетата от „Скотланд ярд“ наричаха „определени субстанции“.

— Здравсти, Норм — каза той.

Норман вдигна глава от заниманията си и погледна младежа с откровено отвращение.

— Добро утро, Никълъс — отвърна той, погледна часовника си и го разклати до ухото си. — Да не би да е вече време или стария „Вашерон Константин“ отново избързва?

Раздавачът разлисти небрежно един брой на „Красавици с преливащи сутиени“.

— Глей, к'ви мацки — рече той и оголи лъсналите си от слюнка венци. — Човек може направо да онемее.

Норман хвърли снопа сгънати вестници в опърпаната платнена торба и я бутна върху проядения от дървояди тезгях.

— Хайде, хващай пътя, момко — изръмжа. — Времето лекува всички болки, а раздялата засилва чувствата.

— О, така си е — отвърна момъкът, грабна чантата с белязаната си от екзема ръка и пое към вратата, където се спря — имаше вид на типичен военнопленник — и повтори: — Така си е.

Норман го изгледа скръбно как излиза. В това момче определено имаше нещо мошеническо, но още не успяваше да разбере какво точно. Магазинерът прекоси покрития с всякакви петна линолеум и обърна табелката на вратата от ЗАТВОРЕНО на ОТВОРЕНО. Скоро ще заприиждат, помисли си той, като погледна през мътното от мръсотия стъкло: момичетата от офисите — за цигарите и шоколадчетата си, гуляйджиите от предишната вечер — за аспирините си, учениците — за комиксите и евтините си бонбони, старите кримки за половинката си мляко, което Ред, млекарят, е пропуснал да остави на стълбищата им, Стария Пийт за половинката си унция тютюн, Пули и Омали — за да добавят пакетчетата си с по пет цигари към седмичните си сметки. Все същите редовни сутрешни лица.

Норман поклати замислено глава. Ако човек не се разпуска, този стар живот не бе чак толкова лош, нали? А и споделената тревога определено е наполовина преодоляна, пък и човек трябва да се посмее, нали така?

Върна се обратно зад тезгяха и си взе една от новите дъвки, с които местният дистрибутор го бе убедил да зареди магазина си. Разви опаковката на „Капитан Лазер астродъвка“ и метна безвкусния синтетичен сладкиш в устата си.

Докато дъвчеше разсеяно, бръсваше без особен ентузиазъм прашасалите ъгли на лавиците и духаше натрупалия се прах върху кутии с шоколадови бонбони с отдавна изтекъл срок на годност. Ето я и кралицата, приятно усмихната, макар и едва-едва, по време на коронацията си. Ето ги вдървените шотландчета — надничат изпод праха върху кутии с маслени бисквити, ето го и онзи тип, сякаш

излязъл от „Клуба «Пикуик»“ на Дикенс, все още усмихнат идиотски върху кутията вече неставащи за нищо сладкиши.

Норман прокара напльончен пръст по тенекиената кутия в опит да прочете марката. Нима хората още ядат подобни неща — запита се той. И дали изобщо някога са ги консумирали? Не можеше да си спомни да е продал и една от тях. Обзет от неочакван интерес, той взе една кутия и я разклати. Празна беше, разбира се. Навярно съдържанието ѝ се е изпарило, помисли си Норман.

Отново сви рамене; би трябвало да ги изхвърли всичките, не ставаха за нищо и едва ли биха могли да минат за украса. Знаеше обаче, че никога няма да се раздели с тях. Те придаваха на магазина му характер и вдъхновяваха разговори между самотните пенсионери за предпочитанията им — колкото да завържат приказка.

Норман хвърли бърсалката за прах, която се състоеше от едно перо, в определената ѝ ниша и разкърши снага, сякаш се опитваше да се освободи от странната меланхолия, която го бе обзела тази сутрин. Нещата в Брентфорд щяха да се променят и нямаше никакъв смисъл да се плаче за строшената стомна или да се плюе срещу вятъра.

Върху тезгяха стоеше едно малко кафяво пакетче, което бе доставил Малкият Дейв. Норман знаеше какво точно съдържа то; американските марки и паякообразните букви на надписа му говореха достатъчно. Това бе последният компонент, който му трябваше, последният липсващ елемент от пъзела.

Въпросът вече беше „или-или“. В този проект бяха хвърлени няколко години на планиране, много месеци на съответен тежък труд, да не говорим за едно малко състояние, похарчено за изследвания, подготовка и в крайна сметка — за окончателен монтаж. Експериментът наистина бе „Големият“. Този път грешка нямаше — той бе достоен за Нобелова награда. Норман го наричаше „Върховното търсене“ и то заслужаваше прозвището си.

Вярно, в миналото малките научни „отклонения“ на Норман като цяло не бяха успешни. Въсъщност, заради тях той се бе превърнал донякъде в посмешище. Но този път бе сигурен, че е намерил разковничето. Сега хората от Брентфорд сто на сто щяха да се сепнат и да забележат постижението му. Ако изчисленията му, съчетани с тези на един германски физик, донякъде известен с теорията си за

относителността, се окажеха верни, тогава нещата тук наистина щяха коренно да се променят.

Норман потупа с пръсти кафявото пакетче. Ако съдържаше всичко необходимо, щеше да започне първите практически работни тестове още този следобед, когато затваряше по-рано, а след това ще видим кой кум, кой сват...

Звънчето на вратата оповести появата на клиент. Беше Стариият Пийт, следван както винаги от полутериера си Чипс.

— Добр'утро, Норман — рече весело старикът, — една унция „Шипс“, ако обичаш.

— Р-ъ-ж-ж-ж-м... х-м-м-м — отвърна магазинерът, защото едва сега установи, че „Капитан Лазер астродъвка“-та се бе втвърдила в устата му и бе запоила горната му зъбна протеза към долната.

— Р-ъж-ж-ж-м... х-м-м-м ли! — попита Стариият Пит и се почеса по снежнобялата глава. — Сега пък какво си замислил? Чакай да позная. Експериментираш с някакъв усъвършенстван вид есперанто? Или се пробваш във венстрилоквизма?

Норман бе обхванал с длан челюстта си, бузите му бяха почервенели, а очите му започнаха да се забелват.

— Аха — каза Стариият Пит и се потупа по носа. — Мисля, че почвам да разбирам. Нещо свързано с мимическото изкуство, нали? Нека опитам да отгатна, много ме бива в тая работа, дай ми сега насока, от колко букви се състои заглавието?

Норман дръпна споените си челюсти и удари тезгяха със стиснат юмрук.

— Пет букви — рече Стариият Пит. — Не, шест тогава, или седем? За книга или за филм става дума?

Норман се отдръпна от тезгяха по най-гротесков начин като пъшкеше и ръмжеше. Стариият Пит чевръсто се отмести встрани да му стори място, а малкият Чипс потърси веднага сигурно прикритие.

— Трудна задача — рече старикът, докато Норман се мятеше из магазина, събори поставката за списания и разпиля съдържанието й. — Сетих се, сетих се! — извика изведнъж Стариият Пийт. — Крис Лоутън в прочутата си роля във филма „Гърбушкото от Нотр Дам“ по Виктор Юго.

В израз на най-сърдечно поздравление за великолепно изпълнение на Норман старикът, който въпреки напредналата си

възраст още притежаваше значителна сила в дясната си ръка, тупна Норман по гърба. Ударът освободи циментиралите се зъби и ги изхвърли от устата на магазинера. Те изтрополиха по линолеума на пода и се спряха на недостъпно място под тезгяха, където си и останаха, ухилени мрачно в тъмнината.

— Мерши — позаякна Норман, — благод'ря ти, Пийтс.

— Помощта е помощ, когато е навреме — отвърна старикът. — А сега ми дай тютюна, ако обичаш.

Норман се отпрати, залитайки към тезгяха и извади пакетче от една унция от тенекиената кутия.

— Жа шметка на жаведението — изсвири той през голите си венци. — Жа шметка на жаведението.

Старият Пийт, който никога не би погледнал един благодетел в устата, прие наградата си и, като изрече бързешком благодарността си, излезе скоростно от магазина. На половината път по „Ийлинг роуд“ младият Чипс изрови чисто нов брой на „Красавици с преливащи сутиени“ заровен на тайно място под една каса бира до „Лебеда“.

— По всичко личи, че днешният ден ще бъде много печеливш — рече старикът на косматия си спътник. Младият Чипс изръмжа неангажиращо. По природа проникателен, той почувства нещо противоречиво и предпочете да запази преценката си за настоящето.

4

Парцелните голф играчи бяха стигнали до критичен етап от играта си. Предстоеше им осемнайсетата „зелена“ дупка и на Омали му трябваше да нанесе само лек удар, за да преодолее триметрова леха със спанак в мястото на Рег Уотлинг и да спечели мача. По време на сутрешната игра непрекъснато вървеше и наддаването и колкото повече се увеличаваше финансовият риск, толкова по-мълчаливи ставаха двамата мъже, гледаха остро и бяха нащрек да не бъде допуснато и най-малкото нарушение на правилата.

Омали си плю на ръцете и ги разтърка. Обиколи предпазливо топката си и я огледа от всички страни. После внимателно огледа и терена, хвърли няколко сламки във въздуха като кимаше замислен, докато те се носеха към земята. Напльончи пръст и го вдигна нагоре, после се просна на земята и погледна отблизо топката в посоката, в която трябваше да отлети — досущ като голф снайперист.

— Е, добре — каза най-накрая, — изглежда лесно като детска игра.

Пули, който прилагаше нещо, което според него се наричаше психология, бавно поклати глава.

— Мисля, че за да я вкараш в дупката, ще ти трябват поне три удара.

Омали посочи зад гърба си към водния резервоар, в който се намираше топката на Пули.

— А ти без съмнение ще трябва да се обадиш да повикаш Жак Ив Кусто и момчетата му.

Пули сви рамене.

— Това е лесна топка в сравнение с твоята.

Омали се изсмя подигравателно:

— Не изпускай топката от очи, Джим.

Техниката на удара на Омали приличаше доста на онази, практикувана от опитните йоркширски батсмани в „Оувъл“. При такива положения стикът имаше склонност да се забива дълбоко в

земята, понякога до три инча, че и повече. След това идваше доста сериозно лифтиране на топката, макар че във „Вече официалния наръчник за парцелен голф“ пишеше, че повдигането на топката над височината на раменете се смята за грешка и играчът трябва да бъде съответно наказан.

Омали се подготвяше за удар, докато Пули продължаваше да прилага „психологията.“ Кашляше непрекъснато, шумолеше с бонбонена обвивка в джоба си и ровеше с пети в пепелта.

— Това дали е лърчър или е датски дог? — питаше, сочейки към куче от порода „улична превъзходна“.

Омали не му обръщаше внимание. От този удар зависеха сума бири. Джон изведнъж извъртя стика си, който описа неясна дъга и удари дълбоко топката изотдолу като вдигна голям облак пепел — което в средите на голфа се нарича „дайвът“. Топката профуча през парцела с вой на лекувана от ветеринар котка, удари се в ръждясала метална ограда, премина покрай живия плет на Стария Пийт и се спря само на един инч пред осемнайсата дупка.

Омали изруга кратко, но ясно, свали стика и обърна гръб на своенравната си топка.

— Лош късмет — каза Пули със зле прикрит присмех. И за успокоение на Омали, добави: — Но опитът беше смел. Ала не би ли искал да направя малка пауза, преди да вкарам топката си, та евентуален земеръс да ти помогне да спечелиш мача?

Омали ритна чантата си със стиковите и я преобърна.

— Успокой се — каза Пули.

Джон се обърна към него и му рече мрачно.

— Хайде, давай, Джими, момчето ми — каза подигравателно, — да видим твоя удар.

— Няма да ти се понрави.

— Няма, така ли?

Пули се потупа по носа.

— Имаш ли нещо против да утроим залога?

Омали се почеса по брадата.

— Искаш да кажеш, че ще вкараш от резервоара с един удар? — Пули кимна. — Оценявам шансовете ти на нулеви, освен ако не си усъвършенствал техниките на левитацията и телекинезата като някой Далай Лама, което никак не ми се вярва.

— След това горко ще съжеляваш.

Омали си плю на дланта и я плесна о дланта на другаря си.

— Залозите се удвояват, така харесва ли ти?

— Абсолютно.

Пули отиде до резервоара. При този терен, линията между топката и осемнайсата дупка бе просто идеална — само едно леко склонче и право в долчинката, в която се намираше дупката.

— Ще играя оттук — каза Джим и се обърна гърбом към целта си.

Омали пхна ръце в джобовете си и отвърна:

— Както ти харесва.

— Ако нямаш нищо против, ще я отиграя с „маши“^[1].

— Нямам нищо против.

Омали избра стика и го подаде на приятеля си. Пули се наведе и очерта с тебешир малко кръстче върху резервоара. Отдръпна се назад, хвана стика като чук и след като намигна похотливо, нанесе на старинния поцинкован резервоар убийствен удар.

Дупката бе със значителни размери и водата шурна от нея с голям ентузиазъм. Подета от неочаквания поток и очевидно много доволна да излезе на свобода от водния си гроб, топката на Пули се понесе весело с водата. Затанцува по лекия наклон, направи пирует около осемнайсата дупка и след това се гмурна със саркастично клокочене в нея.

— Печеля играта — каза Пули и потри доволно ръце. — Мисля, че ще е най-добре веднага да си оправим сметките.

Омали нанесе ужасяващ удар върху черепа на приятеля си. Джим се свлече в гората от колчета за виещия се боб, но почти мигновено се изправи и нададе силен боен вик. Хвърли се върху Омали, сграбчи го през кръста и го събори върху вече разкаляната земя.

— Не знаеш да губиш! — изкрещя той и се опита да забие палец в дясното око на Омали.

— Проклет измамник! — отвърна другият и посегна както винаги към слабините на противника си.

Двамата бяха почти равностойни, само че Омали бе далеч по-добър в използването на нечестните прийоми в боя. Затъркаляха се напред-назад в калта, вкараха в действие най-необичайно разнообразие от непозволени удари под пояса и лакти в гърба. Търкаляха се по този

начин десетина минути, нанасяйки минимални поражения един другиму, но изразходвайки много енергия, докато и двамата не усетиха изведнъж, че някой наблюдава лудориите им.

На около двайсетина метра от тях стоеше една самотна фигура в сив работен комбинезон и ги гледаше мълчаливо. Отдалече бе трудно да видят ясно чертите ѝ, но лицето ѝ изглеждаше плоско и широко и в него имаше нещо характерно за Ориента.

Двамата мъже се изправиха и заотупваха дрехите си. Боят бе свършил, решението на съдията бе мачът да завърши наравно. Те бързешком се оттеглиха в съмнителната безопасност на бараката в парцела на Пули. Заоглеждаха сивата фигура през една дупка от чвор в дъсчената стена. Беше неподвижна като манекен на витрината на магазин и гледаше към тях без да мигне — нещо, което чувствителният Джим намери за доста обезпокоително. Беше среден на ръст, с високи скули и леко мургав тен и имаше поразителна прилика с младия Джак Паланс^[2].

Пули потърси в джобовете си табакерата с тютюн.

— Тази работа никак не ми харесва — каза той.

Омали, който бе освободил Пули от притежанието на табакерата му по време на боя, си свиваше цигара зад гърба му.

— Навярно е чирак при някой майстор — предположи той. — А може и да е автобусен кондуктор или земемер от газовия завод.

Кухият тон на Омали не убягна от вниманието на другаря му.

— На мен по-скоро ми прилича на служител от общината — каза Джим и поклати загрижено глава. — Парков уредник или...

— Не го казвай — рече Джон. — Някакъв шпионин от общината, който изследва парцелите?

Пули сви юмруци.

— Е, това ми идва твърде много. Дискриминирани и отлъчени от общинските игрища, а сега пък да ни проследяват тук пак да ни дискриминират и пропъдят и то само поради любовта ни към спорта. Твърде много е, за да мога да го понеса. Хайде да го убием и да го погребем.

Омали се съгласи, че им е дошло твърде много, но сметна решението на Пули за прекалено драстично.

— Може би не всичко е загубено — каза той. — Може би току-що е пристигнал и е станал свидетел на дребните ни разногласия

относно съвършенството на твоя хитър удар. Може и да не подозира каква е била причината за тях.

Пули посочи през строшения прозорец към мястото, където се намираше количката му за голф — преоборудвана количка от супермаркет със стърчащи от нея най-различни видове стикове.

Омали увеси нос и каза:

— Играта свърши.

Пули погледна още веднъж през дупката.

— Още е там. Може би ще можем да се разберем с него, а още по-добре е да му предложим подкуп.

Омали сметна това за достатъчно разумно, всеки човек си има цена.

— Колко имаш в джоба си? — попита той.

Пули се усмихна мрачно.

— Още не сме си уредили сметките от играта. Мисля, че ти трябва да го заговориш, Джон. Използвай своя меден гласец и ако сметнеш за необходимо, и част от спечелените от мен пари. Винаги можеш да ми върнеш разликата. Смятам, че си човек на честта.

Омали близна крайчеца на отъмкната цигара.

— Добре — отвърна благородно той. — Ще отида. Ще сметнем, че твоята печалба е инвестиция в осигуряването на продължение на сезона от непрекъснати игри. Не се съмнявам, че през този период, ако играта ти бъде на сегашното си равнище, ще имаш възможността да опразваш непрекъснатото джобове ми.

Пули отвори уста и понечи да каже нещо, но реши, че ще е по-добре да не го прави. Обикновено Омали надделяваше в словесните битки.

— Върви и бъди благословен — каза той, — но бъди така добър да ми оставиш табакерата.

Омали поправи вратовръзката от полка, в който беше служил, изправи широките си и без подплънки рамене, отвори вратата на бараката и излезе навън. Сивата фигура, която се мержелееше зад колчетата на виещия се боб, наблюдаваше ирландеца с непроницаемо изражение. Омали мушна ръце в джобовете си и закричи из парцела с изключителна небрежност. Прозя се, протегна се и след това, сякаш виждаше фигурата за първи път, разтърси черна къдрава коса и пожела най-сърдечно на непознатия:

— Добро утро и на вас там.

Фигурата не изрече и думица, просто продължи да гледа без да трепне.

— Хич няма да се учудя, ако на свечеряване завали — каза Омали, който рядко излизаше извън релси. — Но това никак няма да навреди на земята.

Докато говореше, той бавно крачеше към непознатия, прикривайки подхода си със спиране от време на време да погледне някое цъфнало растение. Скоро разстоянието между двамата се сведе до не повече от петнайсетина метра.

— Тази година реколтата от боба би трябвало да бъде страхотна — каза Джон и прескочи чевръсто лейката на Стария Пийт.

За да стигне до шпионина на общината — защото Омали вече бе решил сто процента, че това бе занятието на натрапника, трябваше да мине зад здраво заключената, ръждясала желязна барака на Соуп Дистант. Самият Соуп бе изчезнал от Брентфорд при най-необичайни обстоятелства, но наемът за парцела му бе платен до края на века и бараката му си стоеше непокътната.

Омали се промъкна зад нея. Изгуби за миг непознатия от полезрението си и когато излезе на мястото, където би трябвало да бъде недоволникът, за голяма изненада на Джон наоколо не се виждаше никой.

Пули приближи полека.

— Къде се дяна онзи? — попита той. — Само за миг отклоних поглед от него и вече го нямаше.

Омали поклати глава.

— Мисля си, че в него имаше нещо нечисто.

— Трябва да е драснал, да си е плюл на петите.

Омали почеса четината на брадата си.

— Може би — отвърна той, — може би. Наоколо се носи ужасна миризма на креозот^[3], да не би някой да е боядисвал наскоро.

— Доколкото знам — не.

Омали сви рамене.

— Да изиграем ли тогава още една игра?

Пули погледна ръчния си часовник марка „Пиаже“.

— Малко съм объркан — каза той. — Може би ще е добре да се отбием в „Лебеда“ да охладим и да успокоим с по пайнт^[4] „Лардж“

опънатите си нерви.

— Това — отвърна Омали като потри ръце, — е нелоша идея, откъдето и да я погледнеш.

[1] Маши — един от множеството видове стикове за играта голф, направен от стомана. — Б.пр. ↑

[2] Джек Паланс — холивудски актьор от украински произход (Владимир Паланюк), по време на Втората световна война катастрофира със самолет Б-17 и му е направена сложна пластична операция, откъдето идва и характерното му безизразно лице. Участвал е в множество филми на прочути режисьори, един от последните е „Батман“ (1989 г.). — Б.пр. ↑

[3] Креозот (фр.)— Безцветна (понякога зеленикава или жълто-зелена), маслена, запалима течност, извличана от дървесен или каменовъглен катран, чрез дестилация. — Б.кор.ел.изд. ↑

[4] Пайнт — англ. мярка за обем = 0,567 от литъра. — Б.пр. ↑

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... Прас...

— Какво?

Непрекъснатият шум отекваше в потъналия в тишина като библиотека салон на „Летящия лебед“, караше бутилките да подрънкват и разсейваше редовните посетители от размислите им върху резултатите от конните надбягвания в спортната преса. Невил, нещатният барман, запуши с длани ушите си и изруга през здраво стиснатите си зъби.

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун, сега изпълняващ длъжността пощенски раздавач, бе застанал пред Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер с разкрачени крака и болезнено приведен напред в опита си да защити планетата Земя от непрекъснатия поток космически братовчеди, чиято цел бе покоряване, гибел, разрушение.

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... Десният му показалец натискаше бутона за изстрелването на неутронната бомба, а върху широкото му чело бе избила пот.

— Хайде, синко, хайде...

Малки цветни ивици светлина, досущ като останки от третокласни фойерверки, изпълниха синкавия видеоекран, където ордата от приближаващи космически кораби, приличащи на пълнени маслини, връхлитаха и сновяха напред-назад.

Байтоу... Байтоу...

— Какво?

Младият Ник ритна с червения си ботуш машината и нарани няколко от любимите си пръсти на краката.

Невил наблюдаваше представлението с отчаяно изражение. Той самият бе изпълнявал този жест на непокорство и при това — със същия успех.

Момчето Ник бръкна дълбоко в джобовете на дънките си за още монети, но намери само банкнота от една лира, чийто сериен номер съвпаднаше изцяло с онази, която допреди малко се намираще в тайната

каса на Норман под тезгяха му. Обърна временно гръб на тихо бръмчащия си противник и се запъти към бара.

— Развали ми тази лира, Нев.

Невил изгледа миниатюрната фигурка с прическа в лимоненозелено.

— Не мога да ти разваля — отвърна той злобно. — Ще трябва да си поръчаш питие.

— Добре тогава, дай ми едно малко шенди^[1] и колкото е възможно повече монети по два шилинга като ресто. Капитанът чака.

Невил плисна малко бира в една чаша и я допълни от тавата с прелялата пяна.

— Лимонада нямаме — каза презрително той.

— Не се коси — отвърна Ник.

Докато му подаваше половинпайнтовата чаша, Невил забеляза, че десният показалец на момчето барабанеше в постоянен ритъм по въображаемия бутон за изстрелване на неутронната бомба. Взе банкнотата, дрънна с касовия апарат „Няма продажба“ и извади една шепа монети от по пени и половин пени, плюс една от десет шилинга.

— Съжалявам, но не мога да ти върна повече флорини^[2] — рече той на подскачащото от нетърпение момче. — Тази заран нещо не ни достигат дребните.

Момчето сви рамене.

— Не се коси.

То знаеше поговорката за онзи пророк, който не бил такъв само в собственото си село, затова си отбеляза наум в бъдеще да засяда пред машината и да се заема с обедната космическа битка само с достатъчно монети в джоба. След това без да се суети мушна десетте шилинга в джоба си, гребна пенитата, бутна демонстративно настрани чашата си и изтича към тихо бръмчащата машина.

В „Летящия лебед“ влязоха Пули и Омали.

— Господ да пази всички тук — рече ирландецът на фона на още „байтоуене“, — и чума да ги тръшне онези япончуги и техните дяволски измишльотини.

Рафълс Ратбоун не чу и думица от това — беше се привел ниско, помагаше на Капитана в опита му да разгроми нападателите на Земята. Лицето му бе изкривено в онова изражение, което бе направило Джоузеф Кеъри Мерик такава атракция във Викторианската епоха.

Десният му показалец танцуваше в някакъв местен танц на Свети Вит, а тялото му потрепваше, сякаш бе заредено със статично електричество.

Невил изскърца със зъби, при което изгуби още една скъпа пломба, и едва тогава отклони погледа си от противния спектакъл към приближаващите редовни посетители.

— Какво ще обичате, господа? — попита той.

Пули се покатери на любимия си стол.

— Два пайнта от най-добрата ти бира, господин управителю. Моят другар поръчва днес.

С демонстрация на добре тренирани жестове на китката Невил наточи два пайнта от най-най добрата си бира. Изглежда Омали с известно подозрение, докато ирландецът плати без да се бави, отгатвайки вярно, че това бе въпрос на чест. Веждите му обаче се повдигнаха леко, когато забеляза поизкаляния вид на двамата пиячи. Помисли си, че бе пропуснал нещо.

— Мисля, че съм пропуснал нещо — каза той с известна доза откровеност.

Пули кимна и като се потупа по гърдите каза:

— Аз също съм озадачен.

Нещатният барман известно време не каза нищо, надяваше са на повече подробности, но когато стана ясно, че такива няма да има, взе една халба и започна да я полира.

— Още не си сполучил да обезвредиш тази машина, така ли? — каза Омали и посочи през рамо към видеомашината.

Невил ускори полирането и изръмжа:

— Никакъв успех. Опитях с гореща супа през вентилационния отвор, с изкривен жетон от пералня в слота ѝ, нападение със смъртоносно оръжие също. Дори се опитах просто да я отрежа, но тя е заварена за стената.

— Защо не извадиш бушона от главното ѝ табло? — попита Пули.

Невил се изсмя кухо:

— Това бе първата ми мисъл. Но нашите приятелчета от пивоварната са помислили за това. Извадих всички бушони в тази сграда, но машината продължи да си работи. Има някакъв отделен източник на хранване, който дори не се регистрира през

електромера. Не може да бъде изключена. Работи денем и нощем. Чувам я и от стаите си — бръмчи и толкоз. Кълна се, че ако скоро не бъде сторено нещо, ще подам оставката си, само и само да не полудея.

— Успокой се — каза Джим.

— Погледни я само! — нареди му Невил. — Това е гнусотия, отврат, оскърбление. — Положи едната си ръка на сърцето, а другата опря с длан надолу върху барплота. — Някога — продължи той, — ако си спомняте, някога човек можеше да седне в тази кръчма и да се наслади на сладка приказка с добри приятели. Някога в ъгловото сепаре човек можеше да си размишлява върху каквото си поиска. Почти нищо, както си спомняте, но поправете ме, ако греша или потъна в меланхолия, почти нищо не нарушаваше хармонията на това място, освен пърхането на птиците в небето. Някога...

— Стига, стига — прекъсна го Джим. — Дръж се сега, иначе ми причиняваш буца в гърлото, а тя ми пречи на пиенето.

— Не съм човек, който се паникьосва лесно — каза Невил, макар всички да знаеха, че това е безочлива лъжа. — Но това нещо сломява съпротивата ми. Не мога да понеса повече, това ще ви кажа.

Омали забеляза изписаното върху лицето на бармана отчаяние и почувства ясно, че в това съществуваше възможност за финансов удар.

— С тези механични момчета трябва да се играе хитро — каза той, когато реши, че бе време да го обяви. — Те разбират само от твърда ръка.

Погледът на Невил се стрелна към джубокса, който не бе издал нито звук през целите онези десет години, след като Омали бе приложил към чарковете му политиката на твърдата ръка. Сега той му се виждаше далеч не толкова заплашителен в сравнение с видеомашината, но Невил си спомняше отлично какви страдания бе преживял навремето.

— Смяташ ли, че би могъл да се справиш с такова предизвикателство?

— Детска игра — отвърна Омали, с което накара Пули да се задави с бирата си.

— Чудесно — усмихна се храбро Невил и наточи още две халби. — Тези са за сметка на заведението.

Старият Пийт, който чуваше отлично с дясното си ухо, долови последната реплика.

— Добро утро, Джон, Джим — каза той и се надигна, подпирайки се на бастуна си. — Хубав ден, нали?

— Започна зле — отвърна Омали, — но вече се оправя. Наздраве.

— Били сте на парцелите, така ли? — попита старикът като постави празната си чаша върху барплота и даде да се разбере, че имаше предвид окаляното състояние на двамината тайни голф играчи.

— Плевихме — отговори Джим и демонстрира движения с въображаема мотика. — За една нощ израстват яко тези момчета.

Стария Пийт кимна мъдро.

— Странна работа — продължи той, — какви неща могат да се появят само за една нощ в нечий парцел. Да вземем за пример моето скромно местенце. Няма да отгатнете какво намерих в него онзи ден.

Пули, който притежаваше интуиция за подобни неща, премълча.

— Поставка за топка за голф — каза Старият Пийт с дрезгав театрален шепот.

— Един голям ром тук — каза Омали и раздруска чашата на Стария Пийт върху бара.

— Колко неочаквано — рече лукавият дърт негодник. — Бог да ви благослови момчета, Бог да ви благослови.

Известно време Омали отпива мълчаливо от халбата си.

— Я ми кажи сега, Пийт — каза той, след като старикът бе отпил няколко глътки от своя „Фриймънс“, — как се върти светът за теб през последните няколко часа?

Старият Пийт изръмжа нещо уклончиво.

— Значи, предполагам, това е нещо, за което не бива да се бърби.

— Значи няма новини? Нищо необичайно или неблагоприятно напоследък?

— Не мога да се сетя за такова, да не би ти да имаш нещо предвид?

— Не, нищо — отвърна Омали с весел жест. — Аз просто... ако трябва да сме откровени, Пийт, добре известно е, че малко неща, да не кажа няколко, които се случват в това населено място, не убягват от погледа ти, за което свидетелства и настоящето ти питие. Просто си мислех дали не криеш някоя новинка в ръкава си?

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — отвърна с въпрос Пийт и пресуши чашата си. — Нали знаеш — толкова неща стават наоколо, че да държи човек ръка на пулса им, причинява силна жажда.

Омали погледна към Пули, който сви рамене.

— Още веднъж от същото, Невил — поръча Джон на нещатния барман, който се въртеше наблизно, разтворил широко уши.

— Целия ред ли?

— Целия.

Поръчката бе изпълнена и за голямо разочарование на Невил Старият Пийт отведе благодетелите си на една масичка встрани, под която кучето му Чипс се правеше, че спи. Тримата се настаниха около масата.

— Прав ли ще бъда, ако предположа, че нещо си наумил, Омали? — попита старикът.

— Дребна работа — излъга Омали, — едва ли си струва да губя драгоценното ти време с нея, но трябва да ти доверя, че доста ме озадачи.

— Питай тогава, Джон, вече ти дължа две питиета, а и не съм човек, с когото да не можеш да се разбереш.

— Тогава ще говоря направо. Виждал ли си един подозрителен на вид тип да дебне наоколо, в или наблизно до свещените земи на нашите парцели?

Старият Пийт кимна и отвърна:

— Разбира се, че съм виждал — и тук, и там.

— Облечен в сив комбинезон, бледен на вид с високи скули?

— И прилича на младия Джак Паланс?

— Същият.

— Виждал съм няколко такива типа.

— О, Боже — рече Пули, — значи не е само един?

— Най-малко четирима. И нека ви предупредя, имат доста чиновнически вид. Единият го видях миналата седмица до пряката пътека, другият — вчера на ъгъла на „Ийлинг роуд“, а един точно в този момент си пие бирата в дъното, до мъжката тоалетна.

— Какво?

Омали рязко обърна глава към тоалетната. Там в тъмния ъгъл седеше зловеща фигура в сива униформа. Чертите ѝ бяха неясни на слабата светлина, но беше почти сигурно, че това е същият тип, когото той и Пули бяха проследили край парцелите само преди половин час. Омали още наблюдаваше, когато фигурата им обърна гръб и влезе в мъжката тоалетна.

— Добре, Пийт — Омали се обърна към старика и попита: — Кой е той?

Старият Пийт сви рамене:

— Боя се, че тук вече ме хванахте натясно. Когато ги видях за първи път, ги взех за служители на съвета. Имаха някакви инструменти, монтирани върху триножници и изглежда мереха земята. Но изобщо не можах да ги попитам. Като ги доближих, се измъкнаха по странични пътища и сокаци. Това е единственото ми предположение засега.

— Но си сигурен, че не е бил само един? — попита Пули.

— Видях поне трима на едно място по едно и също време. Приличаха си досущ като прословутите бобчета в шушулката им. Подозрителни, ето как бих ги определил.

— Аз ще отида и ще го попитам — надигна се Омали от стола си.

— Най-добре почакай да излезе — предложи Джим. — Не е никак спортменско да притесняваш човек в тоалетната.

— Направи го сега, докато е натясно — каза Старият Пийт. — Те са лукаво племе, този изобщо не го видях да влиза в „Лебеда“, а аз бях първи тук.

— Това решава нещата — запретна ръкави Джон. — Ще му дам да се разбере.

И без да каже нещо друго, той прекоси залата и бутна вратата на мъжката тоалетна.

Тя се затвори леко зад гърба му, след което минаха доста минути. Пули вдигна глава към часовника „Гинес“ и се загледа как втората му стрелка метеше циферблата.

— Мислиш ли, че е добре? — прошепна той.

Старият Пийт кимна:

— Омали знае как да се държи, освен това е всеизвестно, че е грандмайстор на смъртоносното бойно изкуство димак.

— Да, за това доста се говори — отвърна Джим след известен размисъл. Когато малката стрелка премина за трети път през числото дванайсет, Пули сграбчи ръба на масата, изправи се и добави: — Нещо не е наред.

— Той каза, че ще се разбере с онзи тип, не прибързвай, дай му още една минута.

— Не знам, ти самият каза, че не си го видял да влиза, може там да са и няколко от приятелите му. Не ми харесва тая работа.

Чипс, кучето на Стария Пийт, комуто цялата тая работа не му харесваше още от самото начало, се оттегли безшумно между краката на стария си господар. За броени секунди Джим прекоси салона и влезе в тоалетната. Още щом прекрачи прага, той замръзна на място, дъхът му сякаш секна в дробовете, а очите му изхвъркнаха неприятно от орбитите си. Пред него стоеше Джон Омали и по лицето му свободно се лееха кални ручейчета пот. Връзката му бе праметната през рамо по колежански маниер, а самият той се люлееше напред-назад на пети.

Омали се вторачи в Пули и Пули се вторачи в Омали.

— Онзи излезе ли? — попита с дрезгав шепот Омали. Пули поклати отрицателно глава. — Тогава значи трябва да е още тук. — Пули кимна. — Но не е.

Пули не бе сигурен дали да кимне или да поклати глава, затова каза:

— Тук се носи ужасна миризма на креозот.

Омали мина покрай него и се върна в бара като остави Пули да се вира в облицованите с плочки стени. Над него се намираще отдушник с диаметър не повече от петнайсет сантиметра. Единственият прозорец бе здраво затворен отвътре, вратите на двете кабинки бяха отворени и разкриваха две изповедални, празни досущ като прословутия кораб призрак, само дето не издаваха никакъв звук. Нямахше никакви възможни начини човек да избяга, освен през единствената врата, която водеше право в бара. Пули поклати за последен път глава, обърна се бавно кръгом и като вцепенен последва Омали в салона.

[1] Шенди — коктейл от бира и лимонада, обикновено се поръчва от деца и жени. — Б.пр. ↑

[2] Флорин — британска монета на стойност два шилинга преди преминаването на лирата към десетичната система. — Б.пр. ↑

6

Когато часовникът на библиотека „Мемориъл“ удари в далечината дванайсет, Норман приключи със зареждането на очукания автомат за цигари пред магазина му на ъгъла. Заклучи готовия да се разпадне автомат за пирони за ковчези и мушна в джоба си двата жетона за пералня на Пули, които се появяваха както винаги веднъж седмично в касичката сред легитимните монети на кралството.

Норман влезе отново в магазина, пусна резето на вратата и обърна табелата от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО. Докато прекосяваше нашарения с петна линолеум, си подсвиркваше тихичко и тъжно, а тъй като още не бе намерил истинското си чене, мелодията излизаше малко неясна. Кой знае защо Норман никога не усвои навика да си тананика, затова се задоволяваше с неблагозвучно щракане с пръсти, което сам характеризираше като „нещо подобно на старите Джинджър и Фред“^[1]. Мина през вратата зад тезгяха си и остави магазина да събира прах поредния сряда следобед — денят, в който затваряше по-рано.

Кухничката на Норман му служеше като традиционна магазинерска бърлога и бе оборудвана със задължителната печка и газов котлон. Но ако се изключат тези необходими уреди, всички прилики свършваха дотук. Кухничката на Норман приличаше повече на алхимична лаборатория. Беше работилница, лаборатория, изследователски пункт, тестова станция и склад за донякъде твърде големите му запаси от лъскави датски списания.

В момента ужасно претрупаното убежище на Норман бе базов лагер и център за наземно управление за най-новия и най-амбициозния му проект досега. Дори ако някой спец от НАСА хвърлеше окото си на познавач към странния набор от електронни джаджи, които изпълваха малката стая, едва ли и той би схванал колко дълбок е замисълът на всичко това. Покрай стените бяха подредени компютърни дъна, от които стърчаха древни радиолампи, конструирани от части на радиоапарати и „Сън Рей“-приемници. Подът представляваше

истинско змийско леговище от кабели. Общият ефект от тази картина би накарал Хийт Робинсън да се преобърне весело в гроба си.

Норман си плю опасно на дланите и ги разтърка. Проправи си внимателно път през кабелите по пода и стигна до голямото табло — беше от любимия на барон фон Франкенщайн тип. Когато той зае място пред него обаче, нямаше никакво намерение да изрече легендарните думи „Ние принадлежим на мъртвите“, а вместо това, преди да се заеме с работа изфъфли „Хайде да тръгваме“.

Гротескната апаратура оживя или по-скоро изригна в проблясъци и съскане на фойерверки. Лампички запремигнаха върху пултовете, а радиолампите грееха в мъждиво оранжево. Тук и там се чуваха леки малки изпуквания и прашене от електрически повреди, съпроводени от лека синкава мъглица и остра миризма, която бе като манна небесна за сетивата на Норман.

Магазинерът се отпусна на кухненския стол с чудати крака пред главния пулт и започна да разопакова кафявото пакетче. Махна уплътнението от памук и пред него се разкри малка и изящна електронна схема. Взе я внимателно с пинсети и я разгледа през много силна лупа. Беше красива — съвършена, откъдето и да я погледнеш, продукт на майсторство и умения, които повечето хора не биха могли да оценят. Норман подсвирна през венците си.

— Превъзходно — каза той. — Превъзходно.

Постави малкото нещице в полираното му легло на пулта и то се настани с приятно за ухото изщракване. Последното малко парченце от един голям и много сложен пъзел.

Норман плесна с ръце и се заклати напред-назад със стола си. Всичко бе завършено, готово и в очакване на последната проверка. Трябваше само да избере две подходящи места на света и след това, ако изчисленията му бяха верни... Ръката на Норман се издигна над пулта без изобщо да потрепери. Изчисленията му със сигурност бяха верни, нали така?

Норман взе една подложка за писане и започна да отмята с човки отбелязаните с различен цвят мастило елементи от дългия и сложен списък, който се бе формирал през дългите месеци работа. Докато химикалката му се спускаше надолу по листа, паметта му пътуваше с нея през онези дълги, дълги дни на размисли, теория, планиране и чертане, на молби, заеми и конструиране. Безсънните нощи,

вълненията и съмненията. И преди всичко съмненията. Ами ако всичко това завърши неуспешно, ами ако не заработи? Бе стигнал почти до банкрут с този проект. Какво щеше да стане, ако цялата концепция бе глупост?

Норман ухапа крайчеца на химикалката. Не, не можеше да греши; старият Алберт А, бе прекъснал изследванията си по въпроса в далечната хиляда деветстотин двайсет и седма, но съществените елементи си оставаха солидни, значи всичко трябваше да е вярно. Това, че Айнщайн се бе отказал в последния момент, не означаваше, че проектът не можеше да сработи.

Норман отбеляза с човка последния елемент от списъка. Всичко си беше на място, всичко точно и вярно, всичко — абсолютно тип-топ, всичко очакваше старта. На него му предстоеше само да избере две места на земята, подходящи за теста.

Ръката му закръжи отново над пулта — и той като някои местни спортисти нямаше никакво желание да привлече вниманието към този проект преди да бъде завършен. Паролата в случая бе „предпазливост“. Двете места, едното тук, а другото в областта на предмета, който търсеше, трябваше в момента да бъдат безлюдни.

Последното не бе проблем. Норман смело въведе координатите, които знаеше толкова добре — трийсет градуса дължина, трийсет градуса ширина плюс всичките там минути. Но местното място — то представляваше известни трудности. Целта бе крайният експеримент да бъде извършен по тъмно, когато навън щеше да има малко хора, които да попречат. Но засега, за този малък тест?

Норман щракна с пръсти:

— Еврика! — профъфли той, взе указателя на улиците в Брентфорд и заразливства подгънатите му страници.

Идеалното място. Парцелът „Сейнт Мери“. Денят бе горещ и всички онези посветени земеделци на Божията земя сигурно вече бяха подпрели ангелските си криле върху барплота на „Летящия лебед“ и се лъжеха взаимно за размерите на отгледаните тиквички.

Норман въведе съответните координати и се облегна назад на стола си в очакване да се събере достатъчно енергия, за да се осъществи преместването. Стисна палци, изфъфли думите от една латинска молитва, които знаеше и натисна кървавочервения бутон, който доскоро бе собственост на местната пожарна команда.

От електронното гърло на машинарията се понесе нисък, мъркащ шум, съпроводен от приличащо на пулсиране туптене. Лампичките на пулта засветиха с удвоена сила, а радио клапите започнаха да пулсират, да се разширяват и свиват като някакъв издължен сорт прозрачен лук. Малките крушки мигаха в загадъчна последователност, преминавайки напред и назад в целия цветови спектър. Гъст син дим започна да изпълва стаята след като бръмченето на машинарията се повиши с няколко октави и се превърна в пронизващ ушите вой. Усещаше се някакво странно налягане на километри разстояние, сякаш гравитационното поле бавно увеличаваше силата си.

Норман изведнъж усети, че не може да вдигне ръцете си от пулта, нито краката си от пода, а някой или нещо очевидно стовари две петдесеткилограмови торби с цимент върху плещите му. Ушите му пукаха отвратително, той скърцаше с венци и направи отчаян опит да отвори клепачи.

Отвратителният вой и ужасното налягане се увеличиха. Лампите засветиха още по-силно и по-ярко, а пулсиращото туптене се ускори. Апаратурата започна да вибрира, стъклата на прозорците се откъртиха от изсъхналия си маджун и падаха на пода, а на тавана се появи пукнатина. Очите на Норман зад слепналите се клепачи определено се бяха кръстосали. Той безмилостно бе измъкнат от стола си и се отпрати с голяма скорост към линолеума на пода.

В цял Брентфорд електрическите уреди започнаха да се повреждат: чайниците спираха да свирят, телевизионната картина изведнъж се свиваше до размерите на кибритена кутийка, автоматичните бирени помпи в „Новата странноприемница“ спряха както си точеха бира, а осветлението в „Лебеда“ изгасна, от което задната част на салона на бара потъна в мрак и посетителите търсеха на тъмно халбите си.

Омали изстена:

— Това е краят на човечеството, както ни е известно — каза той. — Не биваше в никакъв случай тази сутрин да ставам толкова рано.

Пули, който предишната вечер бе ял моркови и зрението му бе отлично, доля халбата си от халбата на ирландеца.

— Успокой се, Джон — каза му той. — Имаме повреда в електрозахранването, нищо повече. И без друго от месеци насам токът спира почти всяка сряда следобед.

— Но не и по този начин.

Чипс, кучето на Стария Пийт, нададе тъжен вой, който най-неочаквано бе подхванат от Невил, нещатния барман.

— Вижте го! Вижте го! — изрева той, сочейки невидимо в тъмнината. — Погледнете онова проклето нещо!

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... продължаваше Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер, осъдително равнодушна към прищевките на Южното електроразпределително дружество, или към щенията на когото и да било.

В малката кухничка в задната част на ъгловия магазин се чу остър и оглушителен звук, избухна огромна светкавица, стените почерняха, а редиците пулсиращо оборудване се преобърнаха. Последва миг или два на изключителна тишина. Въздухът бе изпълнен с тежък пушек, кабелите се виеха насам-натам като тлеещи леандрови лиани, а общата атмосфера в стаята до голяма степен напомняше на тази в старинна костница.

Най-накрая нещо се размърда изпод натрупаните на пода останки. Бавно и с много кашляне и въздишки, тежко задъхана, с мъка се изправи почерняла беззъба фигура. Сега ѝ липсваше не само изкуственото чене, но и веждите, а в същото време на челото ѝ се бе появил привлекателен, макар и малко странен гарвановочерен кичур коса. Ритна настрани останките и се запрепъва из купчините изгорели радиолампи и изкривени намотки.

— Ашс! — каза Норман, след като изведнъж мярна един обгърнат в пушек циферблат, — мисля, че ушпах.

Нещо се бе случило и според показанията на циферблата то бе относително значително — сочеше неколкостотин пъти по-голямо измерение на нещо.

Норман избърса няколко откъснали се мигли с мръсните кокалчета на юмука си, доволен, че нямаше непосредствена опасност от пожар, след което потърси връхното си палто.

Малкият Дейв приключи със сутрешното си раздаване и пое по обичайния си пряк път от имението „Бътс“ към „Летящия лебед“ за заслужена халба „Лардж“. Докато крачеше напъряно през парцелите, обувките му трийсет и седми номер вдигаха малки облачета прах, а той си подсвиркваше жалостива погребална мелодия, чието заглавие отдавна бе забравил. Не бе изминал и двацет метра по пътеката обаче, когато забеляза нещо, което го накара веднага да спре на място и да се запита дали бе с всичкия си — нещо, в което мнозина се съмняваха.

Малкият Дейв свали шапката си и потърка с нея очи. Дали това не бе мираж или привидение? Нещо свръхголямо и определено не на мястото си пасеше в лехите му със зеле. Беше гадно и мърляво на вид със значителни размери и издаваше унили звуци между две огромни хапки от неговото печелило награди зеле *Pringlea antiscorbutica*.

Дейв разтърка очи. Да не би да бе митичния Саскуоч? Или Пумата от Съри? Може би бе гигантският див котарак, който, според легендата, се промъквал нощем в парцелите? Пощенският раздавач приближи предпазливо, приведен още повече към земята, отколкото го бе оцетила по естествен път съдбата. Очертанията на съществото станаха по-ясни и Малкият Дейв вече се увери, че стоеше пред звяр от определен вид. Макар че това не му донесе кой знае какво утешение.

Съществото бе от рода *Camelus bactrianus*. Беше камила!

В този миг мислите на Малкия Дейв малко се пообъркаха. Никога не го биваше, особено когато се изправяше пред неочакваното. Достатъчно бе да му се наложи да пусне широко шест инча писмо в кутия с отвор от пет инча, за да ходи напушен цял месец. А сега пък — камила в парцела, камила, която ядеше скъпоценното му зеле, това бе само по себе нещо свръхизвънредно.

Първата мисъл на Дейв естествено бе, че животното трябва да бъде прогонено без отлагане. Втората му мисъл бе, че камилата е много голяма, а като вид камилите се славят със злобата си и никак не обичат да ги безпокоят по време на хранене. Третата му мисъл бе, че те са и ценни животни и без съмнение за онзи, който върне изгубеното добиче, щеше да има добра награда.

Четвъртата, петата, шестата и седмата му мисли бяха бегло свързани с циркове, с ромски улични изпълнители, които имаха обичая да отвличат джуджета за разнообразяване на програмите си, с един

стар филм на Тод Браунинг, който бе гледал някога, и с растящата цена на зелето.

Долната устна на Малкия Дейв се разтрепери и гномското му лице придоби напълно идиотско изражение. Миг или два се почуди какво да предприеме, размаха ръце нагоре-надолу, сякаш се опитваше да полети, нададе силен и отчаян вик и най-накрая си плю на петите и изчезна, пиццейки от парцела.

Бе изминал само миг от изчезването му, когато иззад близкия воден резервоар се надигна очернена със сажди глава. Като се изключи, че нямаше зъби и вежди, тя поразително приличаше на сър Лорънс Оливие в прочутата му роля на Отело.

Широка и леко лунатична усмивка раздели лицето надве, а от гърлото на наблюдателя се разнесе злостен кикот.

— Наистина — успех — профъфли Норман, потри ръце и с танцова стъпка излезе иззад укритието си. Огледа се бързешком, за да се увери, че вече е сам, след това подскочи към дъвчещата зелени листа камила и сграбчи висящия край на оглавника ѝ.

— Стой, стой — каза ѝ той. — Имшийс яляхс.

Без да има и най-малка нужда от убеждаване и без да прилага почти никаква сила Норман поведе учудващо хрисимото добиче.

Сега иззад заключената с катинар барака на Соуп Дистант се появи още една фигура. Тя бе облечена в сив комбинезон, средна на ръст, с леко загоряло лице и високи скули. Приличаше досущ на младия Джак Паланс. Гледаше с овалните си кехлибарени очи как магазинерът и аномалната му стока си тръгват. Извади от таен джоб някакъв инструмент, който приличаше на бронзова лескова пръчка за търсене на вода, очерта с него рунически символ върху пращната земя на парцела и след това изчезна, понесен от леките си безшумни нозе.

[1] Фред Астер и Джинджър Роджърс — прочута през 30-те години на XX век двойка американски филмови актьори и танцьори на степ. — Б.пр. ↑

Когато лампите в „Летящия лебед“ светнаха отново, миг или два след холокоста в кухничката на Норман, те осветиха застинала жива картина на измама и двуличие, която бе едно тъжно обвинително свидетелство за състоянието на общество ни.

Невил стоеше спокоен зад бара си с готов за действие боздуган, с който да защити бутилките си срещу посегателство.

Пули държеше халбата на Омали над своята със слисано изражение на гузното си лице. Двама професионални играчи на домино бяха бръкнали в кутийката на „пазара“. Кучето на Стария Пийт стоеше с вдигнат крак до пианото, а и из целия бар можеше да се види цяла галерия от подобни сцени.

Невил поклати възмутено глава.

— Жалка пасмина — само това можа да каже.

Единственият посетител, който не бе променил позицията си по време на неочакваното спиране на тока, бе зеленокосият младеж, който бе толкова погълнат от войната си срещу извънземните, че изобщо не бе забелязал случилото се. *Байтоу... Байтоу... Байтоу...* пращеше машината. *Байтоу... Байтоу... Байтоу...*

— Мръсник!

Момъкът едва сдържа сприхавия си крак да не ритне машината и се наведе над барплота.

— Къде ми е питието, Нев? — попита той.

Нещатният барман сви рамене.

— Попитай този размирнен екипаж.

Рафълс Ратбоун се обърна към сбралото се множество, но всички вече се бяха върнали към предишните си занимания. Носеше се ромонът на тихи разговори, стреличките на дартса свистяха, чашите се надигаха и спускаха. Всичко си беше така, както винаги.

— Още едно от същото, така ли?

— Защо не? Направих шестнайсет хиляди точки, най-добър личен резултат, инициалите ми бяха записани три пъти.

— О, много добре, много добре — Сигурен ли си, че искаш само половин шенди, да не отварям бутилка „Болинджър“, така ли?

— Половинка ми стига, благодаря.

Невил изпълни поръчката му.

„Лебедът“ се отдаде отново на обедната си нормалност и без съмнение щеше да ѝ се наслаждава, ако в далечината не се чуха писъци, които се носеха от лекия пролетен ветрец, за да обявят приближаването на един познат дребен и безутешен пощенски раздавач.

— Камили! Камили в парцелите! — викът достигна кръчмата малко преди да се появи и самият Дейв.

Омали се задави с бирата си.

— Стига вече! — заекна той и се прекръсти.

Пули поклати глава; денят обещаваше да бъде изпълнен със събития, а още бе съвсем рано. Невил отново посегна към боздугана си, а Рафълс Ратбоун стоеше пред видеомашината, напълно забравил за света, който го заобикаляше.

Малкият Дейв нахлу в „Лебеда“ с наистина жалък вид. Олюля се пред тезгяха и си поръча голям скоч. Невил сведе поглед към обезумелия раздавач и трябва да кажем, че ъгълчетата на устните му трепнаха в зачатък на самодоволна усмивка. Обърна се бавно и наля едно малко уиски, което таксува като двойно. Малкият Дейв го обърна на една глътка и, както и бе предположил Невил, поръча още едно.

— Ка-ка-камили — продължи онзи.

Тъй като започна да се събира тълпа, този път Невил му наля голямо уиски.

— Е, поща, — каза барманът, докато буташе чашата по барплота към протегнатата ръка на раздавача, — как минава денят ти?

Малкия Дейв направи жест по посока на парцелите. Долната му устна трепереше, а самият той танцуваше в състояние на очевидна и остра възбуда.

— Нямам нови картички, така ли? — попита Невил.

— Ка-ка-камили! — нададе вой джуджето.

Невил се обърна към Омали, който се бе примъкнал към тезгяха:

— Мислиш ли, че нашият раздавач се опитва да ни каже нещо, Джон?

— Казва „камили“ — услужливо се намеси Джим Пули.

— А-а-а, значи за камили става въпрос, а?

— Ка-ка-камили!

— Да, определено става дума за камили.

— Той има много интересно чувство към думите — каза Невил, изведнъж развеселен — и много остро око за илюстрираните картички.

— За Бога! Камили, не разбирате ли? — Малкият Дейв се зачервяваше все по-силно, а гласът му достигна опасната височина на тона, който е характерен за разбила се чаша за шампанско.

— Купува или продава, как мислите?

— Не се сетих да го попитам. — Невил сведе поглед към пощаджията, който бе паднал на четири крака и думкаше по килима. — Мисля, че изпълнява някаква роля.

Старият Пийт пристъпи, накуцвайки. Напоследък бе извадил късмет с актьорските превъплъщения и не искаше да изпусне едно добро изпълнение.

— Така не се играе камила — каза авторитетно той. — Това е по-скоро изображение на белогъска.

Малкият Дейв припадна, разпери ръце и крака, проснат на пода.

— Това изобразява кожа на бяла мечка — каза Старият Пийт. — При това изпълнението е много добро!

Малкият Дейв бе отнесен безцеремонно върху един празен стол. Една малка зелена бутилка бе свалена след известно недоволно ръмжене от убежището си сред испанските сувенири зад бара; отвориха я и я мушнаха под обърнатия нагоре нос на джуджето.

— Ка-ка-камили! — то дойде на себе си там, където бе изпаднало в безсъзнание.

— Струва ми се, че приказките му нещо взеха да доскучават — отбеляза Невил.

— Мисля, че си струва да го изслушаме — проби си път сред тълпата Пули с чаша вода в ръка. Пощенският раздавач обаче усети приближаването му.

— За какво е това? — сопна се той. — Ще ми правите „мечка“, така ли?

Джим се изкашля учтиво.

— По-добре ли се чувстваш вече? Помислих си, че може да поискаш да обсъдим онова, което те безпокои.

— Бих изпил още един скок, за да се стабилизирам.

Тълпата се разпръсна мигновено като един; бяха виждали тази сцена многократно и преди. Хитрините и стратегемите, използвани за да се получи безплатно питие бяха толкова многобройни, колкото и разнообразни. Викът „Камили!“, макар и уникален сам по себе си, не изглеждаше особено впечатляващ.

— Но аз ги видях, видях ги, наистина — изплака Малкият Дейв, като видя как посетителите бързо се разотидоха. — Кълна се. — Прекръсти сърцето си. — Елате, момчета, върнете се.

Никой не забеляза как Джон Омали тихичко се измъква. Напоследък бе станал болезнено измъчен човек — с изчезващите хора на общината и всичко останало. Идеята за камили в парцелите ни най-малко не му се понрави. Едва ли не чуваше щракането на фотоапаратите на туристите, шляпането на сандалите им, докато бродят из голф игрището. Не можеше да понесе тези мисли. Ако из парцелите бродеха някакви пакостливи камили, Омали бе решен, че те трябва да бъдат прогонени колкото е възможно по-скоро.

Джон изтича по терасата Моби Дик нагоре към портите на парцелите. Спря пред тях. Всичко изглеждаше съвсем тихо. Лек ветрец нежно галеше високите треви около външната ограда. Няколко скорци кълвяха наскоро засадените от някого семена, а върху покрива на бараката на Пули се бе изтегнало блажено малко сиво коте. Нищо необичайно и тук — мир и спокойствие.

Омали направи няколко предпазливи крачки напред. Мина покрай първата скрита кутия с поставки за топки за голф и отбеляза със задоволство, че си беше там, където трябва. Промъкваше се крадешком из градчето от порутени колиби, от време на време се надигаше и се оглеждаше, заслонили очи като индиански следотърсач.

Тогава му дойде на ум най-очевидната мисъл: към парцелите имаше само два входа и която и да е камила би трябвало по силата на логиката да мине или през единия, или през другия. Ето защо, която и да е камила би трябвало да остави някаква следа, която със сигурност би могла да бъде проучена.

Омали коленичи на пътеката и потърси следи от камила. Сетне се надигна бавно и отупа прахта от коленете на панталона си. Какво, по дяволите, правя? — запита се сам. Търся следи от камила в Брентфордските парцели — отговори си пак сам. Да не съм си изгубил

ума? Реши, че ще е по-добре да не отговаря на този въпрос. И дори да видя следа от камила, как ще разпозная веднага, че е такава?

Този въпрос изискваше известен размисъл, но в крайна сметка стигна до извода, че камилската няма да прилича на никакви други следи, които бе виждал в парцелите, значи щеше да бъде разпозната по този начин.

Омали сви рамене и мушна ръце в джобовете си. Закрачи бавно, прекосявайки на зигзаг пътеката, нащрек за нещо необичайно. Скоро налетя на съсипаната радост и гордост на Малкия Дейв. Навсякъде бяха разпилени наполовина сдъвкани зелки. Нещо със сигурност бе похапнало яко от вкусния зеленчук. Омали се наведе да изследва едно зелево листо и с удивление забеляза върху него големи и неравни отпечатъци от зъби.

— И така — каза той, — старата поща не е говорила със задника си, тук наистина се е случило нещо.

Огледа терена, но не видя нищо друго, освен съвсем човешки на вид стъпки по добре отъпканата пътека. Някои от тях водеха към входа на имението „Бътс“, но Омали не бе склонен да ги проследи. Очите му изведнъж светнаха, когато погледът му се спря върху нещо далеч поинтересно. Току пред заключената барака на Соуп Дистант в прахта грееше някакво изображение. Омали приближи и погледна надолу. Беше сигурен, че това нещо го нямаше преди.

Ирландецът отново коленичи на четири крака. Нещото имаше почти метален вид, сякаш бе от мед и бе вкопано в пръстта. Но какво точно представляваше, това вече бе съвсем друг въпрос. Омали прокара предпазливо пръст по повърхността му, но нещото се съпротивляваше на докосването. Изправи се и се опита да го изрови с тока на обувката си, но нещото си остана на място.

Джон погледна към небето. Да не би да бе изстреляно отгоре? Не, глупости. Но би трябвало да може да го извади, човек не можеше да изписва неизличими знаци в пръстта. Заровичка с удвоена енергия, вдигна хубав облак прах, който бавно се разнесе, за да се види отново греещото изображение — чисто и непокътнато.

Омали отново се наведе, за да разгледа нещото отблизо. Какво бе то? Очевидно някакъв символ или емблема. У него имаше нещо смътно познато, сякаш някога го бе зървал, но без да го запомни. И доста приличаше на руна.

— Така значи — сепна го един глас, — ти си бил таен мохамеданин, така ли, Омали? — Ирландецът се надигна, за да се изправи срещу ухиления Джим Пули. — Но Мека със сигурност е в друга посока.

Омали отупа прахта от крачолите си, посочи блестящия символ и попита:

— Какво ще кажеш за това нещо, момко?

Пули хвърли един бърз поглед на медното изображение.

— Нещо зарито в земята? — предположи.

Омали поклати глава, макар тази мисъл да не му бе идвала на ум.

— Да не би тогава да е репер? Винаги съм се чудел как изглеждат реперите.

— Не е репер, Джим.

— Тогава може би е някакъв защитен амулет, небрежно изпуснат от някой странстващ магьосник? Въпреки че това изглеждаше доста възможно, Омали веднага отхвърли предложението. — Добре, предавам се, какво е?

— Тук вече ме хвана на тясно, но ще ти покажа нещо интересно.

Омали взе лопатата на Пули, която се намираще наблизко, вдигна я високо над главата си и с убийствена сила я стовари с острието напред върху медния символ. Чу се остър метален трясък, когато върхът на лопатата се удари в изображението, изсвистя на сантиметри покрай ужасеното лице на Пули, прелетя над няколко парцела и кацна безопасно.

— Извинявай — каза Джон, оглеждайки парчето от дръжката на лопатата, — но несъмнено схващаш какво имам предвид.

— Искаш да кажеш, че не можеш да го изкопаеш ли? — Омали поклати глава. — Добре тогава. — Пули си плю на ръцете и енергично ги разтърка.

— Преди да започнеш — каза Омали, — искам да те предупредя, че не може да бъде изтрито, обезобразено или премахнато.

Пули, който вече си бе съблякъл сакото и навиваше ръкавите на ризата си, се спря за миг и наклони на една страна главата си.

— Струва ми се нещо познато — каза той.

Джон кимна.

— И аз си го помислих, и в мойта глава звънка някаква далечна струна.

Пули, комуто бе нужно и най-малкото извинение, за да избегне прилагането на физически труд, облече отново сакото си. Извади химикалка и „Вече официалният наръчник за парцелен голф“.

— Най-добре го маркирай извън границите на игрището.

Пули поклати глава и му подаде книгата.

— Теб те бива в ръцете, Джон — рече той, — скицирай го върху задната корица. Ако подобен символ някога е съществувал или, ако дори сега съществува, в Брентфорд има само един човек, който знае какво представлява той.

— А, да — усмихна се широко Омали и взе химикалката и книгата. — И този добър човек, доколкото си спомням, никога не остава без гарафа петгодишен скок под ръка.

— Точно така — отвърна Джим Пули. — И докато вървим, можем да си говорим за много неща като например за спортни дългове или счупени лопати.

— И за зеле и камили — допълни Джон Омали.

8

Професор Слокъм седеше зад писалището си, заобиколен от вездесъщите си купчини прашни томове. Зад гърба му чифт снопове близнаци от слънчева светлина нахлуваха през високите френски прозорци, блясваха върху гривата му от чисто бяла коса и хвърляха дълга сянка през планините от книги върху изящния персийски килим, разхвърлял по пода китки златисти рози.

Професорът се взираше през пенснето си с рамка от слонова кост и мъчително аотираше шумолящите пожълтели страници на древна книга — трактат на граф Сен Жермен за преобразуването на обикновените метали и за подобряването на диамантите. Приликите между неговите бележки по полетата и ръкописния текст на днес легендарния граф бяха такива, че можеха да повдигнат веждите на мнозина опитни графолози.

Ако не бе всеизвестен фактът, че граф Сен Жермен е хвърлял изключителната си сянка в най-модните салони преди около триста години, човек би се изкушил да приеме, че написаното е дело на една и съща ръка, само дето текстът на графа изглеждаше като дело на по-млад и по-весел човек. Но дори предполагагането на подобно нещо би било опасно преминаване на границата на абсурда, макар че Старият Пийт, един от най-знаменитите надхвърлили осемдесетте жители на градчето, имаше обичая да си спомня, че когато бил рошав хлапак с глисти и рахит, Професорът вече бил доста възрастен джентълмен.

Целият кабинет бе пълен с плесенявали витринни шкафове с изобилие от най-необичайни предмети, библиотечните рафтове преливаха от редки издания, а резбованите масички бяха натоварени с бронзови орарии и астралабии. Всичките тези чудеса сякаш се рееха в полумрака — експонати на един частен музей, роден от езотеричния вкус на Професора. Златни пращинки сякаш висяха в сноповете слънчева светлина, а в стаята цареше нейната собствена тишина. Отвъд френските прозорци чудесната градина цъфтеше през всеки сезон с изобилието на екзотичната флора. Ала отвъд стените

съществуваше един променящ се свят, за който Професорът нямаше много време. Той обикаляше границите на градчето всеки ден при изгрев-слънце, посещаваше определени местни събития, най-вече ежегодния турнир по дартс в „Летящия лебед“, и бе приел ролята си на оракул и на колоритен отшелник, в която го възприемаше народът на Брентфорд.

Подкованите обуца на Омали зачаткаха по калдъръма на имението „Бътс“, съпроводени от лекия акомпанимент на патъците на Пули — двамината маршируваха целеустремено напред.

— Значи няма следи от камилски керван така ли? — попита Джим.

Омали сви рамене.

— Нещо се е погрижило здравата за лехите със зеле на Дейв — отвърна той, — но не видях никакви следи.

— Невил изгони момчето малко след като ти си тръгна.

— Добре е сторил, последното нещо, което бихме искали да видим, е лов на камили из парцелите.

Двамата завиха зад ъгъла и стигнаха до вратата на професорската градина. Тук, преди да влязат, се спряха за миг. Никой от двамата не знаеше защо го бе сторил; беше несъзнателно действие, тъй естествено като премигването или повдигането на пайнт бира към устните. Омали бутна винаги отключената врата и заедно с Пули влязоха в магическата градина. Цветовете се полюшваха сънливо, огромни пчели кръстосваха около тях и изпълняваха жужащите си мелодии, чиито думи не знае нито един човек.

Професорът не вдигна глава от книгата си, но преди двамата посетители да направят последните една-две крачки към френските прозорци, им извика весело:

— Добър ден, Джон, Джим. Отдалечили сте се доста от мястото си за водопой, а както показва часовникът „Гинес“, остава още половин час до затваряне.

Пули погледна часовника си „Пиаже“, който бе спрял.

— Идваме по въпрос от най-голяма важност — отвърна той, тъй като знаеше как Професорът презира празните светски приказки — и да потърсим вашия съвет.

— Влизайте тогава. Знаете къде е гарафата.

След доста непристойно бутане и също тъй безвкусния спектакъл на двама големи мъже, които се опитваха да влязат едновременно през френските прозорци, Пули и Омали най-сетне се възползваха от гостоприемството на Професора.

— Изглеждате добре, сър — каза Джим, вече ухилен над ръба на блещукащата кристална чашка. — Заети ли сте в момента с нещо интересно в областта на изследванията?

Старикът затвори книгата и се усмихна на Пули.

— С търсенето на философския камък — отвърна простиичко. — Ами вие, приятели? Как върви голфът?

Върху лицето на Омали цъфна победоносната му усмивка.

— Занимаваме се с нашия спорт доколкото можем, но оръженосците на общината никак не харесват техниката ни.

Професор Слокъм се изкикоти и каза:

— Подочух нещичко за вашата техника и подозирам, че шансовете да ви приемат в клуба „Гленийгълс“ са доста скромни. Аз самият напоследък проучих някои сведения за забелязани НЛО над парцелите нощем и моите разследвания показаха, че става дума за таен склад от боядисани със светоотражателна боя топки за голф. Макар техниките ви да са донякъде необичайни, вашето начинание е похвално. — Старикът се надигна иззад писалището и си наля чашка златисто питие, след което попита: — Е, на какво дължа това неочаквано удоволствие?

Пули си позволи леко и учтиво покашляне, извади „Вече официалният наръчник за парцелен голф“ и го подаде на Професора. Щръкналите вежди на беловласия старец изобрази готическа арка.

— Ако търсите безпристрастна оценка за някои технически аспекти на играта, ще ми трябва време, за да проуча този документ.

— Не, не — каза Джим, — на задната корица.

Професор Слокъм обърна тетрадката с подвити краища и арката на лицето му се повдигна с още един сантиметър.

— Така значи, смятате да ме изпитвате, а, Джим?

Пули поклати енергично глава.

— Не, сър — отвърна под акомпанимента на сума прекръствания Джим. — Никаква хитрост, уверявам ви. Това нещо много ни озадачи, такава е истината.

— Така и би трябвало — каза Професор Слокъм.

Той прекоси стаята и отиде до един от масивните библиотечни шкафове; после слабият пръст на старика, който завършваше с момичешко нокътче, пробяга по кожените гръбчета на прашните томове. Избра един, подвързан със странна жълта кожа, с хералдически символи и латински надписи и го понесе към претрупаното си писалище.

— Дръпни тези лемурийски карти настрани, ако обичаш, Джон — каза Професорът, — а ти, Джим, би ли преместил стъкленницата с онзи хомункулус на някоя маса? Ще ни трябва място за работа.

Пули се опита без успех да премести малката черна книга с размери на цигарена кутия, но очевидно с далеч по-голяма тежест. Професорът го избута настрани, вдигна я като перце и я метна върху един от тапицираните с кожа фотьйоли.

— Никога не се опитвай да преместваш книгите — каза той на Джим. — Те са, би могло да се каже, защитени.

Джим сви безпомощно рамене. Познаваше Професора твърде дълго време, за да се усъмни, че той притежава определени таланти, които донякъде стояха над всекидневие то на обикновените хора.

— А сега — каза старикът и разтвори книгата върху отчасти разчистеното писалище, — да видим какво ще видим. Този път сте ми донесли труден въпрос, но мисля, че ще мога да задоволя любопитството ви. Този том — обясни той, потупвайки развълнувано жълтата кожа, — е единственият останал екземпляр от творбата на един от най-големите майстори на... нека я наречем „скритата ерудиция“.

— Да я наречем — намеси се Джон — и да спрем дотук.

— Името на автора е Калиостро. Посветил е целия си живот, между другите неща, и на изучаването на алхимичния символизъм и в частност на руническите идеограми.

— Аха — каза Омали, — значи това тук е руна, както си и мислех.

— За пръв път чувам подобно нещо — изсумтя Пули.

— На външен вид изглежда като руна — продължи Професорът, — но е малко по-сложно. Истинската руна е просто буква от руническата азбука. След като човек усвои системата, лесно може да разчете значението ѝ. Това обаче е идеограма или идеографика, което

на практика е графично представяне на идея или идеи чрез средствата на символична обрисовка.

— Ясно като в мъгла — каза Джим Пули. — Но какво ли друго би трябвало да очаквам.

— Ако се опитате за малко да проследите мислите ми, ще се опитам да ви го изясня.

Професорът поправи очилата си в рамка от слонова кост и се настани пред книгата. Пули завъртя празната чаша между пръстите си.

— Можеш да си налееш отново, когато пожелаеш, Джим — рече старецът без да вдига глава.

Махалото на големия позлатен часовник върху лавицата над камината се залюля бавно и раздели деня на две — започна да тече следобедът. Професорът седна зад писалището си, голямата книга бе разтворена пред него, а бледата му слаба ръка леко пробяга по отпечатания текст.

Пули закрачи безцелно из кабинета като се чудеше как е възможно колкото повече се старае да разчете заглавията на множеството книги, толкова по-размазани и нечетливи да стават те. Наистина бяха, както се бе изразил Професорът, „защитени.“ Накрая той разтърка очи, поклати съкрушен глава и си потърси друго занимание.

Омали, от своя страна, довърши гарафата с петгодишно уиски и изпадна в състояние, което може да бъде определено най-точно като пиянски ступор.

След известно време часовникът на лавицата удари пет. Тъй като часът за отваряне на „Лебеда“ заплашително приближаваше, Пули рискува да попита дали Професорът бе стигнал близо до решение.

— О, съжалявам, Джим — каза старикът и вдигна глава. — Съвсем бях забравил, че сте тук.

Пули сви устни. Очевидно никой не можеше да отрече на Професора умелото използване на психологическите елементи за спечелване на играта.

— Разгадахте ли тогава символа?

— Ами да, разбира се. Може би ще си направиш труда да събудиш другаря си.

Пули бръкна с наплюнчен пръст в ухото на спящия и Омали се събуди сепнат.

— Вижте сега — започна професор Слокъм, след като затвори книгата и се облегна назад на стола си, — вашият символ не е никак безинтересен. Той съчетава две рунически букви и вграден алхимичен символ. Мога да ви кажа какво означава, но по отношение на съдържанието — признавам, че засега съм в състояние да предложа твърде малко конкретност.

— Ще се задоволим с онова, което означава, тогава — каза Джим.

— Добре — професор Слокъм взе скицата на Омали и докато говореше, проследяваше линиите на символа. — Ето тук имаме числото десет, тук числото пет и тук — вграден алхимичният символ С.

— Петица, десетка и буквата С — заключи Джим. — Не разбирам нищо.

— Естествено, че не разбираш, това е идеограма: израз на идея, а мога ли да интерпретирам по-свободно? — Двамината кимнаха. — Символът казва: „Аз съм «С», петият от десетте.“

Двамата приятели поклатиха глави.

— И какво означава всичко това? — попита Омали.

— Питайте ме да ви кажа. Не знам — отвърна професор Слокъм. — Има ли нещо друго?

Пули и Омали се спогледаха озадачени. Това ли бе професор Слокъм, когото познаваха? Никакви въпроси за това къде е бил намерен символът, никакви пространни и неразбираеми монолози за историята или предназначението му, а направо чао и толкоз.

— Има — каза потресеният Омали и извади смачкан зелев лист от джоба си.

— Ако не ви затрудняваме много, питам се дали бихте били така добри да разрешите един малък спор. Ще ни осветлите ли що за вид лакомо четириногло би могло да съсипе така зелевите лехи на Малкия Дейв?

— Неговото *Pringlea antiscorbutica*?

— Точно така — отвърна Омали и подаде листа на Професора.

Професор Слокъм се завъртя със стола си и вдигна листа към светлината, като го оглеждаше през лещите на увеличителното стъкло с рогова дръжка.

— Плоски кучешки зъби, изпъкнали резци, характерни за тревопасните — мисля, че това е очевидно по размера и формата им. — Професорът рязко се завъртя със стола си и хвърли листа на Омали. — Нямам представа как сте постигнали това — каза той. — Бих рекъл, че сте се сдобили с чифт челюсти от парк музея „Гънърсбъри“, ако не бяха петната слюнка и характерните кръстосващи се белези при сдъвкването.

— Значи знаете какво е било?

— Разбира се — *Camelus bactrianus*, обикновена египетска камила.

У тази *Camelus bactrianus*, обикновената египетска камила, имаше нещо много, много странно. Норман бе приклепнал в наетия си гараж в имението „Бътс“ и се бе вторачил в животното. Да, у него определено имаше нещо много, много странно. То определено бе камила, попаднала далеч от дома, телепортирана на сегашното си местонахождение чрез средства, напълно необясними дори за най-добре образованата камила от тази страна на Сахара, но всичко това не обясняваше смайващата ѝ странност. Норман бръкна с пръст в носа си и се отдаде на размисъл каква точно би могла да бъде тя.

Много скоро му светна така болезнено, сякаш го бе улучила добре прицелена половинка тухла. Когато извеждаше добитъка към тайното му убежище, му направи впечатление, че той се водеше с особена лекота. Спомни си обаче и това, че той, тежация едва петдесетина кила слабандрак от предатласовите времена, оставяше забележими следи, докато камилата, звяр със значително по-големи размери, не оставяше и най-малкия белег.

И сега вече можеше да има съвсем малки съмнения, че краката на камилата не докосваха земята. Всъщност създаването плуваше в открито неподчинение на всички общоприети закони на гравитацията на около трийсетина сантиметра над повърхността.

— Е, на това му викам аз странно — каза Норман и сепна рееция се кораб на пустинята, поради което той пръдна силно — нещо, което само по себе си би могло да бъде поносимо някъде по пясъчните склонове на Сахара, но не беше никак смешно в затворения гараж с размери седем на четири. — Все светии! — измърмори Норман и покри носа си с изцапания със сажди ръкав на пуловера си.

Едва сега забеляза още една необичайна черта на животното, което ако имаше късмет да е било собственост на вече легендарния П. Т. Барнъм, несъмнено щеше да донесе на шоумена състояние, съперническо на това на самия Крез: камилата изглеждаше така, сякаш не беше съвсем на фокус. Макар Норман да разтърква очи и да я поглежда от различни страни, очертанията на четириногото с нулева гравитация си оставаха малко неясни и донякъде размазани.

Норман извади една неплатена сметка за мляко и написа на гърба ѝ няколко съмнителни уравнения. Тъй като тежестта бе най-важният фактор в експеримента му, беше очевидно, че изчисленията му за молекулярното преместване бяха малко посбъркани. Изправи се от неудобното си положение и след като въздухът се бе попрочистил взе снопче предвидливо реквизирани зелени листа и го предложи на камилата, вече настанена сред мертеците на покрива. Добичето обаче отказа вкусната хапка и нададе жалостив вой, от който по гърба на учения магазинер пробягаха тръпки.

— Ш-ш-ш... ш-ш-ш..., млъкни, дяволите да те вземат — изфъфли Норман, размаха ръце и се огледа отчаяно за нещо, с което да накара стенещото добиче да замлъкне. Не ще и дума, трябваше да бъдат взети драстични мерки. Камилата, макар и живо доказателство за успеха на експеримента му, бе и дяволска улика срещу него, затова разкриването ѝ пред обществото в този момент, когато той се намираще на самия праг на огромен пробив, можеше само да обрече на гибел плановите му с огромни, мръсни и червени букви.

Норман простена неколkokратно. Това не биваше да се случи. Беше си имал работа с пресата и преди и познаваше твърде добре зловещите последици. Трябваше по някакъв начин да се отърве от реещата се стока. Навярно можеше просто да изчака падането на нощта, след това да извади добичето навън и да го пусне да се носи по вятъра. Норман потрепери, при неговия късмет камилата най-вероятно щеше да се вдигне само дотолкова, че да не могат да я стигнат и да си остане там, та целият свят да я види. Или още по-лошо — можеше да нахлуе в самолетните маршрути и да предизвика голяма катастрофа. Тези мисли не донесоха никакво утешение на разтревожения човек.

Камилата още оплакваше съдбата си изключително красноречиво и Норман, човек, който бързо усвояваше съдържанието на думата „отчаяние“, свали пуловера си и като дръпна за миг до

земята стенещото добиче, навлече ушитата от най-различни вълнени парчета дреха върху главата му. В гаража се възцари благословена тишина и той на два пъти въздъхна с облекчение. Може би, помисли си, поради очевидно нестабилната си молекулярна структура състоянието на камилата просто щеше се влоши дотам, че и най-малкият ветреца да може да я отнесе в безкрая.

Това изглеждаше малко жестоко, тъй като камилата бе неволна жертва на обстоятелствата, а по природа Норман не беше жесток или безчувствен. Но като си помисли за евентуалното добро, което големият му проект щеше да донесе на хората от Брентфорд, магазинерът оцени жертвата като малка и необходима.

В крайна сметка тя ще е оправдана, помисли си той. Да загинеш за благородна кауза. Ще се погрижа да бъде построен паметник — гроб на незнайната камила. Можем дори да организираме някакъв ежегоден фестивал в нейна чест. Деня на камилата да речем. Можеше да се отпразнува в първия ден след Богоявление, да участват фолклорни състави в египетски одежди, да има един-два украсени с цветя пилони — ще бъде страхотно. Да, камилата бе изиграла ролята си и това нямаше да остане незабелязано.

Както и да е, помисли си Норман, ако просто не се изпари, винаги мога да ускоря процеса с една прилична по размери бомба плевелобиец.

9

Пули и Омали седяха край една уединена маса в ъгъла на „Летящия лебед“.

— Не мога да го разбера Професора — каза Джим. — Изобщо не приличаше на себе си.

Омали поклати глава.

— Не знам — отвърна, — струва ми се, че това бе очевиден случай на „дръж голф играчите в неведение“. Подозирам, че знае далеч повече, отколкото споделя с нас.

— На него нищо не му убягва. И определено реши прекалено бързо въпроса със зелевия лист.

Омали се облегна на стола си и разпери ръце.

— И докъде стигнахме? — попита. — Доникъде. Имаме хора от общината, които вършат невъзможното при всяка възможност, имаме рунически идеограми, появяващи се по магически начин върху земята, и камили, които си проправят път през сезонната реколта. Нищо от това не ми харесва, имам чувството, че съществува някаква голяма конспирация с цел да попречи на честните играчи на голф и да ги отблъсне от играта им.

— А аз подозирам, че работата е по-дебела — каза Джим, — но съм съгласен, че това с нищо не помага на играта ни. Може би ще трябва да оставим парцелите засега. Да отидем на нови „пасища“. Край доковете има няколко големи бомбени полигона, обградени с високи стени. Знаем един-два тайни входа за тях.

— В никакъв случай — отвърна твърдо Омали. — Омръзна ми да бягам. Ако сега не отстоим позицията си, в крайна сметка негодниците ще ни изтикат в морето, а перспективата на подводния голф никак не ме интересува.

— С коркови топки ли? — попита Пули?

— Моля?

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... Прас...

— Какво?

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун се завъртя на пета на триста и шейсет градуса и стовари вече зачервяващите се юмруци върху пулта на Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер.

— Копеле! — извика силно той. — Значи промъкна още една допълнителна проклетата летяща чиния! — Обърна се към бара, където стоеше Невил. Запушил уши с памучни топчета, той трескаво работеше с кърпата си за полиране на чаши. — Да не си пипал машината?

— Я се разкарай! — отвърна Невил.

— Познавам последователността — продължи невъзмутимо Ник, — трийсет изстрела, след това голяма чиния, трийсет и осем, после — кораб-майка. Някой е бърникал в тази машина.

Невил остави кърпата за полиране, извади неефикасните запушалки от ушите си и го изгледа сърдито иззад бара.

— Никой не я е докосвал — каза той и думите му едва преминаха през две редици стиснати зъби, които показваха известни признаци на износване. — Никой не я е докосвал, не я е бърникал, нито я е човъркал. Досега не е идвал никой официален представител от пивоварната по поддръжката ѝ. Не са идвали техници да полират боята ѝ, да сменят крушки или да погалят вътрешните ѝ машинарии, дори никой не е идвал да изпразни огромната сума, която би трябвало вече да се е натрупала в нея. Тя очевидно никога не се поврежда, нито се нуждае от поддръжка, охранва се от свой източник и се ръководи от свои си правила. Ако имаш някакви оплаквания, предлагам ти да ги отнесеш директно към машината. И ако имаме късмет, тя ще направи изключение за твоето поведение и ще те електроекзекутира.

— Някой е бърникал — каза Ник, докато търсеше из джобовете си монети от по два шилинга. — Аз знам последователността.

Нещатният барман се извърна отвратен.

— Джим — каза той и махна с ръка над тезгяха към Пули, — мога ли да разменя с теб няколко думи на ухо?

Пули стана бързо от стола си, усетил възможността за едно безплатно питие, и отвърна:

— На вашите услуги, господин съдържателю.

— Джим — Невил посочи към прегърбения над машината зеленокос младеж, — Джим, Омали измисли ли вече нещо относно

онази отврат? Вече съм на края на силите си. Писмото с оставката ми е сгънато, пъхнато в плика и марката му е залепена.

Джим прехапа устни. Очевидно бе, че Невил говори напълно сериозно. Щеше да бъде истинска трагедия, ако Брентфорд изгубеше най-добрия нещатен барман, който някога бе имал. Особено пък заради нещо толкова незначително като една игрална машина.

— Всъщност — излъга Джим много убедително, — Омали и аз цял следобед обсъждаме тъкмо този въпрос. Дори когато ме повика, пак с това се занимавахме. Мисля, че сме близо до намирането на решение.

— Аха — разведри се Невил, — хубаво е човек да знае, че все още има приятели в лагера си. Пийни това за сметка на заведението.

Пули го обърна на една глътка и се върна при другаря си.

— Видях те — каза Омали. — В какво ме замеси току-що?

— Нищо особено — отвърна безгрижно Джим. — Само дето Невил би предпочел да потрошиш онази космическа машина по-скоро, а не по-късно.

Омали запази самообладание по впечатляващ начин.

— Но аз имах впечатлението, че онова нещо е неразруσιμο. Не смяташ ли, че като се има предвид това, си ме поставил в малко неизгодно положение?

Пули сръга весело другаря си в ребрата.

— Хайде сега — каза той, — това ще ти донесе малко облекчение. Ще отвлече мислите ти от тревогите. Какво казвахте вие, момчетата от старата земя? Направи го заради самия опит, нали така? Заради опита, а?

— Опитал ли?

Омали поклати озадачен глава. Сякаш нещата и без друго не вървяха достатъчно зле. Разтърка четината на брадата си, която през деня бе пораснала достатъчно много, и хвърли един замислен поглед към видеомашината.

— Имам една идея — каза той и се надигна от мястото си. — Навярно успехът тук би могъл да обърне нещата в наша полза. Дай един флорин. — Пули започна да се потупва по джобовете. — Дай флорина — повтори Омали. Пули плати.

— А сега ела, Джим — каза ирландецът, — да проверим същината на тази измамническа машина.

Невил, нещатният барман, видя как сребърната монета сменя притежателя си и прочете на ум една молитва към тъмното езическо божество, което предпочиташе.

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун разполагаше с цяла купчинка от същите монети на кралството, подредена върху хромирания покрив на игралния автомат. Беше се подготвил за цялата вечер.

— Дръпни се настрани, момко — каза Омали със заповеден тон. — Моят приятел тук иска да премери сили с тези извънземни момчета.

— В никакъв случай — отвърна Ник без да обръща зеленокосата си глава. — Сега съм тъкмо на половината на играта.

Омали се наведе към младежа и прошепна няколко думи в изшиленото му и татуирано ухо. Бичът на космическите командоси се дръпна встрани.

— Заповядайте — каза учтиво той. — Ще ви обясня как действа.

— Това няма да е необходимо, благодаря ти. Хайде, давай, Джим. Пули поклати енергично глава.

— Не и аз — отвърна той. — Тези неща излъчват опасни рентгенови лъчи. Не искам косата ми да окапе и ноктите ми да паднат. Не, благодаря ти.

Омали потупа другаря си по рамото.

— Джим — каза той, — кой подпали моя автоматичен тостер?

Пули не можеше да разбере каква бе връзката, но кимна гузно.

— Аз бях.

— А кой пренави будилника ми и му скъса пружината?

— Пак аз.

— А кой човърка тунера на радиоапарата, който ми осигуряваше безпроблемно и спокойно слушане цели двайсет години?

Пули извърна поглед настрани.

— Отново аз — отвърна шепнешком.

— И кой зае електрическата ми самобръсначка и...

— Не знаех, че като се бръснеш с електричество не бива да използваш сапун — оплака се Пули.

— Та кой беше?

— Пак аз.

— Тогава ще разбереш логиката ми, че ако някой човек е в състояние да съсипе, независимо дали случайно, методично или

нарочно, какъвто и да било електрически апарат с минимално човъркане, то този човек си единствено ти, Джеймс Пули.

Джим пусна флорина в процепа и видеоекранът блесна в цялата си шарения.

— Излитане — каза той.

— Трябва да използваш ускорителите, за да постигнеш максимална тяга — намеси се Рафълс Ратбоун, който се надигаше на пръсти и сочеше на различни места по пулсиращия екран. — Прецени наклона на траекторията на летящите чинии, можеш да ги свалиш, ако преброиш до три и стреляш току пред тях. На всяка трета получаваш допълнително сто точки, дръж се вдясно и те няма да могат...

Гласът му постепенно затихна, след като Омали стовари силен удар върху черепа му.

— Тишина — каза той. — Джим знае какво прави.

— Не знам — изплака Джим, който бясно натискаше бутоните и въртеше джойстика.

— Не си застанал тук да побеждаваш, Джим, а само да я повредиш.

— Да я повреди ли? — Рафълс Ратбоун бе подновил неистовия си танц. — Да повреди машината? Ей, барман, барман, тук се върши саботаж, направи нещо, направи нещо.

Невил се усмихна благосклонно на танцуващия младеж.

— Не мога да направя нищо — отвърна той. — Всички посетители имат правото да играят на машината. Не бъди такъв егоист.

— Егоист ли? Това е конспирация, ще телефонирам на пивоварната.

Джон Омали, човек за когото думата „търпимост“ означаваше почти толкова, колкото и правилата за игра на табла, улови гърчещия се недоволен за обсипаните със значки ревери и го вдигна във въздуха на една ръка разстояние.

— Не искаме да заплашваме управата сега, нали така? — попита.

— Опа, гепих един — обади се неочаквано Пули. — Направо го изпарих от небето. А, ето идва още един. Байтоу. Има си чалъм, нали разбираш?

Омали пусна провесения младеж на пода.

— Няма ли вече признаци на щети? — попита.

— Нанасям щети на нашественическата флотилия. Виж, това са сто точки, ударих кораба-майка, за това получаващ удвоени точки.

Омали се загледа удивен.

— Хайде, Джим — каза умолително, — постарай се повече, приложи малко повече сила.

— Опитвам, опитвам, ето, директно елиминирах един, след това трябва да се гмурнеш вдясно и няма да могат да те улучат.

— Точно така — рече падналият Рафълс Ратбоун. — Брой до пет от последната чиния и тогава точно отпред ще се появи разузнавателният кораб, свалиш ли го, получаващ за него петстотин точки.

Върху зачервеното лице на Омали се изписа изражение на ужасна обърканост.

— Джим — каза сериозно той, — какво става тук, Джим?

— Добър ход — намеси се Рафълс Ратбоун, — когато получиш хиляда точки, получаващ и допълнителен човек. Ето, направи го.

— Не се коси — отвърна му Джим Пули.

Омали се извърна от машината и крадешком се промъкна до бара. Невил посрещна приближаването му с гръмотевично изражение.

— Какво е това? — попита нещатният барман. — Предателство, така ли?

Омали поклати свирепо глава, тук на карта бе заложена честта му.

— Психология — информира той Невил.

— О, психология, така ли, а аз старият глупак бих могъл да се обзаложа, че той се забавлява.

Омали се усмихна кисело, потупа се по носа и посъветва бармана:

— Остави го на Джим. Той знае какво прави. Печели доверието на машината, пробва защитата ѝ, намира слабото и място и Байтоу!

— *Байтоу* — повтори Невил и направи всеизвестния жест „Тук корабче минава ли?“ — Най-добре ще е да му направи Байтоу.

Омали се усмихна неубедително и поръча още един пайнт.

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... Прас...

— Какво?

— Аха — извика Рафълс Ратбоун. — Забравих да ти кажа за техните нападателни кораби. Този път те изненадаха. Искаш ли да

изиграем една игра по двойки?

— Разбира се — отвърна Джим. — До десет хиляди точки, победеният плаща бирите.

— Ти си на ход — отвърна момъкът.

Омали се хвана за главата и изстена.

В десет и половина Невил извика, че е време да затваря, само за да види какво ще се случи. Както винаги, реакцията бе минимална. Няколко мотаеци се туристи, дошли на екскурзия из изоставения район на газовите заводи, се надигнаха и тръгнаха да търсят автобусите си, които бяха отпътували преди час. Но както обикновено местните не обърнаха никакво внимание на вика. Джон Омали, чието лице сега бе изкривено в изражение, което би могло да изплаши и Рондо Хатън, седеше на столчето до бара и посрѣбваше от четвъртия си пайнт „лардж“, който се бе принудил да купи сам тази вечер. Джим Пули бе прекарал последните четири часа зает със смъртоносната битка с винаги бдителните нашественици от далечната космическа безкрайност.

А що се отнася до младия Ник, той никога не се бе чувствал толкова щастлив. Бе понасял ударите и стрелите на жестоката съдба в участието си във видеопроекцията на извънземния удар твърде дълго време. А да бъде сега в екип с Джим Пули, мъж, на когото отдавна се възхищаваше, определено му придаде чувство за непобедимост. Двамата заедно щяха да отбележат максимум точки и да получат тайнствената премия.

— Гепи го онзи — викаше той и танцуваше като малоумен дервиш. — Цапардосай го това момче... ха така, добър удар.

Пули направи една пауза, колкото да си поеме дъх. Пръстът, с който изстрелваше неутронната бомба, се бе схванал, а и той самият започна да страда от симптомите на абстиненция от самоналоженого си състояние на въздържание.

— Сега трябва да си почина — каза той на Ратбоун. — Чух нашият добър барман да обявява да хвърляме кърпите, а един навик от цял живот не може да бъде преодолян за една вечер. Барът ме зове.

— Много гаден играч си — рече с възхита момчето. — За мен беше удоволствие да се бия заедно с теб.

— Ти имаш предимството на практиката — отвърна Джим, — но утре по обед ще ти дам да се разбереш.

— Ти си на ход — отвърна Рафълс Ратбоун.

Когато Джим си проправи път до барплота, установи с изненада крайната враждебност на Омали.

— В името на вси светии, включително и онези, които наскоро получиха благословията на сегашното Папство, какво си мислиш, че правиш? — попита ирландецът.

Пули бе невъзмутим.

— Психология? — предположи той.

— Психология ли?

— Да, нали разбираш, за да спечеля доверието на машината, да изуча защитата ѝ, да намеря слабото ѝ място и после — *Байтоу!* Чий ред е сега?

— Твой — отвърна Омали. — Неоспоримо твой.

— Отбелязах петнайсет хиляди двеста и една точки — каза гордо Джим, — най-добър личен резултат, бая бой трябваше.

— И на главата ти ѝ трябва доста бой.

— Въпрос на ловкост на китката — продължи да обяснява Пули, — и трябва да познаваш последователността, а след като знаеш последователността, можеш да се целиш в корабите, които носят най-много точки, а останалите просто да ги избягваш. Съвсем просто е, след като веднъж го разгадаеш.

— Ти си луд — каза Омали. — Прав беше за рентгеновите лъчи, те са ти изгорили мозъка.

— Ловкост на китката — продължи Пули, барабанейки по бара с пръста убиец. — Едно, две, три, *Байтоу*, завой наляво, *Байтоу*, *Байтоу*, *Байтоу*.

— Ще те убия.

— Виж какво — каза Пули, — утре ще изиграем една игра на двойки. Ник ще бъде тук и може да ти даде някои указания, бързо ще схванеш. До две хиляди точки, победеният купува питиетата, какво ще кажеш?

Омали зарови глава в дланите си и зариде жалостиво. Пули довърши халбата на ирландеца вместо него.

— Можеш да си позволиш да похарчиш няколко флорина, нали, Джон? — попита. — Викам си дали да не ударя още една игра преди да си вървим.

Малкият Дейв отвори пакет замразено „филе миньон аморьоз“, сложи го както още си капеше в очукана тава за печене, която бе служила на няколко поколения от семейството му. Включи емайлираната фурна на шест, хвърли кошмара на чревоугодника върху свободната решетка и затвори вратата. Удовлетворен от свършеното, дребничкият пощенски раздавач отиде до фотьойла си със скъсени крака и се отпусна в него. Той не беше щастлив човек.

Тъжен факт е, че онези от нас, които са онеправдани или чрез липсата на някои жизненоважни части, или притежават други в прекален излишък, имат достатъчно основания да се оплакват от сполетялата ги съдба. Онези, които са белязани с гърбица, онези, които непрекъснато си удрят главите в сводовете на пътните мостове или са в състояние да минават под столчетата на бара без да се навеждат, са склонни да смятат, че боговете са се отнесли към тях доста подло.

Малкият Дейв бе един от тази нещастна пасмина и изживяваше нещата докрай. Вземаше любезността за съжаление, приятелската дума за остра подигравка и прекарваше дните си като вгорчаваше живота на общността, която би го приела в себе си, ако той самият ѝ бе дал тази възможност. Когато се смяташе за болезнено унижен, дребният раздавач демонстрираше наистина висока класа. Ушите му бяха изцяло запушени за доводите, че много прочути хора са били с ръст под средния и че не ръстът е важен, а онова, което човек пази в сърцето си. Малкият Дейв мразеше всичко, което бе по-високо от метър и двайсет и се движи на два крака.

Той в никакъв случай не бе „Господин Популярност“ в Брентфорд. Всъщност в една енория, която се отнасяше с търпимост към всякакъв вид ексцентричности, той бе успял да се сдобие с известна лоша слава.

Това се нравеше на съвременниците му, защото в крайна сметка те бяха изгубили доста време в опити да го убедят, че не е необходимо човек да е висок, за да бъде известен. А сега се чувстваха с по-чиста

съвест за това, че ненавиждаха отмъстителния, държащ карез^[1] малък негодник.

Малкият Дейв заби изострените си нокти в оръфаните подлакътници на креслото си и погледна часовника. Почти полунощ — почти време да оправи веднъж завинаги тази работа с камилата. Днес се бе направил на пълен глупак, но щеше да си отмъсти за това. Стана и запали приличната на жълд лула, закрачи по износения килим, издишвайки облаци серен билков дим. От време навреме вдигаше юмруци към небето, а на известни интервали избухваше в яростно пляскане с ръце.

Най-накрая порцелановият му часовник във формата на куче овчарка удари вещерския час и Малкият Дейв преустанови маниашкото си ходене. Удари с миниатюрния си юмрук по дланта на другата си ръка и излезе от стаята, сякаш изведнъж бе повлечен от неосезаемата връв, която свързва в едно тялото и душата. Изкачи се бързешком по стълбите, прекоси площадката, покрита с линолеум и спря пред вратата на онова, което агентите по недвижими имоти със смях наричат „спалнята на собственика“.

Задъхан тежко, той се задържа там за малко, тъй като понататъшният бърз напредък бе невъзможен поради естеството на съдържанието на стаята. Тя бе буквално пълна с книги. Как подът на стаята издържаше подобна тежест бе въпрос, по който можеше да се спори, но това, че тя съдържаше книги, достатъчни за една средностатистическа обществена библиотека, бе извън всякакво съмнение. Книгите, струпани пред отворената врата, формираха на пръв поглед непреодолима бариера.

Малкият Дейв се огледа плахо, след това извади дълъг ключ, който носеше на кожена каишка на врата си. Наведе се, намери скритата ключалка и отвори малка, прикрита с фалшиви гръбчета на книги врата. Подуши досущ като полска мишка и се мушна бързешком на четири крака през отвора. Вратата от книги се затвори безшумно зад гърба му, без да остави и следа от присъствието си.

Вътре в стаята от книги Малкият Дейв премина по заплетен лабиринт от тунелчета, създадени от самия него. Навлизаше все по-навътре и по-навътре в книгите, за да достигне до самия център на помещението, където най-сетне излезе в основната стая. Беше изваяна

с изключителна точност като вътрешността на съвършена пирамида от най-подбраните от цялата колекция, подвързани с кожа томове.

Вътре в този изключителен будоар, осветяван от голата, оплюта от мухи крушка на стаята, бяха подредени редица най-необичайни предмети. Малък подиум, покрит с една-единствена кадифена възглавница, кристал, бутилка от мляко, пълна с пръчици китайски тамян, снимка в рамка на Едгар Алън По, единствен филиз от брюкселско зеле под стъклен похлупак.

Малкият Дейв се покатери на кадифената възглавница и затвори очи. Гръбчетата на книгите го гледаха втренчено — многоцветна, кожена зидария. Знаеше, че никога не би могъл да извади и един том от страх, че ще бъде погребан преждевременно, но тъй като бе чел всяка от книгите в стаята по няколко пъти и ги бе научил наизуст, той нямаше нужда да прани справки с тях. Познанието му за книгите надхвърляше простото разлистване и възприемането на печатните думи. Малкият Дейв търсеше по-дълбоки истини и за да стори това, му бе необходимо да общува със самия им автор. Защото колкото и да бе странно съществуването на подобна стая, както и съществуването на такава колекция от книги, още по-странно бе, че всяка от тях бе от един и същи автор: Едгар Алън По.

Сигурно бе, че ако някои от посетителите на „Лебеда“, които познаваха само Дейв раздавача и си нямаха представа от Дейв мистика, видеха това светилище, щяха да бъдат принудени да преоценят възгледите си относно характера му. Ако бяха видели този човек, който и сега седеше на подиума с ръце, сплетени за ламайска медитация, с крака, болезнено свити в поза четвърт лотос, те биха приели с огромно мнозинство, че тук едва ли бе приложимо определението „отмъстителен, държащ карез дребен негодник“. Тук по-скоро ставаше дума за отмъстителен, държащ карез дребен лунатик.

Малкият Дейв си заподсвирква съчинена от самия него мантра без думи. Очите му бяха плътно затворени и той се поклащаше леко напред-назад върху възглавницата си.

Бе стигнал до решение по въпроса с камилата. Щеше да помоли за помощ самия господар, единственият човек, който знаеше всички отговори, стария Е.А.П.. В крайна сметка не бе ли той онзи, който бе измислил Дюпен, първообраза на консултиращия детектив, и не беше ли консултиращият детектив джудже като самия него? А нима и

самият По, както Дейв винаги бе отбелязвал със задоволство, не бе с ръст под средния — макар и да не го беше написал черно на бяло, внушенията бяха предостатъчни. Дюпен никога не би забелязал трупа, напъхан в комина в „Убийство на «Рю Морг»“, ако не бе малко подкъсен откъм крачния си механизъм.

Малкият Дейв сви очи и си помисли: „Брюкселско зеле“. Това не беше никак лесно. Откакто бе станал действителен член на Свещения орден на Златното брюкселско зеле, изпитваше доста затруднения да намери общ език с пълната потенциална мощ на този лукав зеленчук. Неговият гуру, мъж на име Рег Фулканели, зарзаватчия от Чизуик, бе употребил доста ценно време да обучи Дейв в тънкостите на зелето, но дребосъкът изглежда не можеше да схване. „Познай брюкселското зеле и ще познаеш себе си“, му казваше Рег, избираше първокачествени екземпляри от витрината си и ги вдигаше към светлината.

— Брюкселското зеле означава всичко за мъжете. И си има свои закони. Нека бъде благословено.

Малкият Дейв се оглеждаше в претрупаната зарзаватчийница и се чудеше на планините от чували с брюкселско зеле, на сандъчетата и саксиите, които заемаха всеки ъгъл.

— Ти имаш ужасно много от него тук — отбеляза той.

— Човек никога не може да има прекалено много от едно хубаво нещо — сопна му се майсторът. — Искаш ли два фунта самопросветление или не?

Малкият Дейв всъщност още не бе стигнал до точката на самопросветлението, но Рег го бе уверил, че тези неща изискват доста време и много, много брюкселско зеле.

Лицето на Дейв се изкриви и той се заклати още по-бързо. Далеч пред него, в тъмнината под клепачите му, мисловният образ на брюкселското зеле стана по-ясен, растеше и растеше, докато не зае цялата стая. Рег му бе обяснил, че за да се издигне до астралното, човек трябва да влезе в зелето и да се превърне в едно цяло с него. И когато достигне до това състояние на космическо съзнание, всички неща стават възможни.

По вирнатия нагоре нос на Дейв се търколи капка пот. Той можеше едва ли не да помирише зелето, беше толкова истинско, но с астралното пътуване не бе стигнал доникъде. Пое дълбоко дъх и се подготви за един наистина сериозен опит.

Долу, в старинната емайлирана фурна на Малкия Дейв, вече размразеното филе миньон аморьоз бе започнало да почернява по краищата. Скоро найлоновите пликчета със соса, които той най-небрежно бе пропуснал да извади от алуминиевата кутия, щяха да се запалят и да причинят експлозия — не много шумна, но достатъчно силна, за да отвори вратичката на фурната и да избълва горящото ѝ съдържание върху килима. Пламъците щяха да обхванат купчина списания „Психични новини“ и да се разпространят по цялата дължина на мрежестите завеси, които Малкият Дейв от няколко седмици възнамеряваше да окачи както трябва.

Малкият Дейв обаче щеше да остане в неведение за всичко това, докато пожарът не достигнеше онази точка, която кара дечурлигата да танцуват, а съседите да извадят столове и да се настанят на безопасно разстояние в радостно очакване на пожарните коли.

Интересно е да се отбележи, че макар тези неща още да не се бяха случили, можеше с абсолютна увереност да се заяви, че със сигурност щяха да се случат. Че това можеше да се предскаже точно, навярно говори в полза на такива неща като предчувствието и астралната проекция.

Малкият Дейв щеше да настоява в полза на второто, тъй като поради някаква странна прищявка на съдбата, макар физическото му аз да бе в състояние на пълно неведение по отношение на надвисналата над него кремация, астралното му тяло стоеше върху загадъчна облачна равнина, изправена пред леко прозрачната фигура на мъж с викториански одежди, с прекалено голяма глава и тясна папийонка.

— Господин По? — попита обърканият пощенски раздавач. — Господин Едгар Алън По?

— Малкия Дейв? — отвърна прочутият писател. — Доста време ти отне да дойдеш тук. — Показа нещо, което ефимерното джудже стискаше в дясната си ръка. — И защо е това брюкселско зеле? — попита той.

[1] Карез (гарез) — омраза, злоба към някого. — Б.кор.ел.изд. ↑

Норман се завърна в кухничката, след като остана камилата си да похърква мирно под стрехите на заключения гараж, под чула си във формата на пуловер от остров Феър. Огледа разрушенията на скъпоценната си апаратура и се запита какво трябва да стори. Щяха да са му нужни доста части за замяна, ако изобщо можеше да се надява да възстанови всичко. Пак щеше да пуска малки рекламни каренца за по лира две във всички местни вестникарски агенции: „Ентусиаст търси стари радиоапарати/части и т.н. за благотворителни цели. Сам ще си ги вземе, независимо от разстоянието.“ Тези обяви досега му бяха вършили добра работа. А ако дойдеше най-лошото, пак щеше да се наложи посред нощ да дебне в уличката откъм задния двор на „Мърис илектрикъл“ на Хай стрийт.

Норман си проправи път през плетеницата от изкривени части и се замисли за съдбата си; в момента тя не изглеждаше особено благосклонна. Щеше да му струва сума пари, независимо как щяха да се развият нещата, но най-малкото получи удовлетворението да разбере, че теорията му е поне отчасти правилна. Вонящият кораб на пустинята, настанен в гаража му, бе достатъчно доказателство за това. Но в изчисленията му определено липсваше нещо. Щеше да се наложи да ги препровери; всичко бе въпрос на тегло, почти изцяло въпрос на тегло.

Норман измъкна стола си изпод развалините и се отпусна върху него. В крайна сметка този ден се оказа доста изтощителен. Докато си седеше, обхванал с длан брадичката си, мислите му бавно се зареяха назад, към мига — източник на вдъхновение за този велик и чудесен проект. Колкото и странно да звучеше, всичко започна по обедно време в салона на кръчмата „Летящия лебед“.

Норман слушаше със слаб интерес един спор между Джим Пули и Джон Омали относно книга, която Джим наскоро бе заел от библиотека „Мемориъл“ — книгата бе на тема великите загадки на древността. Разговорът се люшкеше в най-различни посоки. Пули

твърдеше, че според него Стоунхендж не е нищо друго освен ешафод и, че строителите му били земните предшественици на „Уимпи и Ко.“, но нямали възможността да издигнат сградата. Несъмнено е била кръчма, заключи Пули.

Омали, който кимаше мъдро, добави, че подобни били случаите и с множество древни сгради, чието първоначално предназначение било неправилно интерпретирано от днешните учени сухари. Колизеумът, твърдеше той, много му приличал на многоетажен паркинг, а Партенонът — на киносалон.

— Я погледнете „Одеон“ на булевард „Нортфийлдс“ — казваше Омали. — Фасадата му е почти идентична.

Норман бе на път да направи твърде очевидното възражение, когато Пули неочаквано каза:

— Тя определено не е построена като гробница.

— Кое, „Одеон Нортфийлдс“ ли? Не, не мисля.

— Не „Одеон“, а голямата пирамида в Гиза.

— А, тя ли — кимна Омали. — Четох някъде, че е дело на онези извънземни момчета, които са вдигали бая големи тежести по онова време.

Пули поклати глава.

— Съмнявам се в това.

— Е, какво е тогава? — попита Омали, изпразни чашата си и шумно я тръшна на барплота.

Пули, който винаги можеше да усети наличието на заинтригувана публика, подредила се на опашка да си купи билетче на цена един пайнт бира, поръча по два реда от онова, което пиеха всички по това време, и продължи:

— Тиктакането на стария часовник „Гинес“ ми подсказа решението на загадката.

— А, значи смяташ, че голямата пирамида също е била кръчма, така ли?

— Едва ли.

— Тогава мога ли да проявя смелостта да попитам как едно такова скромно нещо като часовника „Гинес“ те е довело до решаването на загадка, която смущава съня на учените египтолози хилядолетия наред?

— Всичко е ужасно просто — отвърна Джим, но разбира се съвсем не беше така. — Тиктакането на часовника на „Гинес“ ми напомни, напълно естествено, за Биг Бен.

— Напълно естествено.

— А сега, както може би сте забелязали, Биг Бен е много голям часовник с толкова голямо махало, че ходът му е от тук, през прохода, че чак до мъжката тоалетна.

Омали подсвирна:

— Нима е толкова голямо, а?

— Да, толкова и този грамаден часовник върви точно чрез купчината пенита, вложени върху това махало от строителя му. Прав ли съм?

— Прав си — отвърна любезно Омали, — прав си наистина.

— Е, и тогава? — попита триумфално Пули.

— Какво тогава?

Пули въздъхна; очевидно разговаряше с идиот.

— Голямата пирамида е за планетата Земя онова, което са купчините пенита за махалото на Биг Бен. Да обясня ли по-подробно?

— Може би ще трябва, Джим, но го направи по-бързичко, а?

— Добре тогава. Както всички знаем, древните египтяни са били доста хитър народ. Много умело са картирали звездното небе и са смятали със старата логаритмична линейка. Е, аз смятам, че някъде по онова време се е случила някакъв вид катастрофа, несъмнено от космически произход, която е изместила малко Земята от нейната ос. Има много доказателства в подкрепа на тази теза — неочакваното изчезване на мамутите, разместването на полярните „шапки“, все неща от този сорт.

Омали се прозя.

— Извинете — каза той.

— Сега... тези момчета, египтяните, не са били сварени по бели гащи, а когато разбрали, че над тях е надвиснала гибел, направили единственото логично нещо и взели корекционни мерки.

— Корекционни мерки ли? — Дъното на халбата на Омали вече се виждаше и той усещаше как го зоват стреличките на дартса.

— Взели корекционни мерки — продължи Джим, — като построили нещо като контратежест върху повърхността на Земята, за да продължи тя да се върти по орбитата си. Избрали точното място,

където се разполовяват континентите и океаните. Свързали конструкцията си с четирите посоки на света и след това — да става каквото ще, експлозия или не. Ето, както виждате, доказателство, че дължим големи благодарности на тези древни, загорели от слънцето момчета.

Омали бе обзет от необичайни съмнения.

— Оттогава насам по света е построено бая нещо — каза той, — за част от което мога лично да свидетелствам. При всичката тази тежест, разпределена неравномерно, имам чувството, че влиянието на твоите стари пирамиди е донякъде унищожено.

Пули поклати глава.

— Пирамидата е уникална структура, тя има точно определено съотношение на тегло, маса и плътност. Това е единствената конструкция, която би свършила подобна работа. Камъните, които са били извлечени от кариерите, били обработвани по точно пресметнати размери и форми, всеки от тях бил интегрална и точно пасваща част, досущ като в китайските пъзели. Вътрешните камери са свързани така, че да насочват определени земни силови полета по начин, по който се постига максимален ефект. Това е нещо далеч по-сложно от елементарно струпване на камара камъни. Независимо колко други сгради са построени по света, пирамидата винаги ще изпълнява функциите си. За да се промени орбитата на движение на Земята, човек ще трябва да премести голямата пирамида.

— Е, отказвам се тогава — рече Омали, но забележката му очевидно не бе насочена към Джим Пули.

Норман обаче бе омаян. Възможно ли бе зад несвързания брътвеж на Пули да се крие някаква истина? Всичко това изглеждаше прекалено невероятно, невъзможно. Ами ако беше вярно? Изводите бяха поразителни! Ако човек може да промени хода на Земята чрез преместване на голямата пирамида, тогава той би могъл да притежава власт над огромни тежести — и то не само в буквалния смисъл на думата. Едно малко наклоняване на север и Брентфорд ще се радва на тропическо лято, съвсем малко отклонение по-късно през годината и ще има и тропически зими. И всичко това — само с едно мръдване на китката.

Щеше да бъде доста трудна задача, обаче. Смяташе се, че голямата пирамида тежи пет милиона деветстотин двайсет и три

хиляди и четиристотин тона. Нямаше да са достатъчни един самосвал и две енергични момчета на хаспела. Навярно би могъл да подкупи цели автобуси с туристи, всеки от които да отнесе по малко камъни със себе си. Това обаче би отнело много време.

Огромният интелект на Норман заработи на свръхобороти. Експериментираше от години с концепция, основаваща се на общата теория на Айнщайн за полетата, която се занимава предимно с невидимостта и телепортирането на твърди предмети. Носеха се слухове, че американските военноморски сили са провели успешен експеримент по време на войната, създавайки някакъв вид магнитен камуфлаж, при който цял брониран кръстосвач временно изчезнал. Твърди се, че самият Айнщайн бил забранил по-нататъшни експерименти поради злополучните ефекти върху екипажа.

Норман си бе спомнял неведнъж, че Айнщайн, макар и индивид, осенен от редките проблясъци на вдъхновението, през по-голямата част от времето си бе работил на празни обороти. А сега, ако голямата пирамида би могла да бъде телепортирана от едно място на друго, би могло да бъде много поучително да се проследят резултатите...

Норман се загътри из боклуците. Всичко това бе толкова отдавна, оттогава насам под стария мост бе изтекла много вода. Но той поне бе доказал, че част от теорията е възможна. Въсъщност, колкото повече мислеше за това, толкова повече разбираше, че да се телепортира за броени секунди жива камила от делтата на Нил до парцелите „Сейнт Мери“ не беше никак малко. Определено се намираше на прав път.

Норман се усмихна доволно, проправи си път до ъгловата мивка, дръпна завесата, извади бутилка от домашно приготвената зелена бира на Дейв, каса от която бе отнесъл в апартамента си срещу неплатения му годишен абонамент за „Психични новини“. Всичко това бе повече откъм земната страна на нещата и бе само бегло свързано с лукавото брюкселско зеле, но винаги се промъкваше у човек, ако нивото на газта в запалката му е намаляло.

— За най-върховния проект — каза Норман и вдигна бутилката към овъгления таван на сякаш разсипаната от война кухничка.

Отдавна му бе станало навик, зародил се, както той смяташе, през Каубойската вечер, на която присъства преди няколко години, да отваря твърдата капачка със зъби, преди да опразни съдържанието на бутилката направо от гърлото ѝ.

И сега в своя ентузиазъм съвсем бе забравил за своенравната си протеза.

От последвалия писък окачените на комините съдове на няколко преки задрънчаха и накараха мнозина от „праведните спящи“ да се размърдат в съня си и да се прекръстят на пресекулки.

12

На едно друго място легналите с кокошките се разбудиха от звънците на пожарните коли и виковете на събралата се тълпа от зрители. Имаше доста шум и хаос, пушеци и дим, когато подът на спалнята на дома на улица „Силвър бърч теръс“ се срути ведно със стотици, дори хиляди томове на По и очевидно изпадналия в кома пощенски раздавач с ръст под средния.

Когато пожарникарите, които се забавляваха да наводняват предните помещения на съседните домове и да отмиват добре поддържаните градинки, най-сетне приключиха с къщата на Малкия Дейв, екипът на линейката, който бе вдигнат от играта си на домино и поради това бе сърдит, се приближи да обяви, че ще претендира трупът да бъде предаден в полза на медицинската наука. Каква бе изненадата им, когато откриха, че раздавачът си седеше невредим във всекидневната с кръстосани крака и с изпечено брюкселско зеле в дясната ръка. Върху лицето му бе изписано усмихнато и благо изражение и изглежда си тананикаше нещо. Санитарите свиха безпомощно рамене, увиха го в червено одеяло и го натовариха в линейката.

Когато звънът на заминаващите автомобили съвсем утихна и се разтвори в нощта, зрителите на холокоста се разотидоха бавно да си сварят по едно какао и да си приготвят постелите. Накрая останаха само двама членове на веселата група, един приятел от ирландски произход и един мъж с потрепващ десен показалец.

— Едно нощно турнирче? — предложи Пули. — Едно за из път преди да си легнем, какво ще кажеш за двоен залог — или отказ.

— Много добре, мисля, че ми дължиш нещо за тази вечер на притеснения, която ми поднесе. Съгласен ли си на допълнително обзалагане по време на играта?

Пули, който смяташе, че трезвеността ще му даде естествено предимство, кимна въодушевено и двамата поеха към парцелите. Омали преиграваше с типичната пиянска стъпка „една напред, една

встри“ с надеждата да придаде още тежест на убеждението на Пули и да го накара да играе по-безразсъдно.

Нощта беше ясна. Пълната луна плуваше в небесата и поръбваше порутените бараки с безценно сребро. Голф игрището бе осветено до такава степен, че нямаше нужда да се използват миньорските каски с фенерчета, които Пули бе осигурил за мачовете напоследък.

Портите на парцелите бяха затворени и със спуснати резета. Един прекалено усърден лакей на общината се бе погрижил те да бъдат надстроени с убийствени на вид шипове и кълбета бодлива тел. Защо бе сторено това — на този въпрос никой не можеше да отговори. На Пули и Омали им се наложи да използват собствения си частен вход.

— До девет дупки или цялата игра до осемнайсет, а, Джим?

— Нощта е още млада, а и аз се чувствам повече от готов за усилието, като си спомня колко много вече си ми задлъжнял.

Пули тихичко отключи бараката си и извади двата скрити комплекта стикове.

Омали подхвърли монета.

— Ези — извика той, когато медната монета се завъртя към нощното небе.

Ако падащата монета наистина бе срещнала твърдата земя, както човек естествено би предположил, че ще стори, възможно бе събитията, които последваха през тази нощ, никога да не се бяха случили. Възможно, но малко вероятно. Монетата полетя към пръстта, но когато стигна на седем-осем сантиметра от нея, се случи нещо необичайно. Тя изведнъж спря движението си и увисна във въздуха, сякаш изпитваше неохота да се върне на родната планета.

Двамата голф играчи я зяпнаха — слисани и изумени.

— Ей на това му викам аз номер — каза Джим, след като найсетне си възвърна дар слово. — Наистина трябва да ми го покажеш при удобен случай. Жица ли е или се дължи на магнетизма?

Омали поклати глава.

— Не е мое дело — отвърна той и тържествено се прекръсти, — но се падна ези, тъй че предлагам ти да направиш първия удар.

— Не бързай толкова — отговори му Пули. — Монетата не е паднала на верандата, може да са й останали още няколко превъртания.

— Тя определено престана да пада — каза Джон, — и това е достатъчно за мен. Бъди така добър да започнеш.

— Не мисля — отвърна Джим и поклати бавно, но твърдо глава.
— Не съм човек, който да обвинява другите в измама, но поведението на монетата ме кара да си мисля, че тук има нещо нередно. Бъди така добър да я хвърлиш отново.

— Значи искаш да видим кои ще спечели от три хвърляния?

— Не, кой ще спечели от едно хвърляне. Бих искал монетата, досущ като библейското семе, да падне на каменистата земя.

Омали сви рамене.

— Признавам собственото си удивление от анархистичното поведение на монетата, но се чувствам дълбоко оскърбен, че дори намекваш за двуличие от моя страна. Тъй като доверието е циментът, който свързва нашето дълго приятелство, предлагам да оставим нещата да си дойдат по местата или в този случай — да се реят над земята.

— Хвърли отново монетата — каза Джим Пули.

— Както желаш — отвърна Омали, който беше вече твърдо решен да излъже при второто хвърляне. Наведе се и протегна ръка да вземе реещата се монета. И почти мигновено бе възнаграден с изпращяване на син пламък, който обгори пръстите му и го отхвърли назад в сенките, сякаш най-неочаквано бе връхлетян от препускащ локомотив. — Оу, ау, по дяволите и майната му! — долетя гласът му от мрака.

Пули се изкикоти.

— Нощта трябва да е по-гореща, отколкото съм си мислил, Джон — каза той. — Леко те цапна статично електричество, нали?

Омали изригна в кратък изблик на сквернословие.

— Тц, тц.

Пули протегна предпазливо крак, за да бутне с обувка монетата настрана. В светлината на преживяното от Омали, това бе грешно преценен ход от негова страна. За глупостта си той получи подобен разряд енергия, който стоманеният обков на носа на обувката му улови, плъзна по задната част на крака и го удари точно в слабините.

— Ърг — рече той, което технически погледнато бе по същество неточен термин. Стиснал срамотиите си, Пули се преви на две и падна на колене с кръстосан поглед.

Омали пропълзя до изгубилия дъха си и превит свой приятел.

— Кълна се, че нищо от това не е мое дело — каза той, докато подухваше обгорените си пръсти.

Пули измуча още едно „Ърг“, което поне бе окуражителен знак, че животът все още не го е напуснал.

— О, не! — рече изведнъж Омали. — Не отново.

Прахът под реещата се монета се бе разнесъл, за да разкрие ухиленото метално лице на още една руническа идеограма. Двата гледаха как сякаш я обгръща леко сияние; то постепенно се усилваше, сякаш някой го зареждаше изпод земята, докато символът не се окъпа в силна бяла светлина.

Но това не бе светлина от Земята. Макар изображението да грееше с ослепителен блясък, светлината изглеждаше някак отделена, самостоятелна и не осветяваше изплашените лица на двамата играчи на голф. След това с доловимо изпращяване тя се превърна в зелена колона, в ясно изразен лъч, насочен право към нощното небе.

— Ърг, ърг — продължи Джим като сочеше обезумял в множество посоки.

Над целия район на парцелите се издигаха идентични лъчи. Те разрязваха нощното пространство на космоса и макар да изтъняха до дебелината на бели косъмчета, изглежда нямаха никакво намерение да сложат край на пътешествието си.

— Кажи ми, че всичко това не се е случило — помоли се Омали.

Пули успя да предложи: само още едно „Ърг“, което не донесе никакво успокоение. Всъщност, що се отнася до комуникациите, думата „Ърг“ се оказа пълен провал.

Точно тогава светлините изгаснаха. Изключваха се рязко една по една и оставиха нощта почти недокосната, макар Пули и Омали много добре да знаеха, че бе точно обратното. Пули най-сетне успя да си върне говора с тъпичък квакащ гласец, който се криеше някъде дълбоко в гърлото му.

— Какви бяха тези, Джон?

Омали поклати глава.

— Мисля, че навярно това бе начинът на Бог да ни посочи да се откажем от голфа.

Пули намери това обяснение за, най-меко казано, съмнително.

— Мисля, че Бог обикновено е малко по-директен в тези неща. Страхотен е с гръмотевиците нашият Бог. Но каквото и да бе това, то

бе последната сламка, парцелите вече изгубиха очарованието си за мен.

— Напълно ти съчувствам. — Омали с мъка се изправи на крака и започна да изтупва туидовия костюм със здравата си ръка. — С тези странстващи камили, изчезващи общински шпиони, символи и прожектори напоследък тук изглежда се разгръщат най-необичайни дейности.

— Аз съм за това да кажем на Професора — каза Джим и в мислите му се появи съвършено изображение на гарафа с уиски.

Омали се бе заел да топи изгорените си пръсти в близкия воден резервоар.

— Мисля — отвърна той, — че Професорът си има и без друго неотложна работа. Но, както виждаш, монетата вече стигна до земята. — Той посочи палавото пени, което сега лежеше върху открития символ. — И макар още да си е на ези, като имам предвид нещастният случай, който те сполетя, съм готов да отменим това хвърляне.

— Благодаря ти. — Пули поглаждаше внимателно панталона на стария си туидов костюм с жилетка, който минаваше за почти нов. — Вече никак не ми се играе голф, бих предпочел чаша-две от нещо тонизиращо нервите.

— Аха — потупа се по носа Омали. — Мисля, че може би има бутилка или две от нещо подобно, което отлежава в този момент в моята барака. Би ли искал да отскочим дотам?

— Наистина бих искал, но по-бавничко, не се чувствам в най-добрата си форма.

Двамата поеа по пътя си из парцелите, крачеха предпазливо и заобикаляха отдалеч онези места, където на лунната светлина едва доловимо грееха странните символи.

Парцелът на Омали винаги бе предмет на спорове и разисквания между съседите му, притежатели на подобни места. Джон се стремеше да се държи настрана от общата практика да отглежда социално приемливи растения и специализираше във видове с непроизносими латински имена и опияняващо силни аромати. В парцела му често се появяваха и олюляващи се котараци с изпразнени погледи.

Пули внимателно прекоси лехата с цъфтяща мандрагора и посочи редиците извисяващи се стръкове беладона.

— За момента реколтата ти изглежда ужасно непривлекателна — каза той, колкото да завърже разговор.

— Предимно за износ е — обясни му Джон.

Бараката му имаше доста безвкусен вид с вдигнатите на асма ластари на акантуса и със засетите с мак саксии на прозореца. Омали отключи катинара на вратата и прибра две цветни картички от изтривалката зад нея. На една от тях бе изобразен Брентфорд, гледан отгоре. Омали прочете на глас написаното на гърба ѝ:

— „Имам затруднения с демонтирането на Ковчега поради вкамененото му състояние, може да се наложи да го докарам цял. Поздрави на всички, Арчрой.“

— Всъщност ти вярваш ли на всички онези неща, които пише той? — попита Пули.

Омали сви широките си и без подплънки на сакото рамене.

— Кой може да каже? Изпраща картичките до Невил и до един или двама изтъкнати брентфордци. Мисля, че скоро ще последва молба за финансово подпомагане на транспортирането на Ковчега. Не ще и дума, че ще поиска платежните нареждания да се изпращат до някоя пощенска кутия в Западен Ийлинг.

— Много си суров, Джон.

— Реалист съм — отвърна реалистът.

Бутилките на Омали бяха изровени, питиетата — налети. Двамата се настаниха удобно върху чувалите с картофи, споделяха си една цигарка и си мислеха за това и онова. Колкото повече намаляваше съдържанието на бутилките, толкова намаляваше и мисленето за това и онова. Все повече тези размишления се насочваха спираловидно навътре, неопределеността и смътността им кристализираха с всеки кръг на спиралата, за да се превърнат в определености и абсолюти. И тези определености и абсолюти в крайна сметка се съсредоточаваха върху злочестото и болезнено прекратяване на турнирите по голф и в частност — на техния собствен.

— Вече става непоносимо — каза Пули, като опразни чаената си чаша и мигновено я напълни отново.

— Непоносимо е — отвърна Омали, който извърши същата операция.

— Трябва да се направи нещо.

— Абсолютно.

- Нещо драстично.
- Точно така.
- Бутилката ми е празна — каза Джим.
- Омали му подхвърли друга.
- За твое здраве, Джон.
- И за твое.

Три часа и още толкова бутилки по-късно проблемът бе много близо до своето решаване. Проведено бе гласуване и според вдигнатите ръце, то завърши с единодушие. Прието бе, че загадъчните символи трябва да бъдат изкопани от земята с помощта на две лопати с дълги дръжки, всяка с гумени ръкохватки като предпазна мярка. Щяха да ги превозят с ръчна количка със също тъй изолирани дръжки до реката и да ги изхвърлят най-безцеремонно в нея. След като тези препятствия за играта бяха премахнати, вниманието щеше да се насочи към общинските шпиони. Не бе напълно уточнено точно какъв курс на действие ще бъде възприет по този въпрос, но в общи линии бе постигнато съгласие, че сериозна роля ще трябва да изиграят здравите сопи.

По това време луната бе изминала доста от нощния си път и когато двамата излязоха от бараката на Омали, парцелите вече имаха призрачен вид. Във въздуха се носеше хлад от типа „вдигни си яката“, а ниската луна хвърляше дълги и зловеци сенки с мъртвешки цвят. Перспективата да копаят в потенциално минно поле вече не носеше никаква привлекателност.

— Най-добре е да започнем на чисто сутринта — каза Пули и разтърка енергично ръце. — Аз ще се запътя към уютното гнезденце, към мекото легленце и тъй нататък, и тъй нататък.

Омали сграбчи оттеглящия се Джим за изтънялата яка.

— Не бързай толкоз, Пули — рече той, — няма точно сега да ми се измъкнеш като тапа от бутилка. — На Джим му се стори, че усети липса на убеденост в тона на ирландеца. — Предлагам компромисно решение.

Пули едва докосваше земята с пръстите на краката си.

— Ако имаш предвид да копаем на смени и ти да копаеш тази вечер, а аз — утре, аплодирам подобно решение.

— Едва ли — Омали го стисна още по-силно за яката. — Имам предвид да обиколим и да сложим маркери до тези символи, за да

можем да ги открием. След това двамата ще копаем утре.

Пули намери това решение не само за разумно, но и за изискващо далеч по-малко усилия.

— Така е, когато човек си използва доброто старо сиво вещество — каза той на Джон. — А сега, ако малко поохлабиш хватката си, която ми причинява известно общо неудобство в областта на шията, ще се постарая да ти помогна по най-добрия начин.

Последва неизбежния спор за най-добрия начин за изпълнение на належащата задача. Пули предложи да се използват твърдите листа на брюкселското зеле като най-подходящ зеленчук за целта. В интерес на добрия вкус Омали издигна кандидатурата на добрия стар картоф като идеален заместител. Тогавя избухна войната между колчетата на виещия се боб с обвити в станиол накъсани вестници във формата на пентаграми и маса още други предмети, като се започне от благородните и достойните и се стигне до определено неприличните. Най-накрая, след като Пули направи толкова нелепо предложение, че докара естествено избухливия ирландец до ръба на мигновеното убийство, Омали сложи край на спора веднъж и завинаги.

— Стига, стига — извика той. — Няма изобщо да ги маркираме, само ще обходим района и ще си водим бележки за всяко тяхно местоположение, когато ги засечем. Толкова и край.

Ако Пули носеше шапка, щеше да я свали пред своя другар и да я хвърли във въздуха.

— Блестящо — каза той и поклати възхитено глава. — Как го правиш бе, Джон?

— Мисля, че ми е дарба.

Пули извади тетрадката, озаглавена „Вече официалният наръчник за парцелен голф“, подаде я на Омали и каза:

— Да тръгваме. Теренът е твой.

Не бива да се забравя, че и двамата бяха погълнали значителни количества картофен джин, напитка, известна с трудния си махмурлук, а и светлината бе изключително слаба. Ако не бяха тези две обстоятелства, беше напълно възможно работата да бъде свършена с известна доза успех. Но за нула време двамината мъже се уловиха, че непрекъснато пресичат предишните си следи и драскотят нечетливи диаграми и описания из целия наръчник.

— Този вече го минахме — каза Пули и залитна настрани от светеция символ. — Сигурен съм, че го минахме.

Омали поклати глава:

— Не, не, ясно е като бял ден, виж, погледни откъде дойдохме. — Потупа по тетрадката, но докато го правеше, луната се плъзна зад голям облак и ги остави в пълна тъмнина. — Копеле! Май не мога да си намеря пътя.

— Най-добре ще е да спрем тогава — каза Пули. — При лошо осветление играта се прекратява, не може да се направи нищо, а леглото ме зове.

— Слухът ми е остър — предупреди го Омали. — Едно мръдване и ще те просна на земята.

— Но, Джон...

— Никакво, но!

Двамата постояха известно време в очакване луната да се завърне.

— Какво е това? — попита Омали без предупреждение.

— Какво е кое? — отвърна намусено Пули.

Омали посочи с невидим в мрака жест към една недотам отдалечена точка, където определено ставаше нещо неприятно.

Пули се взря и въпреки невзрачното осветление не му потрябва много време, за да го види.

— Ясно — каза Джим, — това окончателно ме довърши. Ние от фамилията Пули знаем кога е дошло време да се оттеглим.

— Затвори зяпналата си уста — прошепна дрезгаво Омали, скочи напред и прикова измъквация се към земята.

Откъм изоставената барака на Соуп Дистант се виждаше мека червена светлина, която се засилваше. Вратата на здраво затворената постройка бавно се отваряше и именно от нея излизаше призрачната червена светлина.

— Ще хвърлиш ли едно око натам? — попита задъхан най-добрият дъблински потомък.

— Предпочитам да не го правя — каза Пули, който се изправи на крака и тъкмо се готвеше да хукне.

Омали сграбчи другаря си за опърпания крачол на панталона.

— Виж — рече той, — е това вече е нещо.

От всички страни на парцела се движеха сенчести фигури, фигури неразличими и с размазани очертания крачеха като автомати, но винаги следвайки неземната червена светлина.

— Всички богове! — прошепна Джим, когато един мина толкова близо, че разкри ъгловатия си профил, — общинските шпиони, десетки общински шпиони.

Омали дръпна отново Пули към твърдата земя.

— Ще те посъветвам да си мълчиш — прошепна, — и да не си показваш много-много носа навън.

— Гади ми се — изстена Джим.

Мършавите фигури не преставаха да прииждат. Те тихо минаваха покрай множеството препятствия, пръснати из парцелите. Никой не извърна глава от предначертаната си цел и всички крачеха с механична точност.

Пули и Омали наблюдаваха придвижването им с широко отворени очи и зяпнали челюсти.

— Трябва да ги проследим — каза Джон, — да видим какво са намислили.

— Да бе, как ли пък не!

— Страхливец. Хайде, човече, дай да разнищим тази работа.

Пияните рамене на Пули увиснаха.

— Джон — каза той, — нима наистина смяташ, че от проследяването на тази банда призраци може да излезе нещо хубаво? На мен ми се струва, че ще се натресем право в някой капан. Това е само мое мнение, разбира се, и то е силно повлияно от състоянието на глуха паника, в което се намирам в момента. В цялата тази работа има нещо тотално сбъркано. Дай да се махаме от парцелите веднага, да се махаме завинаги и никога да не се връщаме повече. Какво ще кажеш?

Омали прецени ситуацията. Нещата наистина изглеждаха малко неопределени. Онези крачещи мъже ги превъзхождаха значително в жива сила и в тях определено имаше нещо неестествено. Може би щеше да бъде по-разумно да задават въпросите по-късно. Но пък имаше доста въпроси за задаване и може би сега бе времето за това, както и двамата бяха набрали смелост, или поне докато в старите им вени пулсираха големи излишъци от алкохол.

— Хайде, Джим — каза той насърчително. — Само един бърз поглед, за да разберем какво са замислили, какво може да ни навреди?

След деня, който преживяхме, нищо друго не може да ни се случи, нали?

Пули си помисли, че би могло, и както се оказа, бе напълно прав.

Червената светлина пред тях грееше злокобно и призрачните фигури навлизаха в нейната аура, за да се превърнат в картонени силуети. Пули и Омали вървяха зад ариергарда на странната бригада толкова безшумно, колкото им позволяваха пиянските изпълнения. Никой от необичайната орда не извърна глава, макар че шумът на преследвачите ѝ, докато се препъваха из порутените огради и в поцинкованите водни резервоари, се носеше достатъчно силно над парцелите. Когато рязко очертаните силуети наближиха светлината, те се подредиха в колона и прекрачваха прага на колибата на Соуп Дистант като войничета с навити пружини.

Щом и последният влезе вътре, светлината достигна ослепителна сила, а после бързо се стопи в мрака.

— Ето — каза Пули, преплитайки крака, — това е един номер на светлината и нищо друго, вероятно е от фаровете на кацащ джъмбо джет или нещо подобно. Да ходим да си лягаме, а?

Омали го сръга в слабините с греблото, което разумно бе грабнал с цел самозащита.

— Напред, Пули — заповяда той. — Ще стигнем до дъното на всичко това.

Думите му, както се оказа, не биха могли да бъдат по-зле подбрани, но Омали, разбира се, още не можеше да знае това. Двамината наближиха бараката на Соуп и надникнаха през отворената врата. Вътре не се виждаше нищо, освен пълна, непроницаема и бездънна тъма.

— Запалката — изкомандва Омали. Пули извади своята старичка „Зипо“ и щракна с колелцето. Омали грабна остарелия приятел на пушача и когато пламъкът освети вътрешността на бараката двамата едновременно подсвирнаха от изумление.

Барака бе празна: четири порутени стени, таван от азбестови летви и бетонен под.

Джон Омали изстена. Пули поклати объркан глава.

— Тези момчета от съвета определено разказаха играта на Худини^[1] — каза с уважение той. — Как смяташ, че го правят?

— Абсолютно отказвам да повярвам на това — каза Омали и, вдигнал високо запалката, прекрачи смело прага. — Не съществува възможен начин всички да са...

Той така и не успя да довърши изречението си. Запалката на Пули изведнъж угасна и думите на Омали бяха погълнати, сякаш всмукани в някакъв огромен и ужасен вакуум.

— Джон! — извика Пули, озовал се сам в мрака. — Джон, това вече не е смешно. — Гласът му отекна кухо в злокобната барака. — Ох, горкичкият аз!

Луната бавно излезе от облачната си бърлога и пусна широк сноп светлина през отворената врата. Малката барака бе празна. Джон Омали просто бе престанал да съществува. Джим сграбчи захвърленото от него гребло, насочи го напред и предпазливо пристъпи. Луната светеше ярко и по близките покриви вече се появяваше тънката червена линия на зората.

— Ох!

Краят на протегнатото напред гребло на Пули изведнъж се разми, очертанятия му се размазаха. Още една стъпка напред и за свое удивление той забеляза, че то изчезна в пространството. Отдръпна греблото бързешком и прокара пръсти по дължината му — беше цяло. Джим погледна инструмента, а после — празната барака пред себе си, почеса се по главата, а после и по брадата, претегли греблото на ръка и се опита да намери някаква логика във всичко.

Бараката определено не бе онова, на което приличаше на пръв поглед. Беше наистина изкусен камуфлаж. Но камуфлаж на какво и, което бе най-важното — къде бе Джон?! Очевидно някъде зад симулираната реалност на празната барака дебнеше нещо друго, очевидно нещо напълно вредно, нещо, което вещаеше зло за непредпазливите играчи на голф.

Пули отново приближи до вратата и протегна греблото вътре до дръжката. Разклати го и го развъртя напред-назад, но то не срещна никаква съпротива. Джим издърпа инструмента и известно време остана неподвижен, само се почесваше по главата. Беше много хитра работа наистина. Навярно момчетата от общината се бяха измъквали от тях по същия начин и преди. Вероятно онзи от тоалетната на

„Лебеда“ бе включил някакъв триизмерен прожекционен апарат и бе излъчил чрез него изображение на празна кабинка, докато в същото време си бе седял на седалката и се бе присмивал на напушения Омали. И дори сега сигурно си седяха в бараката и вършеха същото.

Пули отстъпи крачка напред. Ще им покаже той на негодниците! Вдигна греблото колкото можа по-заплашително, пое дълбоко пиянски дъх и се втурна срещу изображението.

— О-о-о о-о-о! — изкрещя Джим Пули, след като бетонният под на бараката изчезна под краката му и той полетя надолу във вечния мрак на вече легендарната Бездънна бездна^[2].

Колко далеч пада Джим и колко дълго продължи всъщност полетът му към долния свят ще трябва да си остане въпрос на предположения. Това, че животът му проблесна на няколко пъти пред очите му, едва ли носеше някакво утешение, макар че му даде възможност да си спомни, че бе консумирал голямо количество алкохол. И, че ако оцелееше, имаше всички намерения да консумира далеч повече.

Най-накрая обаче на това, което дотогава беше относително безпроблемно, макар и страховито падане към забравата, летящият силует на Пули направи болезнен и доста неочакван контакт с леденостудена и очевидно бездънна вода.

— Оу... ох! — виеше най-нещастният представител на човечеството. — Оу... ух... и бълбук!

Пули изскочи на повърхността след няколко отчаяни моменти на даване, изрече няколко много навременни и добре формулирани ругатни и потъна отново в подземните дълбини.

— Прощавам на всички! — заяви той, когато главата му изскочи за втори път.

Може би Джим щеше да оцелее доста време като потъва и изскача по този начин. По-вероятно обаче беше да поеме последната си глътка въздух, когато потъна за прословутия си трети път, ако не бе дошла помощ от най-неочаквано място.

— Качвай се на борда, Джим — каза един глас, който се стори доста познат на бързо вкочаняващия се мозък на Пули.

Джим присви очи от водния си гроб и за първи път осъзна, че вече не бе сам в мрака. Видя над себе си покритите с гугла глава и рамене на мъж, който се бе надвесил от нещо като първобитна лодка,

изплетена от пръчки и покрита с дървесна кора — онзи му подаваше грубоватото гребло. Пули се улови за него без колебание и бе безцеремонно изтеглен на борда. Свит на кълбо в единия край на странната лодка лежеше Джон Омали, завит с одеяла.

— Добре, че се отби — каза ирландецът, а зъбите му неудържимо тракаха.

Пули направи неуспешни опити да удължи реверите на сакото си от туид, но скоро се отказа и се примири със смъртта от пневмония.

— Къде сме? — попита той и се огледа.

Бледата светлина, излъчвана сякаш от недрата на самите скали, които се издигаха във формата на купол на смайваща височина, осветяваше чудовищна пещера. Черните води на подземното езеро се простираха докъдето стигаше погледът, губеха се в огромната пустота на абсолютното нищо.

Всичко това изглеждаше малко обезпокоително.

Джим потрепери, но не от вледеняващия студ, който вече бе сковал всеки негов мускул. Треперенето се дължеше на смразяващата ума безкрайност на мястото и на факта, че то изобщо съществуваше някъде дълбоко под пътищата, по които той всекидневно крачеше. А и тези води, какво ли се криеше в тях? Не смееше дори да си помисли за това. Джим се обърна към спасителя си.

— Приемете моите благодарности, сър — каза той. — Кажете... — думите му секнаха, след като тъмната фигура се обърна от ключа, където внимателно напъхваше греблото и се изправи пред измокрения брентфордец. — Соуп? — възкликна Джим. — Соуп, ти ли си?

Лодкарят свали гуглата, която покриваше главата му, и се ухили вълчи.

— Нима съм се променил толкова много, Пули? — попита той.

Джим огледа облечената в тъмни дрехи фигура, черните одежди придаваха смъртна бледност на лицето, от което се получаваше злокобен контраст. Косата му бе като изрусена до бяло, а веждите и миглите му бяха същински наежени снежни иглици. Соуп бе, както се казва, блед като чаршаф. Пули си спомни червендалестото лице на теоретика на подземното царство с неговите блещукащи зелени очи, които ги угощаваше с историите си за Ригденджиепо и за обитателите на подземния свят. Спомни си също много добре онази ужасна нощ, когато Соуп ги бе поканил заедно с Омали във фантастичната система

от тунели под къщата му, за да станат свидетели на отварянето на онова, което Соуп смяташе за Портите към Вътрешната земя.

Пули и Омали се бяха измъкнали бързешком от катакомбите, но Соуп бе останал и онова, което отвори, се бяха оказали спирателните кранове на старите шлюзове на брентфордските докове. Цяло коляно от канала Гранд Юниън пресъхна, след като водите му заляха тунелите на Соуп и тогава брентфордци видяха за последен път привърженика на теорията за кухата земя.

Пули гледаше Соуп невярващо.

— Виждаш ми се с малко променен вид — каза внимателно, докато се взираше в очите му, сега розови като на албинос и малко изсветлели.

— Пет години долу могат да променят всеки човек — отвърна Соуп и поправи гуглата си. — Тук видях неща, които могат да смят сетивата и на най-силния мъж. Виждам съм гледки, които могат да прогонят разума от главата ти по-бързо, отколкото лайното ще падне от лопатата.

Сега Пули си спомни също, че той и Омали винаги бяха смятали Соуп за опасен лунатик.

— Да — каза Джим, — наистина. Е, добре тогава, приеми отново моите благодарности, че ми спаси живота, а сега ще бъдеш ли така добър да ни покажеш пътя как да се измъкнем оттук? Имам чувството, че приближава краят на часа ми за закуска.

Омали го подкрепи:

— Имам свинско в шкафа и ако дойдеш с нас горе, Соуп, стари приятелю...

Закачулената фигура не отговори нищо, а седна внимателно и се залови за греблата. Странната лодчица с необичайния си екипаж бавно пое по мастиленочерните води. Беше абсолютно непонятно как Соуп имаше някаква представа накъде отива. Може би минаха часове или пък само минути; тук времето изглежда нямаше значение. Ръчният часовник „Пиаже“ на Пули окончателно бе спрял да тиктака и поддържаше намусено и ръждиво мълчание. Високият скалист купол изглеждаше непроменен и Омали се питаше дали изобщо се движеха. Но на хоризонта се появи тънка бяла линия.

— Земя на хоризонта! — рече Соуп и се ухили на вкочанените си до кости пътници.

— Ще се появи ли най-сетне светлина в края на тунела? — попита Пули. — Като например храна или евентуално сгряваща глътка бира?

Соуп се потупа по носа по начин, който двамата помнеха твърде добре.

— Ще се погрижат добре за вас, отдавна ви очакват.

След тази съмнителна забележка той отново потъна в мълчание и загреба към сушата.

Островът, защото такава се оказа сушата, бе достатъчно странно място откъдето и да го погледнеш човек. След като Соуп изкара лодката и двамата си пътници на брега, Пули се огледа, обзет от най-дълбоки опасения. Тук цареше ужасен праисторически мрак; ако черните води бяха достатъчно злокобни сами по себе си, то това място беше някак си още по-лошо.

Островът представляваше дълъг, неравен полумесец, обрасъл в по-голямата си част с огромни сталагмити. Те му придаваха вид на полупотопена челюст на отдавна мъртъв бегемот. Пули инстинктивно почувства, че да стъпи човек на подобно нещо ще е ужасна грешка, а и Омали споделяше тези му мисли. Но и двамата бяха измокрени до кости, измръзнали, гладни и деморализирани, затова след кратко неубедително мърморене, последваха вдървени Соуп по белия като сняг плаж към купчината скали, които изглеждаха най-високата точка на мрачната земя.

— Бихте ли се обърнали за момент с гръб, моля? — помоли ги учтиво Соуп.

Пули погледна другаря си и ирландецът с посиняло лице само сви рамене под наметнатото одеяло. Соуп извърши онова, което бе намислил само за миг и когато двамата се обърнаха отново, в гладката скала пред тях зееше голяма врата, зад която се виждаше уютна на вид стая с изключителни размери.

— Влизайте бързо, моля. Нямам намерение да разкривам този вход по-дълго, отколкото е необходимо. Очи има навсякъде, дори и тук.

Пули поклати глава с още по-голяма почуда и двамината изприпкаха вътре, последвани от любезния си, макар и загадъчен домакин. Вратата се затвори, както можеше да се очаква, без да остави и следа от съществуването си.

— А сега — каза Соуп, — чаша чай, а?

Лека усмивка пробяга за миг по лицето на арктическият изследовател Омали.

— Само Соуп Дистант може да предложи чаша чай в сърцевината на Земята.

— Имало е и други — отвърна Соуп и посочи буквите А. С. издълбани в някои от каменните стени. — Но това е съвсем друга история.

Пули огледа стаята. В нея имаше всичко, характерно за средностатистическата брентфордска всекидневна — мокет, изкуствен килим, маса, чието присъствие тепърва щеше да заеме централно място, библиотечни шкафове и телевизионен приемник. Ако не бяха издяланите от камък стени и ако не липсваха прозорци, човек би могъл да се подведе и да повярва, че се намира в обикновената обстановка на жилище от предградията.

— Сигурно картината тук е малко на „черти“? — попита Джим, като посочи телевизора.

— Държа го само от носталгия по предишното си съществуване — отвърна Соуп. — А сега, изглежда моето предложение за по една чаша горещ чай среща твърде слаба положителна реакция. Имам в избата си хубав ризлинг или може би ще предпочетете бордо-розе? Да отворя ли някоя и друга каса?

— Точно това ни е необходимо — каза Пули с известно въодушевление. — Твърде много събития се струпаха върху главите ни напоследък.

Соуп Дистант изчезна от стаята по издълбани в скалата стъпала, за които по-горе не стана дума.

Пули и Омали постояха известно време в мълчание, преди великият мъж от Ейре да го наруши.

— Ако бих могъл да се изразя така, Джим — започна Джон. — Твоето предложение да си отиваме към уютните легла и да започнем на чисто на сутринта заслужаваше да бъде прието преди да е изгубило силата си.

— Не виня никого — отвърна благородният Джим, — но бих попитал искрено какво, в името на вси светии, търсим в това забравено от Бога място и как бихме могли да осъществим бягството си?

Соуп се появи от избата с няколко бутилки вино в ръце.

— Спасихме положението — каза той, противно усмихнат. — Избата е пълна догоре със стари вина от всякакъв вид. Донесох тук една селекция.

Омали, който бе сигурен, че положението далеч не е спасено, потри замислено ръце.

— Защо сме тук, Соуп? — попита той.

— Е, това вече е истински въпрос, няма грешка — отвърна Соуп. — Някои са склонни да приемат теорията за божествения създател, който си има собствени причини да върши разни неща. Други поддържат теорията за естествения подбор или намекват, че не сме нищо друго, освен една случайност на ДНК. Аз самият имам доста порадикална теория.

— Не ще и дума — каза кисело Джон, — но ти отлично знаеш, че не това имах предвид. Защо ние, тоест Пули и аз, сме тук, седнали върху това ужасно канапе и бавно, но сигурно замръзваме до смърт?

Соуп извади тапите на две от бутилките и подаде по една на всеки от гостите си.

— Казано с няколко думи — отвърна Соуп, — вие сте попаднали в една голяма игра. Мисля, че няма да е зле да ударите по една-две глътки, преди да ви информирам за подробностите.

Двамата голф играчи на минусови температури не се нуждаеха от повторна покана и за броени секунди съдържанието на двете бутилки отлежало рейнско вино изчезна в долния свят на два стомаха.

— Думата изглежда вече е твоя — каза Джим и избърса брадата си. — Има ли още от това?

Соуп им подаде още две бутилки и зае важна поза до измазаната камина.

— Както си спомняте — започна той, — говорил съм ви много пъти в миналото за убеждението на семейство Дистант в това, че цял един свят съществува тук, под повърхността на Земята, и че той е населен със свръхсъщества, великодушни и щедри, които ще дарят огромното богатство от познанията си на човека от горния свят, който дойде с мир да говори с тях.

Джон и Джим кимнаха замислени.

— Е, грешал съм.

— Лош късмет — каза Омали. — Се ла ви, дето му казват французите.

— Сигурен ли си? — попита Пули.

Соуп винаги бе говорил с такава убеденост, че макар Джим да го смяташе за смахнат, все се чудеше романтично дали тези приказки не могат да са истина.

— Наистина съм сигурен — отвърна Соуп. — Точно обратното е. Тук долу има обитатели, които далеч не са великодушни и щедри и имат само едно намерение: да изоставят този свят на мрака и да завладеят окъпаното в слънце царство горе.

Розовите очи на Соуп се обърнаха нагоре и Джон и Джим го последваха.

— Чакай, чакай — каза Омали. — Не мога да повярвам в това. Та ако беше вярно, тези приятели щяха да се появят преди много години. Те сигурно биха могли да прокопаят пътя си нагоре. Но как са се озовали тук, първо на първо?

— А, това наистина е дълга история — отвърна Соуп и отново се потупа обезпокоително-многозначително по носа, — и ако имате време, ще ви я разкажа.

— Струва ми се — каза Джон, — че освен ако не склониш да ни изведеш горе, под небесата, разполагаме с всичкото време на света.

— Вие определено сте завладяваща публика, но трябва да ви обърна внимание, че това е много важна работа и вашата помощ е крайно необходима. Нямам желание да се завръщам на повърхността, моят свят е тук. Но нямам и желание да видя човечеството унищожено от тези същества, или още по-лошо — да бъде докарано тук да ме съсипе.

Джон свали една от обувките си и изпразни съдържанието ѝ в близката саксия с аспидистра.

— Давай, тогава — каза той, — нека я чуем.

Соуп извади от вътрешен джоб някакъв блестящ диск и го вдигна пред очите на гостите си.

— Не се съмнявам, че сигурно познавате това.

Пули се взря и кимна.

— Символът е същият като онези в парцелите. Да не би случайно да знаеш какво означава?

— Знам и професор Слокъм знае.

— Е, той определено не е бил готов да го сподели с нас. „С“, петата от десетте — само това разбрахме.

— Аз бях в стаята, когато ви го каза — рече Соуп. — Професорът и аз знаем за символите и плановете на сересианците от известно време насам. Стигнахме до разбирането, че трябва да потърсим помощ за унищожаването им. Хора предприемчиви, решихме, хора истински, хора добри и верни, хора непоклатими, хора доблестни, с големи...

— Да, да — каза Омали — естествено, вие сте имали предвид нас.

— Всъщност не — отвърна Соуп, — надявахме се, че Малкия Дейв може да намине, но след като вие се отбихте...

— Благодарим много — каза Омали.

— Аз едва не се удавих — рече Джим.

— Просто се пошегувах — каза Соуп и се усмихна сладко. — Професорът каза, че вие двамата сте първият му избор.

Пули изстена патетично.

— Както изглежда, Джон — каза той, — ние сме в капан.

Омали кимна мрачно.

— Тъй като бягството очевидно е извън всякакъв въпрос, предлагам да не губим повече време. Разказвай приказката си, Соуп.

— Благодаря, Джон. Очаквах поне един или два удара по главата си. Радвам се, че го приехте толкова добре. Онова, което ще ви разкажа, изглежда малко трудно за вярване, но мога да ви уверя, че е напълно вярно.

— Не ще и дума — каза Омали.

— Символът върху този диск — Соуп вдигна отново блестящото колело, — означава буквално онова, което ви каза Професорът. Аз съм „С“, петата от десетте. Това е и символът на планетата Серес, която някога е била десетата планета на нашата слънчева система, пета по ред от Слънцето. Серес е била населена от най-напреднала раса, която е пътувала между планетите така, както вие или аз бихме могли да вземем автобус номер шейсет и пет за булевард „Ийлинг“. Светът им бил малък, а населението — многобройно. Нуждаели се да колонизират друга планета, сходна на тяхната. И естествено, погледите им се обърнали към Земята, свят, който по онова време бил обитаван от примитивно общество, което не би могло да окаже голяма съпротива. Изпратили разузнавателни групи, които с удоволствие установили, че простите земляни ги приветстват като богове. Не ще и

дума, че сересианците щяха да управляват Земята и сега, ако войнствената им природа не бе унищожила голяма част от тях. На Серес избухнала голяма война и докато значителен брой от тамошните момчета били тук, за да уредят нещата по удовлетворителен за тях начин, цялата им планета била напълно разрушена и те останали изолирани на земята.

Катаклизъмът бил донякъде земеразтърсващ, ако ме извините за израза, и шокът бил почувстван и тук. Един пътуващ астероид, който сега познаваме като Луната, бил хвърлен в орбитата на Земята и предизвикал абсолютно опустошение. Половината свят бил наводнен. Онези сересианци, които преживели опустошението, го сторили като се оттеглили тук, където се капсуловали.

Оцелелите никога не изгубили надежда, макар да били малко на брой и въпреки, че през изминалите векове развитието на човечеството бавно се доближавало до тяхното собствено равнище. И въпреки това останали, очаквали и кроели планове. Защото им оставало само едно — да чакат и да кроят планове.

Малко преди унищожението на планетата им хората от Серес изпратили голяма бойна част извън тази слънчева система в търсене на други звезди и други светове. Сересианците знаели, че някой ден тя ще се върне и като не намери Серес, ще събере две и две и ще посети отново Земята. Ето защо останали, очаквали и очаквали, подготвяйки се за това завръщане.

Те правят това и сега, а времето им почти е дошло. Докато сега си говорим, бойната им част се носи из космоса в посока към Земята. И те имат само едно нещо на ум.

Соуп прекрати фантастичния си монолог, а Пули и Омали продължиха да го гледат вцепенени и със зяпнали усти.

— Ако нямаш нищо против да го кажа — рече най-сетне Джон, — и моля те не възприемай това като критика към себе си или своя характер, но това е най-абсурдната глупост, която някога съм имал нещастieto да чуя.

— Аз съм гледал филм за това — каза Пули, — беше дублиран от японския оригинал.

— А светлините в парцелите — каза Соуп, — какво смятате, че е предназначението им?

— Работа на общинския съвет — отвърна твърдо Омали. — Още един заговор да попречат на честните играчи на голф.

Соуп изпадна в припадък от смях. По бледите му бузи се стичаха сълзи, държеше се за корема.

— Чакай сега — намеси се Пули, — това никак не е за смях, онези момчета наистина са ни погнали.

— Погнали са ви, така ли? — каза на пресекулки между конвулсиите Соуп. — Вие сте били свидетели на тестване на система за кацане с лазерно ориентирани лъчи, продукт на технологии, които са извън нашата възможност да ги разберем, и отдавате това на дейността на Brentfordския съвет?

— Ще ме извиниш — каза Пули, леко обиден, — но ако това е продукт на технологии извън нашите възможности да ги разберем, то едва ли бих могъл да бъда винен за това.

— Разбира се — додаде Омали.

— А вашето пътуване дотук през солидния бетонен под на празна барака в парцелите?

— Имах намерение да попитам някого за това — каза Джон.

— Това бе холограма — добави небрежно Пули.

— О, разбира се, една от онези работи.

— Трябва да ви се извиня за бързото спускане — обясни Соуп. — Имах големи неприятности да държа вратата отворена достатъчно дълго, за да влезете и двамата. Не бях в състояние обаче да попреча на сересианците да свалят асансьора.

— Чакай сега — каза Пули, който от край време обичаше тази фраза, — бъди справедлив, Соуп, всичко това е малко трудно за преглъщане.

— Въпреки това, то е вярно. Както е вярно и това, че се намирате тук, на миля и половина под Пенджи, и пиете сто и петдесетгодишно рейнско вино.

— Пенджи ли? — Пули отново поклати глава. — Къде, по дяволите, се намира Пенджи?

— И аз самият никога не съм бил сигурен, но ми казаха, че било много хубаво място.

Джон и Джим приключиха с вторите си бутилки и потънаха в мълчание, защото се чудеха какво, по дяволите, трябва да направят

оттук нататък. Омали гледаше сърдито килима. Пули свали сакото си, което бе започнало да изпуска пара от раменете.

— Добре — каза той накрая. — Да речем, че ти вярваме.

— Не и аз — прекъсна го Омали.

— Да, добре, да речем, че е така. Какво смяташ, че бихме могли да сторим? Как бихме могли... — той посочи себе си и своя измокрен спътник, — как бихме могли да поведем битка с междугалактическа бойна част? Аз лично разполагам с джобно ножче, което става за дялкане, а Омали притежава въздушен пистолет. Ти би ли могъл да се включиш с няколко противосамолетни ракети и някое и друго термоядрено устройство?

— За съжаление, не — отвърна Соуп. — Но за момента съм готов да изслушам всички предложения.

— Аз мога да направя едно — каза мрачно Джон Омали.

Пули запуши с длани ушите си.

[1] Хари Худини — цирков артист, легендарен с измъкването си от всякакви невъзможни положения. — Б.пр. ↑

[2] Бездънната бездна — библ. „А земята беше пуста и неустроена и тъмнина покриваше бездната; и Божият дух се носеше над водата.“ (Битие, 1:2), „В шестстотната година на Ноевия живот, във втория месец, на седемнайсетия ден от месеца, в същия ден всичките извори на голямата бездна се разпукаха и небесните отвори се разкриха.“ (Битие, 7:11). — Б.пр. ↑

Малкият Дейв полежа няколко дни на болничното си легло, преди лекарите да го пуснат. Изглеждаше достатъчно здрав физически, малко пообгорен от бедствието, но нищо повече. Умственото му състояние обаче плашеше болничния персонал. Това, че постоянно си говореше сам. И все пак, няма закони срещу това, а и той не бе частен пациент, нали така? И съответно лекарите изхвърлиха джуджето пощенски раздавач на улицата и го оставиха да се грижи само за себе си.

Накрая той се превърна в непристъпната черупка, характерна за фамилията му от безброй поколения насам. Докато стоеше и се взираше в почернялата зидария, по лицето му можеше да се прочете твърде малко емоция. Само сви рамене, изпляска с ръце и каза дума-две на своя невидим спътник, след което се обърна кръгом и пое по „Ийлинг роуд“.

Невил го видя да минава от вратата на „Лебеда“.

— Отмъстителен, държащ карез дребен негодник — само това можа да каже нещатният барман.

Когато джуджето се стопи в далечината, Невил отбеляза за свое огорчение, че една подскачаща, крачеща широко фигура със светлозелена коса, облечена с прилепнали панталони, приближаваше бързешком, джобовете на дънките ѝ бяха издути с монетите на короната, а показалецът ѝ вече потрепваше. Той всъщност потрепваше в ритъма на тика, с който барманът бе сподобил здравето си око.

— По дяволите — каза Невил, когато Рафълс Ратбоун му махна весело за поздрав. Подскачащото момче се промъкна покрай него в салона на бара и изтича до Атакуващата машина на капитан Лазер.

— Добър ден и на теб — поздрави машината, обръщайки се направо към нея. — Готова ли си за излитане?

С едно движение откъсна надписа „Повредена“, който Невил бе залепил със скоч върху видеоекрана, и го хвърли на пода.

— Счупена е — каза нещатният барман без да се обръща от мястото си до вратата. — Монета се е заклинила в механизма, няма да работи.

Пик хвърли изпълнен със съмнение поглед на задните части на бармана.

— Ще я опитам, да се уверя — каза бавно момчето.

— От пивоварната казаха да не я пипаме, може да гръмне, ако някой вземе да я човърка.

— Не виждам никаква монета — каза момчето, след като огледа с присвити очи процепа.

— Имам си своите нареждания. Трябва да чакам да дойде техник.

— Наистина ли?

Разногледите очи на Пик щъкаха между гърба на бармана и бръмчащата машина. В ръцете си държеше един флорин, а челото му бе сбърчено от нерешителност.

Невил се обърна неочаквано.

— Най-добре е да я оставиш, а?

Монетата бе на няколко сантиметра от процепа и ръката на младежа се разтрепери. Във въздуха се появи някакво електричество, а заедно с него — и характерният вой на хармоника, тъй като в съседния заден двор на къри градината „Звездата на Бомбай“ Арчи Карачи изпълняваше „Не ме изоставяй, мила моя“. Не че той знаеше за разиграващата се в салона на „Лебеда“ драма, по-скоро наблюдаваше бар-мицвата^[1] на сина си и искаше да я отпразнува с достойно шоу.

Нервният тик на Невил леко се ускори, но той фиксира момчето с пронизителен поглед от любимия на кобрите тип, когато наблюдават четирикракия си обяд. Ник не бе равностоен в такава битка на волите. Постара се да изглежда максимално решителен, но по високата линия на косата над челото му изби пот и отнесе значително количество зелена боя, която се спусна към носа му, оставяйки подире си неприятна слузеста следа.

— Остави я, де! — каза Невил.

— Аз... ъ-ъ-ъ...

Младежът издуха една зелена капка от върха на носа си. Мина минута, една дълга минута. В „Лебеда“ нищо не помръдваше, освен трепкащия клепач и синхронизирано трепкащия с него десен

показалец. Лицето на Ник вече бе на ивици и му придаваше вид на снайперист, надничаш от високата трева.

Здравото око на Невил започна да се просълзява. Някой от двамата трябваше поддаде.

— Ще взема половин шенди, моля — каза момчето с дълбока въздишка на облекчение. Невил се усмихна широко и се обърна към помпите си.

И тогава се чу неочаквано металическо изщракване, нещо издрънча и... *Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу...* пое Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер.

— Всичко е наред — каза сладко Ник, — поправена е. Можеш да позвъниш на пивоварната и да им кажеш да отменят идването на техника.

Невил изскърца противно със зъби и сграбчи барплота. Толкова малко му оставаше. Толкова малко, толкова малко.

В „Летящия лебед“ влезе Старият Пийт, следван по износените си пети от Чипс.

— Добър да бъде денят ти, Невил — рече старикът. — Един голям тъмен ром, ако обичаш.

Невил изпълни поръчката, точната сума в монети смени притежателите си и нещатният барман чукна „Без продажба“ на касовия апарат.

Старият Пийт изгледа играча на машината с презрение и извади слушалката на слуховия си апарат.

— Извини ме, докато съм се оттеглил в света на мълчанието — каза той на Невил.

— Виждал ли си напоследък Пули или Омали? — попита нещатният барман.

— Моля? — рече Старият Пийт.

— Пули и Омали! — изкрещя Невил. — Включи проклетото нещо, стар глупако!

Пийт нагласи отново слушалката си.

— Не съм ги виждал — отвърна той и посръбна от питието си.

— Вече минава седмица — каза Невил с известна горчивина в гласа. — Трябваше да ми свършат една малка работа. Боя се, че се измъкнаха по терлици.

Старият Пийт поклати снежнобялата си глава.

— Може би в „Четиримата конници“ са намалили цените или пък в „Червения лъв“ са наели стриптийзъорка.

Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу... Байтоу...
продължаваше да бълва Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер.

Байтоу... Байтоу... Байтоу...

— Какво? — Рафълс Ратбоун се обърна към Невил. — Пак си човъркал машината — каза младежът и сви устни. — Последователността отново е променена, така не е честно.

— Я се разкарай! — каза му Невил.

— По-така човек не получава равни възможности — изквича младият спортист. — Последователността се променя за втори път. — След което отиде крадешком до бара и каза смело: — Дай ми една светла бира.

Невил подсвирна през развалените си зъби.

— Цял половин пайнт и без лимонада, така ли?

— Чиста — отвърна момчето.

Старият Пийт гледаше младежа с отвращение. Младият Чипс облиза устни и си помисли за глезените на момчето. Невил наля половинка светло и Рафълс Ратбоун му подаде шепа монети. Невил услужливо му върна рестото.

— Нещо ново при теб? — попита Старият Пийт, след като пънкарчето се върна отново при бръмчащата машина.

— Почти нищо — отвърна Невил. — Получих още една картичка от Арчрой. Доставена, бързам да добавя, от заместника на раздавача — чаровен и с добър характер, който доставя пощата на хората непрочетена.

Старият Пийт се изкикоти.

— Значи дребният Дейв още е закопчан в отделението за смахнати в болницата „Котидж“?

— Не, излезе, но за късмет вече не обикаля района.

— Отмъстителен, държащ карез дребен негодник — каза Старият Пийт. — А с Арчрой какво става, как се справя с пътуванията си момъкът?

— Твърди, че е открил Ноевия ковчег на връх Арарат — заяви доста гордо Невил. — В последната си картичка пише, че е наел група

кюрди да освободят от ледника долната част на великия кораб. Във всички случаи — трудна работа.

— Така си е — отвърна подигравателно Старият Пийт.

Невил сви рамене.

— Това е необичайно. Признавам си, че дори не знам какво да си мисля. Но ако се окаже вярно, ще бъде много необичайно. Не мога да не подозирам, че има някаква уловка и че тя ще ми струва доста скъпо.

— Е — каза Старият Пийт с най-сериозен тон, — не ме разбирай погрешно, защото не съм църковен човек, но ще ти разкажа една странна история. По време на войната с Хитлер служех като охрана в център за бежанци в Южен Лондон. Една вечер си бърбях с млад руснак и той ми показва четири фотографии, за които твърдеше, че са на Ноевия ковчег. — Здравото око на Невил се ококори. — Бяха едрозърнести снимки с цвят сепия, пътували много и много преживели, но той се държеше с тях като със свещени реликви. Намирал се на военен транспорт, който бил торпедиран и твърдеше, че снимките спасили живота му. Изглежда народът, който обитава района около Арарат, винаги е знаел за съществуването на Ковчег. Очевидно той може да се види само през няколко кратки месеца, веднъж или двама на век, и по това време техните свети отци правят поклонническо пътуване към планината, за да си откъртят по малко катран от корпуса на кораба. После правят от катрана амулети срещу удавяне.

Невил бе омаян.

— Но как се е сдобил онзи приятел със снимките?

Старият Пийт разклати празната си чаша върху тезгяха и се престори на глух. Невил я грабна от ръката му и я напълни отново. Старият Пийт продължи историята си.

— Каза ми, че баща му ги взел от един друг руснак, който участвал в експедиция, преоткрила старото корито още по царско време.

— Ти смяташ ли, че са истински?

— Кой може да каже? На снимките имаше един много стар и много голям кораб, наполовина затънал в ледник. Признавам, че по онова време изобщо не им обърнах внимание. Точно тогава имаше въздушно нападение.

— И какво стана с младия руснак?

— Загина при взрив от бомбардировката — отвърна злобно Старият Пийт. — Изглежда снимките не са предлагали защита и срещу подобни неща.

— Всичкото това си го измисли — каза подигравателно Невил и посегна за чаша и за кърпата си за полиране.

Старият Пийт извади своя опърпан портфейл и го постави почтително на бара.

— А какво ще речеш, ако ти кажа, че той ми даде една от снимките и че я нося със себе си повече от трийсет годни? Какво ще кажеш на това, ти, Тома Неверни?

Тикът на Невил, който временно си бе взел отпуск, се завърна въодушевен.

— Нима? Нима ти...?

Старият Пийт прибра със замах портфейла и го мушна в джоба си.

— Защото нямам такава снимка! — рече победоносно той. — Понякога си готов да повярваш на всичко, нали Невил?

Нещатният барман се ухапа по една от пломбите си. Да го минат два пъти само преди обяд, е, това нямаше повече да позволи. Изрече на ум една голяма и ужасна клетва към езическото си божество, независимо кое би могло да бъде то, което се опитваше да вземе връх у него. За да стане клетвата по-обвързваща, той прободде пръста си и го прокара по цялата дължина на своя боздуган. От такава клетва отърване няма.

— Налей ми още едно от същото, Невил — каза кикотещият се старик.

Норман влезе в „Летящия лебед“ с пепеляво на цвят лице. Невил не го бе виждал от известно време и се наслади на липсата на вежди и на ръчно резбованите дървени зъби на магазинера. Сигурно бе някаква нова мода сред магазинерското братство, помисли си той.

— Налей ми от онова — рече Норман и посочи скоча.

— Да не си затворил за приемане на стока? — попита Невил. — Или онези от санитарната инспекция пак са проверявали бонбоните ти?

— Просто налей напитката.

Невил го стори.

Норман изведнъж се стегна.

— Да е наминавал тук Малкият Дейв? — попита и огледа бара.

— Не — отвърна Невил, — но мисля, че вече съм готов да го посрещна.

— Не, не си — изстена Норман, — можеш да повярваш на думата ми. — Тъй като бе обърнал скоча си на една глътка, Невил му доля отново. — Беше у дома и в него има нещо изцяло сбъркано.

— Винаги е било така.

— Това е по-различно. — Норман погледна през рамо, за да се увери, че никой не го бе проследил. — Той знае за разни неща.

— Разбира се, че знае, винаги ти чете проклетата поща и наднича през процепите на пощенските кутии на хората. Отмъстителен, държащ карез...

— Да, знам всичко това, но чуй ме! — Норман се поуспокои. Невил се възползва от възможността да си вземе дължимото за питиетата. — Влиза той в магазина ми — продължи Норман, — и си иска броя на „Психични новини“. Няма го, отговарям му аз. Той промърморва нещо под носа си и след малко казва, че списанието му било трето по ред отдолу нагоре в купчинката. И с подгънат ъгъл на корицата.

— И ти, разбира се, му го даде — отбеляза Невил.

— Мога ли да продължа?

Невил кимна и Норман приближи към него и му зашепна доверително. Старият Пийт включи слуховия си апарат и го постави на барплота.

— Ровя аз из купчината вестници и ето го неговото списание, точно както каза той — трето от долу нагоре. Ето ти го, казвам аз. И кутийка с пет цигарки, поръчва той. Подавам му пакета, той пак промърморва нещо под носа си и ми казва, че са изветрели. Без дори да ги отвори! Тогава аз се разпенвам, но като отварям пакета само поради учтивост, дяволите да ме вземат — цигарите сухи като барут. Невил погледна към Стария Пийт, който само сви рамене. Младият Чипс обаче попиваше всичко. — Както и да е — продължи Норман, — след това той посочва друг пакет на лавицата и казва, че тоя е наред и ще го вземе. Сякаш не стига това, ами на излизане от магазина ми казва, че изкуствените ми зъби мухлясват под тезгяха.

— И там ли бяха? — попита Старият Пийт.

Норман извади кожена кесийка от Националната здравна служба и хвърли протезата на масата.

— Изгубих ги преди седмица или повече. Онзи не би могъл да знае къде са.

— Любопитно — каза Невил и се почеса по побеляващите слепоочия.

— Но и това не е всичко.

— Искаш да кажеш, че има и още ли?

— О, да — гласът на Норман бе достигнал до обезоръжаващо висок тон. — Каза, че ние трябва да тръгваме веднага. Ние, ето какво каза. Но щели сме да се върнем. След което вратата на магазина се отваря сама, той излиза и вратата се затваря подире му сам-самичка.

— Норман — каза Невил със спокоен, дори равен тон, — Норман, забранено ти е да посещаваш тази кръчма до живот. Най-любезно те призовавам да напуснеш моето заведение и никога, ама никога повече да не се завръщаш.

[1] Бар-мицва — еврейски религиозен празник, до голяма степен сходен с първото причастие при християните. — Б.пр. ↑

Професор Слокъм бе зад писалището, зает с работа сред древните си книги, когато двамина раздърпани и изпоцапани, както и доста брадясали мъже се появиха пред френските му прозорци.

— Влизайте момчета — каза весело той, — сигурен съм, че няма нужда да ви казвам къде си държа гарафата.

— Знаете ли колко далеч се намира Пенджи — попита Джон Омали.

— Никога не съм си давал труда да узная, макар да са ми казвали, че там е много хубаво.

— О, много е хубаво — намеси се Пули, — но е бая далечко от Брентфорд.

— Приемете моите извинения — каза старикът, когато двамата се настаниха в креслата, стиснали напълнените си до ръба чаши. — Но както виждате, нямах желание да ви въвличам в тази работа. Не бях и сигурен, че щяхте да повярвате, ако просто ви бях съобщил истината. По-скоро реших просто да оставя нещата да следват своя собствен ход, а вашето любопитство щеше да ви накара сами да се замесите. И както виждам, моите предположения се оказаха верни.

— Както винаги — каза Пули.

— Брадите доста ви отиват.

— Соуп Дистант няма бръснач.

— Очевидно на него не му е израснала брада през тези пет години.

— Интересен човек — каза Професорът, — макар и малко ексцентричен.

Вниманието на Омали бе привлечено от сложно бронзово устройство, което стоеше върху пиедестала си в центъра на професорското писалище.

— Какво представлява това нещо? — попита той.

— Планетариум — отвърна възрастният джентълмен. — Мислех си, че би могъл да ви заинтригува.

— Превъзходно — каза Омали. — Не намирам нищо, което би ме заинтригувало повече от един планетариум.

Професор Слокъм повдигна предупредително вежда, но след миг на кратко размишление за мъките, изживени от гостите му през последните няколко дни, отново я спусна.

— Елате да ви покажа — каза той и посочи инструмента. Двамата с неохота се надигнаха от удобните си кресла, като внимателно пазеха съдържанието на чашите си.

— Това е много старо механично устройство — обясни Професорът, което показва движението на планетите около нашето Слънце и тяхното относително положение една спрямо друга по време на безкрайното им пътешествие. — Той привлече вниманието им към бронзовата сфера. — Ето това е Земята, а това тук е легендарната планета Серес. Виждате, че орбитата ѝ минава точно между Марс и Юпитер. Пета поред от Слънцето. Не искам да се разпростирам върху това, но нека ви обясня, че макар и да е бил един сравнително малък свят, масата и плътността му са били такива, че разрушаването му е предизвикало в нашата система верижна реакция с много сериозни последици.

— Така дочухме и ние.

Професорът завъртя ръчно удивителната машинария и бронзовите глобуси започнаха да правят своите пируети около централната сфера в приятен за окото танц.

— Ето тук, върху този брояч можете да проследите за колко време се извършва една годишна обиколка на всяка планета.

Пули и Омали гледаха как годините цъкаха, докато малките планети се въртяха по орбитите си.

— Ето сега — каза Професорът и спря механизма, — е моментът на катастрофата. Ще забележите, че планетите са подредени почти в права линия спрямо Земята. При разрушаването на Серес гравитационният ефект трябва да е бил разрушителен.

Пули забеляза датата върху малкия бронзов брояч.

— Времето на Библейския потоп — отбеляза той.

— Точно така. Аз лично поддържам теорията за съществуването на Серес и нейното унищожаване — заяви професор Слокъм. — То обяснява множество нерешени исторически въпроси, но аз ще отида по-далече. В Библията се казва, че след като водите на Големия потоп

спаднали, Бог изпратил дъгата в небето като знак, че подобно явление повече няма да се случва. Аз смятам, че популярното становище, че това е било небесна дъга, е неправилно. Дъги със сигурност са били наблюдавани и преди Потопа. Мисля, че е по-вероятно Всемогъщият да е имал предвид Луната; пътешествието на лунния диск, който описва дъга в небето всяка нощ.

— В това има логика — съгласи се Пули. — Но онова, което ме озадачава, е защо тези сересианци ще изберат именно Брентфорд от всички места по света за площадка за кацане. Съдейки по казаното от Соуп за гравитационните лъчи за приземяване, случаят е точно такъв.

— Да, наистина, Брентфорд е избран за цел. Първоначално си помислих, че са били привлечени от мрежата тунели на Соуп, но после открих, че сересианската система от тунели се разпростира под много по-голяма част от глобуса. После си помислих, че тук в далечното минало е съществувал някакъв голям център, може би предишна площадка за кацане, но все още не мога да намеря доказателства за това.

— И какво тогава?

— Имам чувството, че влияние оказва Брентфордският триъгълник.

— Брентфордският какво?

Професорът си наля скок от кристалната гарафа, настани се удобно във фотьойла си до камината и се опита да обясни по най-добрия начин:

— Същинският град Брентфорд съществува в границите на голям триъгълник. Страните му са канал Гранд Юниън, „Грейт Уест Роуд“ и река Темза. Те следват посоката на три големи силови линии. Както може би знаете, това са линии на земна сила, които макар и да не могат да бъдат напълно обяснени, изглежда влияят върху повърхността на планетата. Аз обхождам границите на града всеки ден и съм ги търсил многократно. Те изобщо не се помръдват.

Древните са знаели за тяхното съществуване и са изграждали своите гробници, могили, издигнати камъни и кръгове съобразно с тях. Очевидно са вярвали, че тази сила може да бъде овладяна. За съжаление през вековете хората са строили пряко върху линиите, прекъснали са техния поток и са неутрализирали силата им.

— Щом е така — каза Пули, — щом силата на тези линии е изгубена, защо придавате значение на тази история с Брентфордския триъгълник?

Професорът се потупа по носа и за пръв път и Пули, и Омали осъзнаха откъде бе придобил този навик Соуп Дистант.

— Просто, защото ако хората са изгубили контакт с тези сили, това не означава, че и други създания са сторили същото. Някои все още се поддават на влиянието им, като най-очевидният пример за това са нашите пернати приятели.

— Стреличките за дартс ли? — попита Пули.

Професорът пренебрегна въпроса му.

— Написал съм нещо като монография по въпроса. Мигриращите птици неизменно летят по един и същ курс всяка година и той винаги следва основните силови линии на обхващащата цялата страна система.

— Всичко това звучи малко неясно — отбеляза Омали. — Да не би да искате да кажете, че сересианците определят курса и местоположението си чрез тези линии, досущ като птиците?

— Искам да кажа, че една развита цивилизация като тяхната сигурно е открила тези линии. И то по времето, когато не са били прекъснати. Тъй като линиите изглеждат напълно неподвижни, те определено са идеални за навигация. Картите на Земята несъмнено събират прах в компютърните бази данни на сересианските кораби дори и сега. Готови — когато потрябват.

— Предполагам, че това е постижимо — съгласи се Омали. — Но дори да е така, защо ще изберат именно Брентфорд? Защо не Ейвбъри, Гластънбъри, Стоунхендж или нещо друго?

Професорът се изправи от стола си и прекоси стаята към мястото, където върху резбован викториански статив бе поставено нещо, покрито със зелена сукнена покривка. Той дръпна покривката настрана и пред тях се разкри голяма релефна карта на района. Страните на големия триъгълник бяха очертани с червено и изпъкваха ясно.

— Впечатляващо — рече Омали.

— Но, както ти каза, съвсем недостатъчно. Наистина би било логично сересианците да изберат един от по-известните силови центрове в тази страна. Не, тук има нещо друго, някакъв вътрешен

модел, който не мога да забележа. Сигурен съм, че ще ми извади очите, но не мога да го видя. Нещо свети като фар към космоса и направлява тези създания по пътя им.

Пули и Омали се присъединиха към старика до картата и занадничаха иззад раменете му. Извиха глави настрани, сякаш искаха да заговорят, но промениха решението си, а само проследяваха улиците и сочеха в различни посоки. Най-накрая се спогледаха и свиха рамене.

— Не виждам нищо — каза Джим, — само пътища и къщи, магазини и кръчми.

При споменаването на последното, два чифта очи се обърнаха мигновено към големия позлатен часовник върху лавицата над камината, който любезно удари пет часа.

— Почти е време да отворят — каза Омали. — Цяла седмица не съм обърнал и една халба „Лардж“. Професоре, възможно ли е да продължим тази дискусия след една-две освежителни бири?

Професорът се усмихна благо и взе от писалището си навита на руло карта на квартала.

— Вие определено заслужавате да пийнете и ето — той извади чисто нова банкнота от пет лири, — пийнете за моя сметка.

Пули прие и картата, и петарката.

— Благодаря ви — каза той, — много сте любезен. Защо не се присъедините към нас за по едно?

— Не възнамерявам — отвърна старикът. — Изучете внимателно картата и използвайте мозъците си. Искам от вас само една услуга: моля донесете ми монети на стойност една лира от касовия апарат на „Лебеда“. От там и само от там, разбирате ли?

— Мотива или искането?

Старикът се усмихна и се потупа по носа.

— Един въпрос — каза Омали, докато с Джим се гласяха да си тръгнат. — Да предположим, че поради някакъв луд късмет открием този модел, какво можем да сторим?

Професорът сви старческите си рамене.

— Нито едно познание не е напразно. Познавателните методи ми. Никога не предприемам някакъв ход, преди да съм се запознал и с последната свързана с проблема информация.

— Да, но... — Джим изшумоля с банкнотата от пет лири.

— Ще държим връзка — заключи Джон Омали.

— Пожелавам ви късмет — каза Професорът и се завърна зад писалището си. — И ще чакам с нетърпение да ви чуя.

Джон и Джим поеха към „Летящия лебед“.

— Е, поне едно добро нещо излезе от всичко това — каза Джим след малко.

— Тогава бъди така любезен да ме осветлиш какво е то, защото сигурно е убягнало от вниманието ми в тази напрегната обстановка.

— Ами — отговори Пули, — поне вече знаем, че непознатите из парцелите не са от общината, тъй че можем да продължим играта си.

— Ти си прекалено мъдър за годините си, Джим — каза Омали и стовари силен удар върху черепа на другаря си.

Невил седеше край една странична маса в любимия си тъмен ъгъл на салона. Чу часовникът на библиотеката да удря часа, звънът прелетя над имението „Бътс“ и барманът въздъхна дълбоко и прочувствено.

Това бе един от любимите мигове на Невил — когато бутилките с наливниците са допълнени, помпите са проверени, чашите — полирани, а той може да преседи този кратък половин час преди да отвори и да си мисли за миналите дни и за дните, които евентуално ще дойдат.

Този следобед обаче барманът се чувстваше странно неспокоен. Нещо ставаше в града, нещо зловещо, и той го подушваше. Макар че каквото и да бе то, все се таеше извън полезрението и възможностите на слуха му, Невил знаеше, че може да го подуши. И онова, което подушваше, определено никак не му се нравеше. Биеше на плесен и на гробница, носеше и серен привкус, а от това той се чувстваше неловко и неспокойно.

Дългата и тънка ръка на нещатния барман се протегна от мрака и взе чашката със скок от масата. Чу се звук от посръбване, от леко премляскващи устни и нова, голяма и мрачна въздишка. Невил се наведе напред, за да остави чашата и носът му се появи през воала на мрака — един чисто бял триъгълник.

Той разтърси енергично глава в опит да се освободи от мрачното чувство, което го потискаше. Но чувството не можеше да бъде премахнато лесно. Невил пое дълбоко въздух, както би сторил един пиян човек с погрешната представа, че така ще проясни главата си. Усилието разбира се не си струваше и нещатният барман се отпусна отново в мрака с чашата скок в ръка.

В Брентфорд ставаше нещо много погрешно и той просто знаеше това. Някакъв гаден дамоклев меч бе увиснал над града и можеше да се стовари върху него всеки миг. Носът му подсказваше всичко това, а досега той никога не бе грешил. Е, редовните посетители на „Лебеда“

се присмиваха над екстра носовото му възприятие, но той бе винаги наясно, когато подушеше нещо. Това бе семейна дарба, лудият му вуйчо Джими му бе разкрил това още докато Невил бе кльошав хлапак. Целият род я притежаваше в различна степен, при това от почти забравеното езическо минало в самата зора на човечеството. Предавала се бе през вековете от баща на син и винаги се бе проявявала — отново и отново. Велика и чудна дарба бе това, благослов от по-старите богове, която никога не биваше да се използва за лични облаги или печалба.

— Но какво точно представлява тя? — бе попитал Невил своя плесенясал на вид роднина.

— Питай ме да ти кажа. Не знам — отвърна вуйчо Джими. — Аз съм ти роднина откъм майчината ти страна.

Невил помнеше абсолютно всичко за детството си. Можеше да си припомни всеки нещастен миг от него с разрушаваща душата яснота. Той, дългнестото момче, винаги с една глава над съучениците си, и винаги нещо душещ. Животът на подобни деца никак не е лек. А и когато навлезе в юношеска възраст, нещата никак не се подобриха. Макар и силно сексуален и жадуващ да се запознае с моми за женене, слабата и прегърбена фигура на Невил с леко женствената ѝ престореност привличаше вниманието на най-неподходящи хора. Едри дебели момичета, някои от които късо подстригани и с татуировки, се стремяха да го задушат с отвратителните си чувства. Млади мъже с гъвкави китки винаги го канеха на кафе или да послуша плочите им на Майлс Дейвис на угасени светлини. Невил потрепери — какви мрачни времена.

Още в ранна възраст той се бе отказал от всички помисли да стане млад жребец и любимец на дамите, затова съвсем естествено влезе в ролята на естет. Пусна си съответната козя брадичка от шест косъма и разръфа дъното на дънките си. Мина през целия път: демонстрациите пред Олдърмастън^[1], към които се присъединяваше в последната им половин миля преди да излязат, бурно аплодирани, на площад „Трафалгар“; дългите ноци в кафенетата, прекарани в спорове за Джак Керуак и Рене Магрит^[2] на чашка изстинало еспресо; мъхнатите палта и високите ботуши, вечерните курсове по изящно изкуство. Но той никога не постигна целта си.

Запозна се с много едрогърдести момичета с размъкнати пуловери, миришещи на тамянови пръчици, които му говореха за свободната любов и за това, че всяко изживяване е свещено. Но работата винаги свършваше с това, че те попадаха в леглата на преподавателите, а той — обратно у дома при майка си.

Никога не стана един от тях и не можеше да хвърли цялата вина за това върху носа си. Просто си бе аутсайдер. Това, че бе индивидуалист и оригинал, означаваше твърде малко за един момък с тръпка в слабините.

Невил се надигна от стола си и зашляпа по излинелия килим към бутилката уиски. Нещата, разбира се, не бяха чак толкова лоши, нали така? Детството и годините на пубертета му сигурно не бяха самата прелест, но имаше и мигове на радост, мигове на удоволствие, нали?

Пълният преглед на паметта не можа да извади наяве подобни мигове. И все пак, сега нещата не бяха чак толкова зле. Беше нещатният, но на пълен работен ден барман на „Лебеда“ и това бе занятие, което го правеше не по-малко доволен от всички останали.

Ако петнайсетгодишен бе знаел, че това ще му бъде отредено, той никога не би страдал толкова силно от самосъмнение, когато осъзна, че не разбира и една думица от песента на Боб Дилън „Вратите на рая“.

Но преди всичко как бе успял да се сдобие с тази служба? Откъдето и да го погледнем, това бе доста странна работа. Невил си спомни за рекламата в „Брентфорд Мъркюри“: Търси се нещатен барман, работно време и заплата — по договаряне, кандидатствайте лично. „Летящия лебед“.

По това време вече приближаваше трийсетте и имаше пълна кариера на безработен. Невил захвърли камфоровите торбички, напъха се в единствения си костюм и пое към „Лебеда“ да се представи лично. Тогавашният нещатен барман, който малко по-късно избяга с едномесечния приход и няколко каси скоч, само погледна бегло автобиографията му. Попита го дали може да наточи пайнт бира, след което го нае веднага.

Невил нямаше и бегла представа кой е истинският собственик на „Летящия лебед“. Боята на фирмената табела с лиценза отвън бе олющена, а онези, които твърдяха, че познавали собственика като свой роден брат, даваха противоречиви сведения за външния му вид.

Връчиха ключовете на Невил, казаха му да си взема надницата от повредения касов апарат и го оставиха да се справя сам. Това бе рядко предизвикателство, но той се бе издигнал на неговата висота. Нямаше никакви познания за въртенето на кръчма, но бързо се научи, а и винаги стоящите нащрек местни хора не го уловиха повече от един път в прилагането на дадена хитрина. Сам превърна „Лебеда“ от просто долнопробна кръчма в преуспяваща долнопробна кръчма. Сам създаде отбора победител по дартс, който държеше трофея за първото място вече рекордните пет последователни години. Бе надзорник на различните лотарии и кръчмарски празници, беше за местните пияници оракул и довереник и по най-странен и щастлив начин се превърна в общоприета част от пейзажа на Брентфорд.

Чувстваше се у дома си и беше доволен.

Усмивката на Невил леко се разтегли, но мрачна мисъл отрязва ъгълчетата ѝ. Пивоварната. Макар да нямаше нищо против да живее над кръчмата, а и той бе в основни линии честен и заведението носеше прилична печалба, мисълта за пивоварната не му даваше мира. Те непрекъснато предлагаха специални събития, говореха за модернизация, за инсталиране на разни неща... Погледът му неволно се насочи към едрите контури на тихо бръмчащото чудовище, което бе покрил с платно, обвързано здраво с тел.

Невил обърна скоча си и погледна часовника „Гинес“; приближаваше пет и четирийсет и пет, почти бе дошло време да отваря. Изправи отпуснатите си като на учен рамене и пое отново дълбоко дъх. Трябваше просто да се стегне. Да поеме по курса на позитивните действия. Да бъде учтив с посетителите, толерантен към недостатъците и снизходителен към ексцентричността им. Ще се усмихва и ще си мисли само добри мисли — за мир на земята и благоволение между хората. Ето такива ми ти работи. Беше сигурен, че ако положи достатъчно усилия, горчивият мирис щеше да изчезне сам и щеше да бъде заместен от сладкия аромат на орловия нокът през пролетта.

Намирацията се недалеч часовник на библиотеката удари половин час и Невил, нещатният барман, запали осветлението, отиде до вратата и отвори. На стъпалата стояха двама брадясали мъже.

— Добър вечер, съдържателю — каза Джим Пули.

— Бог да пази всички тук — добави Джон Омали.

Невил ги въведе в бара без да промълви и дума.

Настоящето е сега и онова, което има да се случва, се случва сега, и отсега нататък не би могло да бъде само лошо, нали така? Двамата мъже обаче изглежда бяха съпроводени от най-необикновена миризма. Невил ощипа ноздрите си и успя да изобрази една болезнена усмивка.

— Какво ще обичате, господа? — попита той, след като се настани зад тезгяха, а двамата посетители бяха заели отново местата си върху две от високите столчета, които не бяха имали удоволствието да приютяват задните им части в продължение на повече от седмица. — Какво да бъде?

Пули внимателно извади от джоба си банкнотата от пет лири, която не бе изпускарал от ръце откакто му бе връчена и я постави върху барплота.

Веждите на Невил се извиха в готическа арка. Беше се надявал, че ако мисли позитивно, нещата ще бъдат наред, но какво бе това? То надхвърляше и най-смелите му очаквания. Джим Пули и банкнота от пет лири?

А последва и нещо още по-лошо.

— Два пайнта „лардж“, моля, Невил — поръча Пули, усмихвайки се почти противно на бармана, — и наточи един и за себе си.

Невил усети как по врата му пробягаха иглички. Да наточи и за себе си? Беше чел в романчетата с меки корици фразата да се използва от постоянните посетители на баровете, но това никога не се бе случвало в истинския живот.

— Моля? — каза нещатният барман. — Бих ли могъл да го чуя отново?

— Наточи един и за себе си — повтори Пули.

Невил провери пулса си. Можеше ли да е истина? Или може би бе умрял и това бе някаква барманска Валхала или някакъв пиянски рай? Нервният му тик се засили неимоверно.

Омали, който ставаше все по-жаден, каза, че ако Невил иска да се възползва от щедростта на Джим, то е най-добре да изостави тези аматьорски театрални етюди и да го направи веднага. Невил побърза да му угоди.

— Благодаря ти, Джим — каза той. — Не знам какво ми стана. Твоята любезност е най-добре приета. Благодаря.

Все още мънкайки под носа си „Наточи един и за теб“, Невил наточи два пайнта от най-хубавата бира на „Лебеда“. Докато правеше това, се възползва да огледа двамата мъже, чиито погледи сега бяха безвъзвратно впити в надигащата се в халбите течност.

Брадите им бяха сами по себе си странни, но и това, че ризата на Пули сякаш се бе смалила с поне два номера, а армейската вратовръзка на Омали се бе вдигнала чак до врата бе изключително странно. Да са попаднали под проливен дъжд? Невил не може да си спомни да е валяло. Тогава къде са се окъпали? Да ги е преследвала за линч банда рогоносци, търсеца средновековно отмъщение?

Барманът подаде двете изискано наточени халби над плота и влезе в притежание на магичната банкнота, която делово вдигна към светлината. След като изчака уважително, докато Пули и Омали предприемат първата стъпка към утоляване на дългата си жажда, най-сетне той каза:

— Е, господа, лишихте ни от удоволствието на вашето присъствие за повече от седмица. Надявам се, че не сте закъсали със здравето, нито пък сте попаднали в трагични обстоятелства.

Пули поклати глава и каза:

— Бяхме в Пенджа.

— Пенджа — потвърди с енергично кимане Омали.

— Аха — рече замислено Невил. — Аз самият не съм бил там, но доколкото знам било много хубаво.

— Великолепно — каза Пули.

— Много е хубаво, наистина — съгласи се колегата му. — Ще ти хареса.

Невил сви рамене и се обърна да набере традиционното „Няма продажба“ и да си вземе своето под формата на един голям скоч. Докато го правеше, Пули се сети за молбата на Професора.

— Бих ли могъл да получа една лира в монети, моля, докато си на касата? — попита учтиво той.

Невил замръзна на място. Една лира в монети? Значи това било, а? Доброто старо „Наточи един и за себе си“ не било нищо друго, освен целувката на Юда. Пули възнамеряваше да играе на видеомашината.

— Ти, негоднико! — изкрещя Невил, обръщайки се към пияча.

— Моля? — каза Джим.

— Една лира в монети, така ли? Една лира в монети? Ти, коварно куче!

— Хайде, хайде — каза Джим, — успокой се.

— Да се успокоя ли? Да се успокоя? Наточи един и за себе си, а после една лира в монети! За какъв ме вземаш ти, бе?

— На мен молбата ми се стори разумна — Пули погледна Омали, който покриваше с длан халбата си, и попита: — Какво става, Джон?

Омали, който винаги се ориентираше бързо, обясни ситуацията:

— Мисля, че нашият добър барман тук смята, че искаш монетите, за да играеш на видеомашината.

Пули, чието съзнание бе заето с неща, съвсем далече от видеоигрите, изведнъж включи.

— О — рече той, — идеята никак не е лоша, в такъв случай ми върни трийсет шилинга на дребно, Невил.

— А-А-А-А-А! — изрева нещатният барман и посегна към боздугана си.

Пули забеляза ръката му да изчезва под барплота и веднага се сети, че това бе много лош знак.

— Хайде сега — каза умолително, отстъпвайки назад от бара, — бъди разумен. Не съм играл цяла седмица, а тъкмо бях започнал да й хващам цаката. Виж сега, дай да се разберем за една лира в дребни и да сложим край.

Невил извади тоягата си пред всички.

— Писна ми — извика той и вдигна боздугана с трепереща ръка. — Ти си предател. Ако докоснеш онова нещо, ще бъдеш отлъчен, отлъчен за цял живот. Днес вече отлъчих един постоянен посетител, няма да навреди да изгоня още един.

— Кой е нещастникът? — попита Омали, който, усетил, че няма никаква роля в настоящия спор, не бе помръднал от мястото си.

— Норман — изръмжа Невил. — Изгонен, отлъчен доживотно, свършен, край!

Омали се постара с все сили да остане спокоен.

— Норман ли? Норман Хартнъл от ъгловия магазин?

— Същия Норман, да.

— Норман Хартнъл, най-добрият играч на дартс отсам Темза? Норман, капитанът на отбора на „Лебеда“ по дартс? Същият отбор, който ще играе у дома за първенството на дваайсет и осми? Този Норман ли си изгонил за цял живот?

Колкото цвят не бе напуснал естествено анемичното лице на Невил се възползва от възможността и изчезна през домашните му чехли.

— Аз... аз...

Барманът се заклати напред-назад на пети; здравето му око бавно престана да потрепва в характерния си тик и се ококори, фокусирано очевидно някъде далеч зад стените на „Лебеда“. Съвсем беше забравил за турнира по дартс. Най-важното местно спортно събитие в целия календар. Без Норман отборът имаше малка надежда да задържи трофея за шеста поредна година. Как можа да го направи! Местните хора ще го убият. Ще го овалят в катран и птичи пера и ще го разкарват из целия град за всеобщо охулване. В Брентфорд дартс не бе просто игра, това бе религия, а „Летящият лебед“ бе нейният върховен храм.

Капка пот се появи по средата на челото на Невил и се задържа там в типично религиозен стил, досущ като кристално мънисто, обозначаващо принадлежността към дадена каста.

— Аз... аз... аз... — продължи той.

В „Лебеда“ влезе Старият Пийт, следван както винаги по петите от Чипс. Тъй като винаги бе нащрек, той забеляза неестественото поведение на бармана почти веднага.

— Добър вечер, Омали — каза той и сбута ирландеца. — Не съм пропуснал нещо, нали?

— Моля?

Омали, макар и човек, който рядко се разтърсваше, бе дълбоко потресен от страшното изпълнение на бармана.

— От пантомимата — обясни Старият Пийт. — Много ме бива за тази работа. Успях да разгадая изпълнението на Норман в ролята на Квазимодо преди няколко дни и спечелих една унция тютюн. Това тук ми се вижда доста лесно, каква е наградата?

Омали се почеса по бакенбардите.

— За какво говориш?

Старият безделник наклони глава и се почеса по брадата.

— Филм ли трябва да се отгатне или телевизионна програма? — попита. — Ще получа ли джокер?

— Става дума за книга — каза Пули, като се възползва от възможността да си върне халбата преди да се оттегли на безопасно разстояние.

— Аз... аз... аз... — продължаваше Невил.

— Трябва да е Библията, тогава — каза Старият Пийт. — Не че съм я чел. Но би трябвало да е това като гледам сопата и всичко останало — това или е Мойсей, който разполовява Червено море, или Самсон, който изколва всички онези филипинци^[3].

Младият Чипс, който бе по-метафизично настроен, заподозря, че става дума за „Третото око“ от Лобсанг Рампа — заради кастовия знак, стъкления поглед и онова, което очевидно бе някаква мантра, основаваща се върху идеята за самореализацията, за Аз-а.

Невил бавно прибра боздугана си и се обърна към касовия апарат, откъдето извади рестото на Пули, включително и трийсет шилинга във флорини. Сега вече предотвратяването някой посетител да играе с машината на капитан Лазер не бе от такова значение.

— Приятна игра — каза той и все още потреперващ подаде парите на Джим.

Старият Пийт поклати глава.

— Не мога да се стърпя при една добра игра — каза той. — Познах отведнъж, нали? Казах ви, че много ме бива. Какво ще кажете за наградата?

Невил обаче се бе оттеглил настрана и полираше въображаема халба с невидимата си кърпа.

— Какво ще кажете за едно питие тогава? — Старикът се обърна умолително към Пули и Омали, но двамата се бяха оттеглили на една странична маса, където си шепнеха нещо над разтворена карта. — Аз спечелих честно и почтено — обърна се Старият Пийт към кучето си.

Чипс сви рамене, имаше лошо предчувствие за всичко това и пожела, както винаги, да не се ангажира.

Джим Пули прокара пръст нагоре-надолу по картографското изображение на Брентфорд и издаде напред долната си устна.

— Тая работа взе да става наистина злокобна — каза той. — Хора от космоса в парцелите, междузвездни кораби на път да ни

нападнат, а „Летящия лебед“ — оставен без капитан в дартса. Сънуваме ли всичко или това може да бъде истина?

Омали попипа брадата си и огледа следите от водния прилив по маншетите си.

— Истина е — отговори — и мисля, че не можем да сторим нищо по-добро, освен да участваме в премахването на проблема с надеждата, че решението му предстои.

— Ще трябва да сторим нещо с Невил — Пули погледна през рамо към обезсърчения барман. — Не мога да понеса да го гледам такъв.

— Всяко нещо с времето си — каза Омали и се потупа по носа. — Сигурен съм, че ще мога да постигна някакъв компромис, който ще удовлетвори и двете страни, и да включим един-двама почетни граждани в сделката. Засега обаче картата е най-важна.

Джим имаше своите съмнения, но се обърна отново към картата.

— Какво търсим? — попита след малко.

Омали извади своята автоматична писалка „Аспри“, която поради високото си качество бе издържала изпитанията във водата със забележителен апломб, както биха се изразили французите.

— Ако съществува някакъв модел, трябва да го открия — каза смело той. — Когато дойде реч да се реши някаква загадка, представителите на фамилията Омали поемат работата оттам, където са се отказали кухите кратуни и съгледвачите на елени. Обърни, ако обичаш, картата към мен.

— Докато ти решаващ Енигматичния случай на сересианския шифър — каза саркастично Пули, — ще прескоча до бара за още един чифт бири. Аз поне гледам да извлека удоволствие от наскоро придобитото си богатство.

И при завръщането му артилерийската разузнавателна карта не привлече кой знае колко вниманието му.

— Изглежда много красива — каза той. — Не знаех, че у теб има нещо от Уилям Морис^[4], Джон. Да не си решил да се заемеш с проектиране на тапети?

— Тишина — каза Омали. — Ако е тук, аз ще го открия.

Джим сръбна от халбата си.

— Какви са тези? — попита той, сочейки мрежа от заврънкулки.

— Дренажната система на града.

— Много добре, а тези?

— Всички къщи, които, доколкото знам, напоследък са сложили изолация на покривите си.

— Ако не друго, много си щателен. А тези завъртулки?

— Това са лични неща, нямам намерение да оставя нищо в ръцете на късмета.

Пули едва потисна кикота си.

— Да не би да смяташ, че извънземният ударен отряд ще е маркирал къщите на твоите любовни завоевания като ориентири за нахлуването си?

— Човек никога не може да е сигурен с тези извънземни.

— Вярно е. — Пули видя как ирландецът маркира с кръстчета един страничен път наблизко. — Мога ли да се осмеля да те попитам какво маркираш сега?

— Морис-майньри — отвърна Омали.

Джим поглади замислено брадата си.

— Джон — каза той, — мисля, че подходът ти към всичко това е погрешен. Професорът предложи да търсим някакви наземни ориентири, нали така?

— Добре тогава — Омали подаде на Джим любимата си писалка. — Очевидно ти си в тон с доводите на Професора, ти го намери.

Пули издаде още веднъж долната си устна напред, но прие предизвикателството.

— Добре — каза той, — нека бъдат ориентири. Какво имаме?

— Военният мемориал — Пули драсна едно кръстче, — Обществената библиотека. — Ново кръстче.

Двайсет минути по-късно картата заприлича на фиш за конни надбягвания, попълнен от милионер.

— Изчерпах се — каза Омали.

— И писалката ти също — рече Джим и подаде на приятеля си негодния му инструмент. Двамата се вторачиха в съсипаната карта.

— Пълна бъркотия — каза Джим, — не мога да разбера нищо.

— Кръстчетата изглеждат пръснати доста произволно.

— Мислех си, че ще сме близо до успеха, ако нанесем абонатите на „Англинг таймс“.

— Бих взел още едно питие.

— Още не сме доизпили тези.

Омали стисна слепоочията си с ръце.

— Мастилото в тази страна няма да стигне да маркираме всеки пияч от Брентфорд.

— Върви тогава и ги поръчай — Пули подаде на Джон една от банкнотите по една лира на Професора. — Аз ще продължа.

Омали си прекара добре на бара. Кроутън, прислужникът с бирен корем, който се бе оказал изведнъж под смазващото напрежение да върти кръчмата, докато Невил търсеше божествения промисъл, бе започнал да се пропуква и се паникьосваше с напитките. „Лебедът“ вече бе препълнен с посетители и постоянно избухваха спорове за мътна бира и за рестото. Омали, възползвайки се от възможността, която се случва веднъж в живота на човек, заспори яростно, че бил платил с петарка и обърканият прислужник, който не бе в състояние да оспори това, надлежно му върна рестото без да се оплаква.

Омали прибра четирите заслужено спечелени банкноти по една лира с довода, че новината за подобно събитие ще извади чувствителния Пули извън равновесие и това ще попречи на работата му върху картата. Когато се върна при масата, понесъл халбите, той донякъде се изненада, че изражението на Джим Пули бе почти същото като това на Невил, нещатния барман.

— Джим? — обърна се към него Омали. — Джим, добре ли си?

Пули кимна леко.

— Открих го — заяви той с далечен глас. Омали се взря в картата. Тъй като мастилото бе свършило, Пули бе маркирал точките на своя замисъл с изгорели клечки кибрит. Моделът изпъкваше ясно и превъзходно очертан. Той можеше веднага да бъде разпознат като небесното съзвездие Голяма мечка, по-добре познато на приятели и врагове като Ралото.

— Какви са тези? — попита Омали, вторачен в разпънатата на кръст карта.

— Това са кръчмите — отвърна с потреперващ глас Пули. — Всяка кръчма, собственост на тази пивоварна.

Омали се вгледа внимателно. Вярно беше. Всичките кръчми на пивоварната бяха подредени в северна посока: „Новата странноприемница“, „Принцес роял“, „Четиримата конници“ и всички останали. И да, ето го моделът, не можеше да има грешка: в точката,

която маркираше Полярната звезда от Голямата мечка, се намираще „Летящият лебед“.

— По дяволите! — възкликна Джон Омали.

— Тогава нека онези негодници си кацат — каза Джим. — Не бих искал всички прилични питейни заведения в Брентфорд да бъдат разрушени.

— В това отношение стоя твърдо зад теб, приятелю — каза Джон. — Но какво може да означава това? А „Лебедът“ е в самия център, какво означава това?

— Само като си го помисля и потрепервам.

— Навий картата — каза Джон, — трябва да кажем веднага на Професора.

Пули, който имаше пари за още няколко пайнта, бе резервиран и подхвърли, че няма нужда да се бърза толкова. Професорът едва ли би очаквал да решат загадката толкова бързо. Може би се изискваха пайнт-два за отпразнуване на събитието.

— Разумна идея — съгласи се сърдечно Омали. — Всъщност ти се справи толкова добре, че предлагам да изоставим бирите и веднага да преминем на твърдо гориво.

— Добра идея — каза Джим, — ще взема по едно кехлибарено.

И като каза това, той се надигна от мястото си и се запъти към бара. Там вече се бе образувала голяма тълпа и дори добре тренираните лакти на Пули не можеха да му осигурят по-благоприятна позиция. Докато стоеше и размахваше банкнота от една лира и се опитваше да надвика останалите, Джим изведнъж усети как по гърба му пробяга неприятна хладна тръпка. Решил, че това е страничен ефект от откритието му, Пули потрепери за миг и се опита отново да надвика тълпата. И установи за свой ужас, че гласът му изведнъж го беше напуснал. И пак тогава забеляза за пръв път, че във въздуха се носи силната миризма на креозот. Пули се улови за гърлото и се опита с все сили да поеме дъх. Докато го правеше, една силна и непоколебима ръка го улови за лакътя в злокобна хватка.

Джим се обърна към мъчителя си и се озова срещу лице, което единствено майка му би могла да обича. Имаше доста ориенталски вид, леко загоряло, с високи и изпъкнали скули и с леко луминесцентни очи. Беше лице, което имаше очевидна прилика с

младия Джак Паланс. Беше облечен в безупречен черен костюм и около него витаеше усещане за невъзможна чистота.

Умът на Пули попи тези подробности, но това стана малко по-късно, преди той да бъде в състояние да ги формулира устно. А в момента ужасният клонинг на легендарната холивудска звезда водеше онемелия Джим през тълпата към вратата на „Лебеда“.

Осъзнал какво му е подготвила съдбата — ако не и нещо по-лошо дори от смъртта, Пули започна да се бори с все сили. Извърна се към отвличащия го и със смъртоносна точност заби коляно в слабините му. Ако знаеше обаче нещо за анатомията на сересианците, той веднага би се насочил към лявата му мишница. В този случай ударът му нанесе щети само на единия от синусите на извънземния.

Пули вече приближаваше края на барплота и входната врата на „Лебеда“ бе опасно близо. Устата му се отвори и затвори, сякаш искаше да изиграе най-прочутата картина на Едвард Мунк^[5]. Както изглеждаше, посетителите на „Лебеда“ не обръщаха внимание на положението на Пули и не даваха и пет пари за него.

В края на бара стоеше Невил, вторачен в пространството. Пули направи едно отчаяно движение да сграбчи престилката му. Дори и заслепен от паниката, той знаеше, че не бива да посяга към вратовръзката му. Тъй като това бе първият жест, който един пиян човек би направил, професионалистът Невил винаги я носеше на ластик. Пули улови престилката му и последиците от това не бяха приятна гледка.

Гениталиите на Невил, които си бяха на мястото, както на всеки землянин, изведнъж бяха дръпнати и хвърлени в насилствен и болезнен контакт с чучура, от който се лееше една от най-хубавите ръчно точени бири на „Лебеда“.

— А-А-А-А-А-А-А! — изкрещя нещатният барман Невил в мъчителната си агония, която неочаквано го извади от вертикалния му припадък.

Викът проехтя, отекна в бара и заглуши разговорите като накара всички да извърнат глави. Сепнат от вика, Омали скочи от мястото си и веднага зърна злокобното положение, в което бе изпаднал Пули.

Сересианецът дърпаше единия лакът на Пули и Джим, който за нищо и най-малко за всички Лапсанг Сучонг на света не би охладил хватката си, дръпна бармана напред за втори път.

— А-А-А-А-А-А-А! — повтори вика си нещатният барман, когато „кайсийките“ му отново се хласнаха в бирената машина. Всички мисли за дартс, отбори и отлъчени капитани изведнъж изхвърчаха от главата му, той зави от болка и направи всичко, което бе по силите му, да се освободи от маниакалната хватка на Пули.

Посетителите на „Лебеда“, вцепенили се за миг при първия вик, бяха по-окуражени при втория. С напредването на вечерта хората ставаха се все по-раздразнени и тази схватка предлагаше добра възможност да намерят отдушник за натрупаните емоции. Тълпата занастъпва към тройката с Омали в авангарда си. С келтски боен вик, който сигурно би изплашил и самия крал Били^[6], Омали се вкопчи в сересианеца.

Облечената в черно фигура го отблъсна с такава лекота, сякаш бе люспа пърхот върху отлично скроеното му сако. Омали се търколи на земята, започна да ругае и да плюе. Неколцина от членовете на пияческия елит на „Лебеда“ уловиха здраво Пули, в резултат на което Невил, който бързо-бързо изостави всякакви мисли за потенциално бащинство, обели отново здравето си око.

Последвалото меле бе забележително с много неща, най-малкото заради изключителната демонстрация на разделената лоялност. Една част от пиячите бе определено за Невил, водена от твърдото убеждение, че Пули бе атакувал бармана и че човекът в черно се опитваше да му попречи. Друга част реши, че Невил, чието държание тази вечер в никакъв случай не бе образцово, защитаваше Пули, а онзи мъж в черно очевидно бе една от тъмните сили на пивоварната, която помагаше да бъде изхвърлен от „Лебеда“ един лоялен и редовен посетител. Трета група, която се състоеше от един човек и това бе синът на Ейре, бе на съвсем различно мнение.

Трябва да отбележим, че съществуваха и други подгрупи. Те се формираха или от хора, които чувстваха, че сега бе най-добрият момент да осъществят своите лични отмъщения, или от други, които по силата на самия си характер задължително тълкуваха погрешно всяка дадена ситуация. Тези участници в боя се отличаваха главно по въодушевляването си и очевидно безразборната си ярост.

Младият Чипс, който можеше да подуши негър в тарапаната, дори ако носът му е бинтован, мигновено се зае с глезените на сересианеца.

В този момент Пули, който вече бе под градушка от удари, изпусна престилката на Невил и когато нещатният барман изгуби съзнание и се свлече грациозно зад бара, усети, че отново го отнасят към вратата. Към същата тази врата, пред която стоеше Джон Омали с бирена бутилка в ръка.

— Пусни го — изрева ирландецът.

Устата на Пули се отваряше и затваряше и човек, който можеше да чете по устните, щеше да закрие очи при сквернословията му.

Сересианецът се подготви да преодолее препятствието, изникнало на пътя му и вдигна лявата си ръка за удар. Омали завъртя бутилката и — тук трябва да се изтъкне, че благодарение на чистия късмет, а не на точна преценка, нанесе на злодея унищожителен удар в лявата подмишница.

След като изпусна Пули, неколцина от бригадата на Невил се стовариха с удоволствие върху нападателя на бармана.

Сересианецът залитна към Омали, който, използвайки предимството, че се биеше на своя територия, се отдръпна ловко встрани, препъна го през отворената врата на „Лебеда“ и онзи излетя на улицата.

Отвън, паркиран току до тротоара, стоеше автомобил — мечта за всеки колекционер. Беше катраненочерен и блестящ, все едно излязъл от изложбен салон. Каталогът би го определил като „Кадилак седан“ от хиляда деветстотин петдесет и осма, модел „делукс“. Зад волана седеше мъж със среден ръст, облечен в безупречен черен костюм. Имаше изумителна прилика с младия Джак Паланс и предпочиташе креозотов афтършейв. Само за миг изскочи от колата на тротоара, но по това време хаосът на размаханите юмруци, изпълнил „Лебеда“ вече се изсипваше на улицата.

Фракцията на Пули, чиито членове винаги можеха да разпознаят наемник на пивоварната още щом го видят и, които в момента бяха заети с един такъв, търкалящ се по улицата, стиснал лявата си подмишница, забелязаха нова жертва и изобщо не се помаяха да се възползват от възможността да излеят злобата си върху нея.

Арчи Карачи, който въртеше съседния на „Лебеда“ къри ресторант-градина „Звездата на Бомбай“, бе човек, който винаги можеше да разпознае расовите безредици, още щом ги види. Набута оцапания с вандалу пръст в шайбата на телефона и бързо навъртя девет

девет девет. Бидейки освен това немногословен човек, а и на всичкото отгоре хиндуист, съобщението му бе стегнато и съвсем конкретно:

— Голям кървав бунт в „Лебеда“ — извряка той, надвиквайки засилващата се врява, — много хора ранени, много — мъртви.

Брентфордските момчета в синьо не закъсняха да отговорят на тревожното му обаждане. След като участъкът бе с твърде раздут щат, както се полага на район с ниска степен на престъпност, онова, за което копнееха ченгетата, бе малко истински полицейски екшън. Малко размахване на палки, малко трошене на ключици, неколцина хвърлени в килиите за „респектиране и съветване“ — с две думи, истински полицейски екшън. За броени минути няколко патрулни коли и камионетка „месарка“ вече препускаха срещу движението по главната улица на Брентфорд, минаваха на червено и нахлуваха срещу знаците на еднопосочните улици, насочили се към „Летящия лебед“. Вътре в колите със свирещи гуми полицаите нахлузваха бронезилетки, човъркаха връзките на щитовете си, подхвърляха в длани кутийки със сълзотворен газ все повече и повече въодушевени.

Онова, което бе започнало като локално сбиване, вече се бе развило в тупаница на едро. Броят на замесените в мелето бе нараснал значително с пристигането на банда хулигани от отсрещните жилищни блокове. Тези ниско остригани любители на обкованите със стомана носове на обувките бяха посрещнати в пряк двубой от учениците от Брентфордския храм на Обществото на бойното изкуство Димак, които бяха загрели за вечерната си тренировка с крос от петнайсет мили. Никой от членовете на тези войнствени банди нямаше ни най-малка представа за какво бе тази бъркотия или коя страна бе по-благоприятно да подкрепят, затова се задоволиха да упражнят уменията си в съответните бойни изкуства едни срещу други. Макар това с нищо да не допринесе за успокояване на ситуацията, за тълпата зрители, които сега се бяха подредили на отсрещния тротоар и бяха заели всички свободни прозорци на къщите зад него, тяхната активност добави онова допълнително нещице, което придава смисленост на един приличен бой.

Полицейските патрулки заковаха зад вече пострадалия от войната кадилак с вой на сирените и с проблясващи оранжеви „буркани“. Това действие бе радушно аплодирано от зрителите, много от които си мислеха да извадят табуретки и кухненски столове, за да

могат да се насладят по-удобно на представлението. Досуц като продавачите на сандвичи и сладолед, които имат почти магическото умение да се появяват в подобни моменти, и вече се движеха всред зрителите, и брентфордските бобита^[7] се заеха целеустремено с работата си — пердасеха наред и приятели, и врагове. Всеки сблъсък предизвикваше овации от страна на зрителите, които, досуц както в добрите стари дни на цирк „Максимум“, сочеха с палци надолу.

В самия ариергард на тази сцена на масово избиване, притиснати до стената на „Летящия лебед“, двама брадясали голф играчи наблюдаваха патакламата с изражение на зловецко объркване.

— Вземай картата — каза Джон Омали. — Имам чувството, че ни предстои спешна работа някъде другаде.

Проправяйки си път към вратата на „Лебеда“ възможно най-бързо, те се озоваха във вече празния салон на бара. Празен, с изключение на един нещатен барман, който лежеше безчувствен, заел ембрионална поза под чучурите на помпите си, и на един възрастен господин и кучето му, които играеха домино на една съседна маса.

— Лека нощ на вас Пули и Омали — каза Старият Пийт. — Не се съмнявам, че ще се измъкнете като прескочите задната стена.

Пули сграбчи картата и я напъха във вътрешния си джоб.

— Предай моите съболезнования на Невил — каза той. — Струва ми се, че е прекалено да се надявам да се събуди с амнезия.

— Човек никога не знае — отвърна старикът, завръщайки се към играта. — Предайте моите поздравии на професор Слокъм.

[1] Олдърмастън — предградие, където се е намирал завод за производство на ядрени оръжия. Става дума за антивоенни демонстрации. — Б.пр. ↑

[2] Рене Магрит (1898 — 1967) — белгийски художник, сюрреалист. — Б.пр. ↑

[3] Самсон и „филипинците“ — става дума за библейския герой Самсон, надарен с Божията сила, управлявал Израел в продължение на 20 години, и за борбата му с филистимците (филистимляните). — Б.пр. ↑

[4] Уилям Морис (1834 — 1896) — прочут британски занаятчия, дизайнер, писател и печатар. — Б.пр. ↑

[5] „Викът“ на Едвард Мунк (1863 — 1944) — талантлив норвежки художник и график, оказал голямо влияние върху прочутата германска графична школа. — Б.пр. ↑

[6] Крал Били — вероятно се има предвид Вилхелм Завоевателя, смятан за основател на съвременната британска държава. — Б.пр. ↑

[7] Боби — умалително название на полицаите, патрулиращи по улиците в Англия. — Б.пр. ↑

Професор Слокъм разгледа с голям интерес осеяната с мастилени петна и издупчена с кибритени клечки карта. Най-накрая се облегна назад и известно време просто зяпа в пространството.

— Е? — попита Джон, който се местеше от крак на крак сякаш цяла вечност. — Открил ли е Пули модела?

Професорът се надигна от стола си, прекоси стаята и отиде до един от библиотечните шкафове. Извади един прекалено голям том и се върна с него до писалището си.

— Несъмнено — каза с едва доловим глас. — Ако простите професионалната ми гордост, бих рекъл, че съм малко огорчен. Търсих модела седмици наред, а вие го открихте за няколко часа.

— Мисля, че имаме природната дарба — каза Омали.

Пули, чиито наранени части вече започваха адски да го болят, беше полегнал отпуснат в един фотьойл, стиснал с ръка гърлото на гарафата с уиски.

— Надявам се само това да помогне — рече той. — Онези момчета са ни погнали и тази нощ избегнах смъртта буквално на косъм.

— В никакъв случай не сме стигнали до решение — каза Професорът с леден тон. — Но сме на път да го сторим.

Омали надникна иззад раменете на старика, докато той разлистваше голямата книга.

— Какво търсите сега?

— Тази книга е Брентфордският поземлен регистър — обясни Професорът. — Всички кръчми, които сте нанесли, са построени през последните сто години. Ще бъде от полза да разберем какво е имало на местата им преди това.

— Аха — каза Джон, — мисля, че следвам мисълта ви.

— Струва ми се, че десният ми лакът е строшен — каза Джон Пули.

Професорът прелисти още няколко страници.

— Да — каза той, — ето ги. „Четиримата конници“ е построена върху мястото на поилка за добитък и селска водна помпа. — Прелисти още няколко страници. — „Новата странноприемница“ е върху място, където няколкостотин години е имало станция за смяна на конете, там винаги е имало и отлична изба, и естествен водоизточник. — Построена през 1898 година, „Северна звезда“ — забележително име, ще се съгласите, е построена на мястото на най-дълбокия кладенец със сладка вода. — Професорът затвори с трясък кориците на книгата. — Няма нужда да продължавам — каза той. — Мисля, че изводът е съвсем ясен.

— Ключицата ми е натрошена поне на три места — каза Джим.

— Не може да са водоизточниците — рече Омали. — Това е лудост. Навигацията на извънземните не може да се определя от селските водопроводи. Както и да е, всяка къща в Брентфорд има вода, както и всяка къща в околията, нали така?

— Не си успял да схванеш — каза Професорът. — Тук имаме един внимателно насочен естествен воден път с придружаващото го електрическо поле, което носи всеки подземен поток и което кулминира в няколко възлови точки. Възловите точки насочват земните сили през система, която завършва при „Летящия лебед“. Ако погледнете картата, ще видите, че „Лебедът“ е построен точно на една трета разстояние от страната на Брентфордския триъгълник откъм Темза. На същото разстояние, на което отстои царската гробница в голямата пирамида. Много могъща позиция, наистина.

— Всичко това ми се вижда прекалено умозрително — каза Омали. — Защо просто не издигнат една редица светлини за кацане? Ако тези момчета от Серес притежават всички онзи разум, който им приписвате, те сигурно биха могли да се включат в Националната електрическа мрежа и да си направят един осветен кръст^[1] за кацане, голям колкото половин Британия.

— Навярно — отвърна Професорът — биха могли да го сторят за половин час, може би за ден, но този модел грее в космоса от сто години, незабелязван и недокоснат от хората. Той се подсилва от структурите, изградени върху него — кръчмите, процъфтяващите кръчми. Това е Брентфорд; тук никой не събаря кръчми.

— Вярно — каза Омали, — тук си имаме малко вземане-даване с иконоборството.

— Този буй би могъл да излъчва енергия хиляди години. В крайна сметка сересианците са нямали представа колко дълго ще трябва да чакат да ги спасят.

— Тук определено си личи счупено ребро — каза Пули, който опипваше гръдния си кош.

— Значи всичко е загубено — заключи Омали.

— Не съм казал, че е смъртоносно — отвърна Пули. — Просто има място за изява на един-двама сръчни хирурзи.

Професор Слокъм се поглади по брадата.

— Точно в този момент — каза той, — някъде около външната граница на галактиката, ударният отряд на Серес се насочва към родния свят. След като не го намери, той неизбежно ще се обърне насам, управляван от наследниците на заседналите тук предшественици. Ако не бъдат отклонени или унищожени, те ще се насочат към мястото за кацане и не мисля, че можем да очакваме неща от сорта „Носим ви поздрав от далечна звезда“ — едва ли при пристигането им ще получим космическо благопожелание от една суперраса. Трябва да се заемем с този въпрос; не мисля, че няма решение.

— Глезенът ми никакъв го няма — продължаваше да се жалва Пули. — Оттук нататък цял живот ще куцам.

— Млъкни, Пули — сгълча го Професорът.

— Но аз съм ранен — каза раненият Пули. — Някой трябва да прояви малко състрадание.

— Мисля, че не осъзнаваш сериозността на положението.

— Тъкмо обратното — каза Пули и развъртя дясната си китка, която определено бе работа за клиниката по ортопедия. — Никога не съм пропускал епизод от „Далечни граници“ — вярно, по време на доста серии бях или в тоалетната, или проспивах последните пет минути, но знам за какво говоря. Нищо в цялата тази работа не ми говори за солидна научна фантастика. Всичко това не може да се случва в сенките на газовата фабрика. Чуждоземните нашественици, които както всички познаваме, са зелени на цвят и снимките им излизат на първата страница на „Ийгъл“, не си цапат ръцете с общинското водоснабдяване и не подреждат за свое удобство питейните заведения.

Използвам възможността да изкажа своето мнение, че цялата тази идея е бошлаф. Тези колене се нуждаят да бъдат наложени с лапи, а и поне няколко пломби са ми изпадали.

— Един мой чичо има връзки с провосите^[2] — каза Омали. — Ако разрешите „Лебеда“ да бъде изключен, можем да уредим всички останали кръчми в Brentford да бъдат изравнени със земята.

Професор Слокъм се усмихна кисело.

— Струва ми се, че това би било прекалено крайно — каза той. — Сигурен съм, че може да бъде намерено не толкова драстично решение.

— Никой изобщо не ме слуша — оплака се Джим и се намуси.

— Така, както аз виждам нещата — продължи професор Слокъм, — „Летящият Лебед“ е епицентърът на цялата конфигурация. Той е така свързан, че да действа като точката на фокуса. Впрегнатите земни сили протичат през тази линия и кулминират точно там. Трябва да има нещо, което се намира или в „Лебеда“ или под него, накъдето тече енергията. Нещо, което действа като център на локализиране или комуникационен буй за онези същества. Но какво е това нещо нямам ни най-малка представа.

— Може би е отборът по дартс — каза Пули. — Държим трофея от пет години. Може би вашите момчета са се инфилтрирали в отбора и сега насочват приятелите си чрез серии от предварително планирани двойни удари.

— Не се опитваш да пречиш, нали, Джим? — попита Професорът.

— Кой, аз ли? С изгубения си дроб и повредената церебрална мозъчна кора? Забравете тази мисъл.

Пули взе чашата с ожулената си ръка и я напълно отново.

— Сега вече знаем къде е — каза Професорът, — и сигурно няма да е много трудно да се намери.

— Но какво ще търсим? — попита Омали. — Вие намерихте големия триъгълник, ние — съзвездието на Ралото.

— Аз го намерих — каза Пули.

— Пули го намери — продължи Омали, — едното нещо води към другото, но ние просто се въртим в кръг. Какво търсим?

— Мисля, че мога да направя разумна догадка — каза професор Слокъм. — Търсим нещо, което да е продукт на висока технология.

Нещо, което използва огромната мощност, вкарвана в него, и действа като насочващ буй за кацане. Може да е попаднало в „Лебеда“ през последната година или горе-долу по това време, защото едва тогава останалите на Земята сересианци са разбрали за завръщането на блудните синове на планетата им и са поискали да обявят собственото си присъствие.

Пули сви рамене.

— Продукт на висока технология, захранван от собствен източник, наскоро инсталиран в „Лебеда“. Не мога да се сетя за нищо, което да отговаря на тези описания, сигурно ще е добре прикри... — Пули спря монолога си по средата на думата. В съзнанието му изведнъж изплува един образ. Беше толкова силен и кристално ясен, че замъгли всичко останало. Беше образът на голям, масивен предмет, закрит с платно и обвързан с тел, който непрекъснато тихо бръмчеше, бръмчеше, бръмчеше.

— Боже Господи и вси светии — каза Джон Омали. — То ни гледа право в очите месеци наред, а ние изобщо не загреваме.

— Какво е то? — попита Професорът. — Познавате го, нали?

— О, да! — отвърна Джим Пули. — Познаваме го добре, но повярвайте ми, с онова нещо човек не може лесно да се справи. За да го демонтира, ще е необходим електронен експерт с мозъка на Айнщайн, а откъде да намерим подобни хора в Брентфорд?

Норман Хартнъл беше нещастен. Не стига, че бе отлъчен от „Лебеда“, а шампионатът по дартс наближаваше бързо — нещо, което бе достатъчно да докара чувствителна душа като неговата до самоубийство, — но и страдаше от сериозна загриженост за камилата си. Все още заклещено здраво под стрехите на гаража, наддаващо на тегло, благодарение на щедрата консумация на зелени листа, животното все още не показваше никакви намерения да се завърне на Земята. За капак на тези нерешими проблеми ненавременното завръщане на Малкия Дейв в Брентфорд и смущаващите му възприятия причиняваха на магазинера голяма мъка. Той наистина трябваше да се отърве от камилата. Във всички случаи тя бе изобличаващо доказателство и освен това той имаше определено чувство, че Малкият Дейв го преследва. Гадният, отмъстителен,

държащ карез дребен негодник изглежда следеше всяка негова стъпка. Ако изобщо възнамеряваше да премести голямата пирамида от сегашните ѝ основи в Египет на планираното ѝ ново място върху футболното игрище на Брентфорд, той не можеше да си позволи джуджето пощенски раздавач да му попречи и да развали всичко преди проектът да бъде завършен.

Норман се отпусна на кухненския си стол и потъна в тежък размисъл. Часовникът на лавицата над камината удари единайсет, време беше отново да храни камилата. Магазинерът се огледа отчаяно наоколо; може би трябваше просто да взриви гаража. Бедата бе в това, че той всъщност започваше да се привързва към старомодното на вид четириногото.

Когато бе момче, не му позволиха да си има любима животинка, а и кучетата всъщност не му допадаха много. Но Саймън, е Саймън бе по-различен; той не посягаше към глезените ти, нито се катереше по мебелите. Вярно, не правеше нищо друго, освен да спи сред мертеците на тавана и да реве за храна, когато огладнее, но нещо в този звяр вълнуваше Норман. Може би се дължеше на безпомощността му, на това, че разчиташе на него за всяка своя нужда. Може би, защото Саймън бе само негов и никой не го погалваше и не му предлагаше бисквита. Каквото и да бе, имаше нещо. Саймън си беше наред. Храната му излизаше евтина, след като му стигаше зелето на Малкия Дейв, а екскрементите му бяха отличен тор за розите. Норман се запита за миг дали камилата не би могла да бъде обучена да яде джуджета; щеше да ги налапва на две-три хапки. Жалко, че камилите бяха изключително вегетарианци.

Норман се изправи, навлече опърпаното си горно палто и угаси лампата в кухнята. Пристъпи тихо в тъмния магазин, долепи око до стъклото на вратата и огледа „Ийлинг роуд“. Всичко изглеждаше спокойно, ако изключим далечния вой на полицейски сирени. Малкият Дейв не се виждаше никъде.

Магазинерът вдигна резето на вратата и потъна в нощта. Затича се по „Олбъни роуд“, стараяйки се доколкото бе възможно да се придържа към сенките. После закрачи бързо по пустата улица, като многократно се оглеждаше крадешком, за да се увери, че никой не го следи.

Младият Чипс, който се връщаше от някаква кучешка версия на събрание на охранителите, наблюдава известно време движението на магазина. Накъде ли се е запътил Норман, запита се той, и кой е онзи образ с викториански одежди, който го следи по петите? Ако не бях и наполовина онова куче, което смятам, че съм, би трябвало да бъда сигурен, че това не е никой друг, освен прочутия американския писател Едгар Алън По. След като почеса разсеяно пълното си с бълхи ухо, кучето вдигна крак на един от съседските морис-майньри и пое към дома.

Норман достигна до портите на парцелите и се огледа отново. Имаше неловкото чувство, че някой го следи, но тъй като не се виждаше никой, отдаде това на изопнатите си нерви и вкара шперца си в ключалката. Бледата луна осветяваше парцелите. Норман стигна до почти ликвидирания реколта на Малкия Дейв и никой не го видя да си тръгва с плячката си.

Редицата гаражи дремеше в мрака. Когато Норман вдигна вратата на добре смазаните ѝ панти, нищо наоколо в Брентфорд не помръдна.

— Саймън — каза той с успокоителен тон, — хам-хам.

След като затвори вратата зад гърба си, той запали лампата, която освети ярко тясното пространство. Саймън го погледна отгоре, от неудобното си орлово гнездо и Норман потърси някаква следа от съчувствие в гротескния вид на добитъка.

— Хам-хам — рече любезно. — Време е за кльопачка.

Ако камилите са в състояние да изразяват други емоции, освен „Цели се в слабините“, когато са притиснати в ъгъла, Саймън бе странно сдържан в изразяването на своите чувства. Както си висеше във въздуха, грозният звяр не направи нищо друго, освен да пусне лиги и да пръдне.

— Ей, нахално момче — каза Норман. — Любимият ти номер.

Зад него Едгар Алън По се промъкна през затворената гаражна врата и застана в сянката, наблюдавайки шоуто на Норман. Саймън веднага забеляза Едгар и... Саймън никак, ама никак не хареса Едгар.

— У-а-а-а-а-а-р-к! — изрева Саймън, камилата с нулева гравитация.

— Хайде, хайде — каза Норман и размаха ръце, — няма какво да те дразни тук. Това е само зеле, твоето любимо зеле.

— У-а-а-а-а-р-к! — продължи неутешимият звяр.

— Ш-ш-ш-ш-т! — каза Норман. — Успокой се, моля те.

— У-а-а-а-а-р-к! — Саймън се въртеше енергично сред мертеците на стрехите.

— Престани, престани! — размаха отчаяно зелевите листа Норман. — Ще вдигнеш целия квартал на крак!

Едгар Алън По бе очарован. Времената определено се бяха променили, откакто бе слязъл от старата смъртна спирала. Малкият Дейв бе прекарал доста време да го убеди колко важно е да се намери камила. Но да си помислиш, че хората си вземат камили за домашни любимци, при това вече несвързани с планетата с пъпната връв на гравитацията... Е, това вече бе нещо.

Дявол да го вземе!

Джон и Джим вървяха по дългия път към дома. След инцидента по-рано вечерта в „Лебеда“ нямаха никакво желание да минават направо през парцелите. Беше свежа, безоблачна нощ и докато се тътреха и си поделяха една среднощна цигарка, те не бяха подготвени за ужасяващия вой, който изведнъж долетя до ушите им.

— Какво е това? — попита Пули и спря на място.

Омали огледа надолу-нагоре пустата улица и през рамо погледна към оградата на парцелите — злокобна мрачина.

— Това е жалостивият вик на банши^[3] — отвърна той и се прекръсти. — В старата ми родина никой не би се запитал какъв е този вой. По-скоро човек ще се промъкне в коптора си и ще спи, положил глава върху семейната Библия с крака, напъхани в огнището.

— Никога не съм разбирал напълно обичаите на ирландците — каза Джим, който също се прекръсти, само и само да бъде откъм безопасната страна. — Но вярвам, че те са хора, нелишени напълно от разум, тъй че най-добре е да си плюем на петите.

Нов ужасяващ вик процепи нощта и от него косъмчетата по вратовете на двамата неумити приятели настръхнаха, а зъбите на Пули затракаха силно. Този път обаче воят бе последван почти веднага от отвратителен, но странно окуражаващ поток от ругатни, които можеха да изригнат само от нечие местно и съвсем човешко гърло.

— Да не би да е онова, което си мисля? — попита Пули.

— Ако имаш предвид същия онзи електронен експерт с мозък на същински Айнщайн, за когото спомена и преди, тогава смятам, че си прав.

Двамата напрегнаха уши да чуят следващия рев, но той така и не дойде. Те бавно поеха по улицата и се спряха пред редицата гаражи.

— Би ли погледнал ей там — каза Омали и посочи ивица оранжева светлина, която се процеждаше под една от вратите. — Какво мислиш, че е?

— Мисля, че е поредният капан — каза Джим. — Напоследък имам много лоши преживявания от влизане в бараки, в които не съм бил канен.

Омали потрепери. Мисълта за онези ледено черни подземни води никога нямаше да напусне съзнанието му.

— Внимателно тогава — каза той, промъкна се по-близо до вратата и притисна ухо върху нея.

Точно в този момент Едгар Алън По, който бе силно потресен от реещата се, ревяща камила, реши да излезе от гаража. Премина дискретно през солидното дърво на вратата и налетя право върху дебнещия Омали. В един отвратителен миг двете фигури — едната плътна и силно миришеща на алкохол, а другата — ектоплазмена и навярно лишена от възможността да излъчва какъвто и да е мирис, се сляха в едно.

— Света Дево Марийо, Божа майко! — изпищя Омали и се улови за главата. — Самият дявол завря лепкавия си пръст в ухото ми.

— Кой е там? — Норман отскочи от Саймън, който вече бе замълчал, след като на главата му като на ловен сокол бе нахлузена качулка от картофен чувал.

— Нощната стража — отговори неубедително Пули. — Дванайсет часа и всичко е наред. Лека нощ и на теб, страннико.

— Пули, ти ли си?

— Норман?

Вратата на гаража се откряна с няколко стъпки и лицето на Норман надникна през отвора.

— Да не би Малкият Дейв да е с теб? — попита преследваният магазинер.

— Отмъстителният, държащ карез дребен негодник ли? Определено не е.

Норман изпълзя иззад вратата и я затвори бързешком зад гърба си.

— Просто поправях своя стар морис-майнър.

— Звучи ми малко неправдоподобно — каза Омали.

— Една доста сериозна повреда, нищо повече.

— Дай тогава да хвърля едно око. — Омали бе разцъфнал в усмивка. — Познавам двигателите на старите мориси като опакото на ръката си.

И той протегна ръка към дръжката на вратата, но Норман му препречи пътя.

— Няма нищо, което да те засяга — каза той, — нищо, с което да не мога да се справя.

— О, не се безпокой, моля те. Нищо не ми се нрави повече от това да взема в ръце френски ключ и комплект гидори.

— Не, не — каза Норман. — Вече става късно, а утре сутрин трябва да ставам рано.

— Няма проблем тогава, аз нямам ангажименти и за мен нощта е още млада. Остави ми ключа за гаража, а аз като свърша, ще ти го пусна в пощенската кутия.

— Ти си самата любезност — каза Норман, — но не мога да те използвам по такъв начин. Съвестта ми не го позволява. Просто ще заключа и ще си тръгнем заедно към дома.

Той се наведе да заключи катинара.

— Най-добре е да изгасиш лампата преди да си тръгнем — каза Джим Пули.

Ръката на Норман се спря над катинара. По лицето му пробяга изражение на ужасна нерешителност.

— Остави на мен — каза Джон Омали и като блъсна магазинера настрани, улови дръжката здраво с двете си ръце. — Просто бих искал да хвърля едно око на колата ти преди да тръгнем.

— Моля те, недей — изхленчи магазинерът, но вече беше твърде късно.

Вратата се вдигна нагоре и светлината от гаража заля улицата, разкривайки тайната на Норман пред света.

Пули отстъпи крачка назад. Единственото, което можа да каже бе:

— Боже мой!

Омали обаче бе замесен от по-кораво тесто.

— Виж ти, какво си имаме — каза той и смушка с лакът разтреперения магазинер. — Виж ти, какво си имаме наистина.

Мозъкът на Норман бе силно замаян, но той се постара с все сили да изобрази любезно спокойствие.

— Е, добре — каза той, — доволни ли сте? А сега, ако нямате нищо против, вече става късно.

Омали пристъпи в гаража и посочи нагоре.

— Норман — рече той, — горе сред гредите има една заспала камила.

— Камила ли? — отвърна Норман. — Камила? Не виждам никаква камила.

— Определено е камила — каза Джон. — Ако е бързоходна, за езда, ще има една гърбица.

— Струва ми се, че сте си пийнали — каза Норман. — Мога да ви уверя, че тук няма нищо друго, освен един морис-майнър със своенравна скоростна кутия. Чел съм за хора, които страдат от халюцинации, когато са си позволили да поемат повечко алкохол. Хайде, да тръгваме, да не говорим повече за тези неща.

— Това определено е камила — каза Джим.

— Мили Боже — рече Норман и поклати глава. — Още една жертва на Бакхус, при това толкова млад.

— Защо е горе сред гредите? — попита Пули. — Винаги съм бил на мнение, че камилите предпочитат да полягват върху земята, при това в донякъде по-слънчеви земи.

— Навярно е нова порода — каза Омали. — Навярно Норман е създал някаква нова порода камили, която се опитва да скрие от света? Подобна камила несъмнено ще революционизира пътуванията през пустинята.

Норман прехапа устни.

— Моля те, внимавай къде си застанал Омали — рече той, — grundът върху предния капак още не е засъхнал.

Омали обгърна с ръка рамото на магазинера.

— Що не вземеш да се поуспокоиш? — каза той. — Макар да приемам, че умствено ти си страховит противник, би трябвало да осъзнаеш, че играта е свършена. Престани с тези глупости, моля те.

— Внимавай да не одраскаш резервното колело с кабарите на обувките си — отвърна Норман.

Пули вдигна ръка в знак, че иска думата.

— Ако мога да направя едно предложение... Мисля, че въпросът може лесно да се реши с малка практическа демонстрация.

— Така ли? — попита колебливо Норман.

— Ами, ти смяташ, че Омали и аз страдаме от някаква умствено отклонение относно тази камила.

— Така е.

— А ние твърдим, че твоят морис-майнър е забележителен единствено с пълната си и цялостна невидимост.

— Ха!

Пули извади запалката от джоба си и я щракна.

— Ти дай газ на твоя морис — каза той, — а аз ще изпържа копитата на моята камила.

— Не, не! — оживи се изведнъж Норман. — Не му гори копитата, не гори копитата на моя Саймън.

— Значи камилата ще го отнесе — каза Джим Пули.

Норман падна на колене и зариде жалостиво.

Омали каза на Джим да затвори вратата на гаража, което той и направи.

— Хайде, хайде — обърна се Омали към сгърчения магазинер, — няма нужда от това непристойно поведение. Очевидно е, че навлязохме в лични дела. Нямаме никакво желание да се месим, ние сме хора дискретни, нали така, Джим?

— Известни сме с това.

— И не сме хора, които да се възползват от подобна ситуация, нали, Джим?

— Определено не.

— Макар тази проява да е определено толкова странна, че всеки вестникар, който може да се нарече такъв, би платил хубавичко за ексклузивния материал.

— Не говори повече — успя да изрече Норман между две стенания. — Кажете си цената. Аз съм беден човек, но навярно можем да стигнем до някакво споразумение. По-висок кредитен рейтинг, например.

Омали вдигна ръка.

— Господине — рече той, — няма намеквате, че бих се унизил да ви изнудвам? Че ще обезценя качеството на нашето отдавнашно приятелство чрез подло изнудване?

— Мисля, че случаят е точно такъв — отвърна мрачно Норман.

— Добре тогава — каза Омали и потри ръце, — нека говорим сериозно. Искам да ти направя едно предложение.

[1] Кръст — обикновено полосата за кацане на летищата нощем се осветява във формата на „Г“ или кръст. — Б.пр. ↑

[2] Провос — ИРА (Извънредни), бойното крило на Армията за освобождение на Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[3] Банши — шотландски дух, който вещае смърт в дома. — Б.пр.

↑

След като си тръгнаха от гаража на Норман в ранните часове на утрото, Пули намери малко утешение в удобствата на уютното си легло. Беше изслушал със страхопочитание и с не по-малък ужас удивителните разкрития, които Омали умело изтръгна от магазинера. Макар Джим да бе преповторил жаловито, че теорията за балансирането на Земята чрез пирамидата, която Норман бе подочул по обяд в кръчмата преди толкова време, била скалъпена от страниците на стара книжка с комикси, както винаги никой не му обърна внимание. И краткият му сън на пресекулки бе изпълнен със страховити картини на грамадни реещи се камили, материализиращи се пирамиди и нашественици от космоса.

Към шест часа сутринта Пули се отказа от всичко това, навлече палтото си, наложи филцовата шапка върху обраслата си с растителност глава и се затътри към дома на Професора.

Както винаги старикът седеше зад писалището, изучаваше книгите си и без съмнение се готвеше за най-лошото. Махна с ръка на Пули да му посочи фотьойла и без да вдига глава рече:

— Надявам се няма да ми кажеш, че по време на тези няколко часа, през които те нямаше, си намерил решението.

— Отчасти — отвърна Джим без въодушевление. — Но мисля, че това се дължи изцяло на Джон.

Старецът поклати глава.

— Никога ли не си чувствал, че ние изобщо не сме господари на собствените си съдби? — попита той.

— Не — отвърна Джим. — Никога.

— И така, какво имаш да ми кажеш?

— Няма да ви хареса.

— Нима някога ми е харесвало?

Пули хвърли око към гарафата с уиски като източник на вдъхновение, но стомахът му нададе неописуем звук.

— Би ли приел да закусиш с мен, Джим? — попита Професорът.
— По това време обикновено хапвам по нещо.

— С удоволствие — отвърна Джим — Изгладнял съм като пльха на Ганеша^[1]. Професорът звънна с малко бирманско бронзово звънче и след няколко секунди се чу почукване на вратата на кабинета, което оповести пристигането на възрастния слуга на професор Слокъм — Гамън, който носеше твърде голям поднос, отрупан до планшира със закуска за двама.

Сега бе ред на Пули да поклати глава.

— Как би могъл да знае, че съм тук?

Професор Слокъм се усмихна.

— Нима ме караш да издавам тайните си? — попита донякъде развеселен. — Къде щях да се намирам, ако ми откажете правото на малко мистицизъм?

— Вие имате мистицизъм, който стига и за двайсетима — отвърна Джим.

— Тогава ще споделя тази тайна с теб, заради простотата ѝ. — Той позвъни отново със звънчето и Гамън, който наливаше кафе в чашата от фин дрезденски порцелан, вдигна глава и рече: — Разбира се, сър, с две бучки захар е.

— Значи шифърът е в позвъняването — просветна му изведнъж на Пули.

Професорът кимна с побелялата си глава.

— Този път ме хвана — каза той.

Всъщност Пули не бе сторил нищо подобно.

Гамън се оттегли след мислено дадена заповед и затвори вратата зад себе си. Пули се зае с унищожаването на изпускащия пара поднос. Между две хапки и две глътки той се постара да разкаже по най-добрия начин на Професора всичко онова, което бе видял и чул през изминалата нощ.

Професор Слокъм деликатно чоплеше оттук-оттам сутрешното си угощение и слушаше с огромен интерес. Когато Пули свърши дългия си, криволичещ и доста объркан монолог, той се надигна от стола си и взе една турска цигара от полираната кутия. Запаля я с въгленче от камината, размаха я към Пули и заговори през облаци стоманеносинкав дим.

— Не ме будалкаш за всичко това, нали, Пули?

— Кълна се, че не.

— Норман има камила в гаража си, която е телепортирана от делтата на Нил и която открито не се подчинява на закона за земното притегляне?

— Не и открито. Норман пази грижливо тайната за себе си.

— И планира да промени оста на Земята като телепортира голямата пирамида на Хеопс върху футболното игрище на Brentford?

— То е точно с размера на основата ѝ.

Професор Слокъм подръпна меката част на ухото си.

— В интересни времена живеем — отбеляза той.

Пули сви рамене и лапна последната хапка от намазаната с масло препечена филийка.

— Идеята има определен чар, обаче — добави професор Слокъм.

— Ще трябва наистина да седна и да я проверя с логаритмичната линейка. Засега обаче имам чувството, че ще е по-добре, ако той бъде разубеден да продължава с разработката ѝ. Мисля, че трябва да я пресечем още в зародиш.

— Мисля, че Джон и аз бихме могли да уредим това между два ангажимента — отвърна Пули саркастично. Професорът вдигна вежди и той отново се зае с филийката си.

— Как мислиш, колко близо е проектът му до завършване?

Пули отново сви рамене.

— Може би му остават броедни дни, съдейки по приказките му. Омали, който използва обичайната си изобретателност, му предложи да му предостави годни компоненти от машината на Капитан Лазер, след като успее да я повреди. Самата идея бе достатъчна, за да го спечели за каузата. С малко едва завоалирани заплахи за разкриването му и с уверението, че действията му не само ще спасят човечеството, такова каквото го знаем, но и ще му осигурят завръщане в „Лебеда“ навреме за турнира по дартс, той се превърна в пластилин в мръсните лапи на Омали.

— Със сигурност ще е добре да изчистим всичко това преди вечерта на дартс турнира — каза въодушевено Професорът. — Запазил съм маса в „Лебеда“ и не бих го пропуснал за нищо на света.

— Нека се помолим никой от нас да не го пропусне — рече Пули. — Има ли възможност да получа още малко препечен хляб? —

Професорът протегна ръка към звънчето. — Вече знам отлично, че не го правите по този начин — каза Джим.

— Препеченият хляб идва — отвърна широко усмихнатият професор Слокъм.

Невил куцукаше болезнено в стаята си, понесъл извънредното издание на „Брентфорд Мъркюри“ от средата на седмицата, което бе цопнало неочаквано през процепа на вратата на „Лебеда“. Подпря го на буркана с мармалад и се настани с доста скърцане на зъби върху весело оцветения плажен спасителен пояс, който най-нелепо стоеше върху стола му.

Докато посрбваше от кафето си, прегледа страницата с изключителните новини. „ХОЛОКОСТ В БРЕНТФОРД!“ крещеше с петнайсетсантиметрови букви водещото заглавие с типично съдържания си консерватизъм. „Много арести в Битката за Брентфорд, съперничаещи си банди се сблъскват в открита улична борба.“

Невил поклати учуден глава. Как бе започнала крамолата? Беше му малко замъглено. В това, че Пули и Омали участваха, беше сигурен. Щеше да ги отлъчи без излишен шум.

Простена жално и се улови за нежните части на тялото. Определено не можеше да си позволи да прогони повече клиенти; нещо отчаяно трябваше да бъде сторено, за да убеди Норман да се върне в кошарата. И Стария Пийт; беше сигурен, че бе прогонил и него, но бе също тъй сигурен, че старият грешник предишната вечер бе отново в кръчмата. Може пък и да не го бе прогонил. Но ще го отлъчи отново, за да играе на сигурно.

Прочете дългите колони журналистическа слободия, която заемаше първата страници на „Мъркюри“. Изглежда беше някаква политическа демонстрация — „Кафявите ризи“ или Лигата на Свети Георги. Очевидно тези екстремисти са влезли в битка с последователите на Брентфордския храм на Димак. Полицията действала смело и справедливо, въпреки численото превъзходство на другите. Носели се слухове за награди от Двореца.

Невил прегледа набързо текста, търсеше някакво споменаване на първоначалната причина за инцидента, но не забеляза нищо. „Лебеда“, дори не се споменаваше, нито имената на който и да е от постоянните

посетители в списъка на арестуваните негодници, които трябваше да се изправят пред правосъдието тази сутрин. При пристигането на момчетата в синьо постоянните посетители на „Лебеда“ или се бяха стопили в нощта, или се бяха завърнали в спокойствието на барсалона, за да се заемат с игрите на дартс и домино.

Прочете последния абзац. Храбрите бобита — така се твърдеше — се заели с умопомрачително автомобилно преследване из Брентфорд — гонели черен кадилак от петдесетте години, който изчезнал от местопроизшествието тъкмо в кулминацията на безредиците. Преследвали го из лабиринта задни и странични сокаци, докато не го изгубили в някаква задънена улица.

Невил сгъна вестника и го хвърли в камината. Щеше да разрови тази работа до дъно, веднага щом я изяснеше напълно в съзнанието си. Но засега само две неща бяха от значение — първо, Норман да бъде върнат колкото е възможно по-скоро и по начин, по който нито една от страните да не претърпи унижение, а така също и да не бъде разгневено собственото му езическо божество; и второ, торбичката с лед, която носеше вързана между краката си да бъде напълнена отново от хладилника.

Малкият Дейв седеше в отвора на канала при стария док, който сега наричаше свой дом. Върху лицето му бе изписано маниакалното изражение, което то приемаше полека-лека все повече с всеки изминал ден. Беше се отказал от такива подробности като хигиената и сега живееше само за едно нещо.

Ужасно и безмилостно отмъщение!

Малко по-навътре в мрака на тръбата се рееше неясен силует, видим единствено за дребния раздавач и за определени членове на животинския елит.

Малкият Дейв изскърца със зъби и се изплю в светлото. Така значи, Норман е затворил камилата в гаража си в имението „Бътс“. Винаги се бе отнасял с подозрение към магазинера, но сега Едгар бе потвърдил подозренията му.

— Ще го пипнем — рече ехидно джуджето и размаха юмруче към небесата. — Точно където желаем да го сторим.

Ухили се на призрака и разкри две редици зли на вид жълтеникави зъби. Едгар Алън По се размърда неудобно в мрака. Развитието на събитията изобщо не го радваше. Направи голяма грешка дето се замеси с този миниатюрен лунатик и определено копнееше да се върне в астралната си плоскост. Макар сивото и мъгляво царство да предлагаше твърде малко възможности за приятни развлечения, то бе далеч за предпочитане пред тази лудница, който и ден на седмицата да бе.

Беше тъжно, но поради самото естество на законите, които управляват тези неща, той не бе в състояние да се освободи по друг начин, освен чрез съгласието на човешкото същество, което бе потърсило услугите му. Могъщият огън, който бе вилнял в къщата на Малкия Дейв и бе погълнал хиляди екземпляри от книгите му, бе подействал като някакъв саможертвен катализатор, който сега го задържаше в материалния свят.

Едгар Алън По бе прикован към Земята и бе в много, много лошо настроение.

Джон Омали пристигна в „Летящия лебед“ малко след седем и половина. Щеше да дойде по-скоро, ако не бе тълпата репортери от националната преса, която го бе задържала на улицата. С обичайната си любезност и готовност да помогне той даде няколко ексклузивни интервюта на място.

Да, той беше в самия епицентър, срещу гумените куршуми и сълзотворния газ. Да, той бе останал до последно, благодарение на майсторството си в смъртоносното бойно изкуство Димак. Не, той бе спасил живота само на трима от другарите си, не на четирима, както всички смятаха. И не, за съжаление той не можеше да позволи да го фотографират, скромно се ограничаваше само до това да им разкаже нещичко, колкото да имат какво да напишат за деня.

Като се потупваше по добре напълнените джобове Омали влезе в „Летящия лебед“. Невил бе зад тезгяха си, седнал върху залепения с тиксо на столчето весело оцветен спасителен пояс. Разглеждаше илюстрирана картичка, върху която бе изобразен изглед на Брентфорд отвисоко, която при приближаването на Омали сложи настрани и изгледа ирландеца с отвращение.

— Не си добре дошъл тук — каза той недвусмислено.

Джон се усмихна сладко.

— Хайде сега — каза, — нека не се караме. С мен нямаш томахава за заравяне. Идвам като вестител на добри новини. Край на всичките ти неприятности.

Здравото око на Невил се разшири.

— Край на всичките ми неприятности ли? — изрева той, но това усилие изпрати силен прилив на кръв до определени места, които по-добре да бяха останали без кръв. — Аз съм разорен — прошепна дрезгаво той през стиснатите си зъби.

— Тъжна работа — каза Джон. — Ако видя отново човек с черен костюм, веднага бих го погнал.

Невил рече „Хм“ и наточи на ирландеца халба от предпочитаната му бира.

— Нaley едно на себе си.

Макар смъртоносната фраза да изгори душата на Невил като желязо за дамгосване на животни, той не желаше да откаже и си наля една голяма, медицинска доза скоч.

— Та какво казваш за най-щастливия ми ден? — рече и внимателно се покачи отново върху спасителния си пояс. — Надявам се ще ме извиниш за цинизма, но като носител на добри новини сигурно си съперничиш с ангела на смъртта, обявяващ резултата от първото полувреме на Армагедон.

— Въпреки всичко — каза Омали, — ако ме изслушаш, ще разбереш какво имам да кажа най-вече в твоя полза.

Невил въздъхна и се попипа по слабините.

— Май остарявам — каза той на Омали. — Знаеш ли, че вече не очаквам с нетърпение Коледа.

Джон поклати глава. Не го знаеше, макар да се питаше какво общо има това с разговора им.

— Не съм получавал картичка за рождения си ден от десет години.

— Жалко — коментира Джон.

— От време на време се питам дали всичко това си струва. Дали наистина живота си струва цялата тази болка, разочарования и страдания. — Той погледна Омали с тъжното си здраво око. — Хората се възползват от добрата ми натура.

— Нима? — попита Джон. — Нима го правят?

— Правят го. Скъсвам си задника да помагам и какво получавам насреща? — Омали поклати глава. — Удари в гърба, ето какво. — Невил направи знак към мястото, където на гърба му биха се кръстосали тирантите, ако носеше тиранти. — Удари в гърба.

— Аз наистина, най-искрено мога да ти помогна — каза убедено Омали. — Кълна се.

— Де да беше възможно — простена Невил. — Да можех да видя само един лъч надежда. Някаква светлина в края на тъмния тунел на живота. Някакъв слънчев лъч, танцуващ върху мрачния покрив на съществуването, някакъв...

— Добре, добре! — каза Омали. — Достатъчно, и мен самия са ме ритали на няколко пъти в кайсийките, знам колко много боли. Искаш ли да чуеш как мога да ти помогна или не искаш?

— Искам — каза уморено Невил.

Омали огледа тайно бара и даде знак на бармана да приближи.

— Това е абсолютно конфиденциално — прошепна. — Само между мен и теб. Ако искаш да изразиш благодарността си по някакъв начин, когато нещото стане, това пак ще е само между двама ни.

Невил кимна, обзет от съмнения. Каквото и да имаше да каже Омали, той знаеше, че, както винаги, ще му струва скъпо.

— Хайде, казвай каквото имаш за казване, Джон — подкани го той.

— Така, както аз виждам нещата — продължи Джон, — ти имаш два големи проблема тук. Всъщност пет, ако искаш да прибавиш и броя на наранените си чаркове. Първо, имаме проблема с бързо приближаващия турнир по дартс и перспективата за сигурна загуба на „Лебеда“, ако Норман не е капитан на отбора. — Невил кимна мрачно. — Второ, имаме ето това. — Омали посочи завитата видеомашина, която дори в този момент бе привлякла вниманието на един зеленокос младеж с голям нос и чифт клеци за рязане на тел. Невил оголи онова, което бе останало от зъбите му.

— Ако аз ти кажа, че мога да реша и двата проблема с един-единствен удар, ти какво ще ми отговориш?

— Ще ти кажа, че ще пиеш безплатна бира в продължение на година — рече Невил и се надигна на лакти. — Но засега ще ти кажа, моля, разкарай се от кръчмата ми и не се връщай. В момента не съм в

състояние да те нападна физически, но бъди сигурен, че когато възстановя напълно здравето си, ще те намеря. Ти добавяш и обида към болката ми и аз няма да понеса повече това.

Джон се потупа по носа.

— Засега ще оставим нещата така, тъй като виждам, че не се чувстваш много добре. Между другото, мога ли да си позволя волността да те попитам за пощенската картичка?

— Можеш — отвърна Невил, — и аз ще ти направя това малко удоволствие преди да си тръгнеш. От Арчрой е, казва, че е преместил Ноевия ковчег от връх Арарат и в момента е в процес на транспортирането му през Турция до Истанбул. Надява се да пристигне там до седмица-две.

— Виж ти, виж ти, виж ти — каза Омали и се ухили широко. — В интересни времена живеем, не мислиш ли?

— А сега се разкарай от кръчмата ми — изръмжа Невил със сдържана сила, — или наистина, въпреки ограничените си възможности ще те прокълна с чума, каквато никога не е застигала заровените в блатата твои предци през всичките трудни времена в Свещената Ирландия.

— Бог да пази всички тук — каза Омали.

— Разкарай се и стой надалеч — отвърна нещатният барман Невил.

[1] Ганеша — индийско божество, син на Шива и богинята Парвати. Има образ на слон с една бивна и четири ръце, „превозното му средство“ е плъх. Бог на мъдростта, литературата и успеха. — Б.пр.

↑

Професор Слокъм бутна настрани умален модел на голямата пирамида и се облегна назад в стола си.

— Не — каза той — не може да бъде, това е лудост, макар че... — Надигна се от писалището и отиде до гарафата с уиски. — Не — повтори той още веднъж, — немислимо е.

Пули си наля в изящната чашка, запуши гарафата с призмовидната запушалка и потъна в един от кожените фотьойли до камината. Бавно завъртя чашата между палеца и показалеца си, взрян в отразената светлина, която танцуваше и проблясваше в бистрата кехлибарена течност. Клепачите му натезаха и се спуснаха, старата му глава клюмна върху също тъй старите рамене. За фигурата с изпито лице, която дебнеше в тъмното отвъд френските прозорци, замърсявайки ароматната градина с остра миризма на креозот, бе очевидно, че и старикът е готов да подремне набързо.

Не е нужно да казваме, че случаят далеч не беше такъв и че под снежнобелите мигли две блещукащи очи наблюдаваха внимателно, когато едва доловимо помръдване на високите кадифени завеси извести за пристигането на най-нежелан гост. Беше само едно едва доловимо движение и нищо повече, защото стаята изглеждаше празна, ако не се брой възрастният господин, който сега хъркаше шумно в креслото си до камината.

Професор Слокъм гледаше как безшумната фигура се рови из купчината книжа на писалището му и прокарва длани по подвързиите на скъпоценните му книги. Сересианецът, убеден в своята невидимост, вършеше злокобната си работа целенасочено, но нищо не убягваше от погледа на Професора, за когото думата „холограма“ не означаваше почти нищо.

Най-накрая обаче той не можеше да издържа повече оскверняването на собствеността си. Скочи и изведнъж излезе от привидния си покой, след което се обърна към неканения посетител с недвусмислени слова:

— Оставете книгата ми и веднага напуснете кабинета — каза той, — или ще усетите последиците от своето свинско поведение.

Сересианецът се стегна и обърна изненаданото си лице към Професора. Попипа циферблатите на малката черна кутия, която висеше на колана му.

— Можете да човъркате този боклук докато слънцето залезе, но искам да ви уверя, че няма да подейства върху мен.

Сересианецът отвори жестоката си уста и заговори с акцент, какъвто Професорът никога не бе чувал.

— Кой сте вие? — попита той.

Професорът се усмихна уморено.

— Аз съм или вашият спасител, или вашият враг.

— Не мисля — каза сересианецът.

— Ако възнамерявате да удължите визитата си, мога ли да ви предложа едно питие? — попита любезно Професорът.

Сересианецът се изсмя високо.

— Питие ли? — попита той. — Пиенето е гибелта на вашия вид. Кой мислите, че го е измислил преди всичко?

— Хм — кимна замислено старикът, по-добре щеше да бъде да запази тази информация в тайна от Пули и Омали. Биха могли да проявят склонност да минат от другата страна. — Както желаете — отвърна учтиво той. — Мога ли да ви попитам тогава защо сте дошли тук?

— Дойдох да ви убия — каза сересианецът толкова безцеремонно, че едва не извади Професора от равновесие. — Вие носите неприятности, вие и онзи мъж с розовите очи там долу. И с него скоро ще се справим.

— Това може да се окаже не толкова лесно, колкото ви се струва.

Сересианецът обърна ръцете си с дланите нагоре.

— Вие сте стар и грохнал. Един-единствен удар е достатъчен да прекъсне крехката нишка на съществуването ви.

— Външният вид понякога лъже — каза Професорът. — Аз, например, най-случайно съм майстор на Димак, най-смъртоносната форма на бойно изкуство, позната на човечеството. Ръцете и краката ми са регистрирани в местния полицейски участък като смъртоносни оръжия. Те могат...

— Да разкъсват, обезобразяват, осакатяват и убиват със сила, равна на не повече от натиска на едно кутре — каза сересианецът. — Знам. Кой мислите, че е измислил Димак преди всичко?

— Намирам, че беседата ни има склонност към повторения. Сега бъдете така добър да си тръгнете, имам много работа.

— Като например да замисляте разрушаването на Сересианската империя?

— Това е между другото, имам и по-важна работа.

Мъжът от Серес се изсмя кухо.

— Притежавате голям кураж, старче — каза той. — Ние от Серес поставяме куража и смелостта над всичко друго.

— Разбирам, че Ви се нрави една добра битка, да — рече Професорът. — Макар че вие винаги побеждавате. Как е подмишницата Ви?

Сересианецът се улови за нежната част.

— Съвсем скоро — озъби се той, — вашата раса ще усети мощта на Серес. Тогава ще усетите подметката на ботуша върху вратовете си. Вие обаче няма да сте там, за да видите това.

— Очаквам да се насладя на дълга и щастлива почивка — каза професор Слокъм, отбелязвайки със задоволство и облекчение, че Гамън бе влязъл през френските прозорци със старинен тиган в ръце. — Но се безпокоя за вас.

— Не си хабете безпокойството. Когато бойната флотилия пристигне и истинските господари на Земята отново стъпят на планетата, те няма да пощадят нито един представител на вашата недорасла раса.

— Храбри приказки. И кога ще можем да очакваме това щастливо събитие?

— След два дни. Жалко, че ще го пропуснете.

— О, няма да го пропусна. Запазил съм маса в „Лебеда“ за тази вечер. Тогава е турнирът по дартс. Ние държим трофея на предизвикателството, нали знаете?

— Разбира се, че знам. Кой мислите, че е измислил дартса?

— Всички ли от вашата раса са такива безцеремонни лъжци?

— Стига приказки!

Сересианецът заобиколи писалището на Професора, за да застане със свиреп поглед очи в очи пред старика.

— Не знам кой сте и какво представлявате — каза той. — Определено не приличате на хората, с които съм се сблъсквал тук, макар да смятам, че преди много време съм срещал мъже като вас. Но засега знайте само следното: като раса хората се страхуват от смъртта, а в момента вие гледате своята в очите.

Професор Слокъм срещна свирепия поглед на сересианеца с хладни, немигащи очи.

— Не ми харесвате — каза меко той. — Поддържах твърдото убеждение, че между нашите народи може да бъде постигнат някакъв компромис. Съвсем не одобрявам ненужното проливане на кръв, независимо дали тя ще изтече от човешки вени или от други. Все още има време, ако можете да убедите вашата раса да преосмисли нещата. Бъдете сигурни, че ако действате според плановете си, ще претърпите сигурно поражение. Да се атакува Земята е лудост. Ние ви очакваме от години и сме добре подготвени.

— Как ли пък не! — рече подигравателно сересианецът. — Не можете да се изправите срещу нашата бойна флотилия. Ще ви смажем и подчиним. Вие бяхте роби и отново ще бъдете роби.

— Значи няма никакво съчувствие, никаква искра на онова, което ние наричаме човечност?

Сересианецът сви устни и отвърна:

— Никакво.

— Е, това поне улеснява малко задачата ми.

— Пригответе се за смъртта — каза мъжът от Серес.

— Ликвидирай убицеца — каза професор Слокъм.

Гамън развъртя старинния тиган и с все сила нанесе на сересианеца мощен удар по тила. Остро металическо издрънчаване оповести отлитането и отпътуването на душата на сересианеца към онези места, където отиват душите на тези момчета, след като се освободят от нечовешките си тела.

— Той определено лъжеше за дартса, нали, сър? — попита Гамън.

— Най-искрено се надявам да е така — отвърна Професорът. — Може и да са подготвили отбор.

Редакторът на „Брентфорд Мъркюри“ зави капачето на автоматичната писалка и я мушна зад дясното си ухо. Облегна се назад върху изпъстрения с петна въртящ се стол и се вторачи в оплютия от мухи жълт таван на мръсния си кабинет. Върху претовареното писалище пред него се издигаше купчина информации, които макар и да бяха истинската жизнена среда за Фортианското дружество^[1], едва ли биха могли да се сметнат за храна за размисъл за обикновените жители на Брентфорд.

Известно беше, че мистериите и интригите продават вестниците, но тези информации бяха глупави сезонни сензации, а още не бе дошъл месецът за глупавите сезонни сензации. Редакторът бръкна в чекмеджето си за бутилката „Утешението на «Флийт стрийт»“^[2]. Извади моливите от хартиената чаша и я напълни догоре.

Както изглежда всичко бе започнало с безредиците на „Ийлинг роуд“. Бе получавал странни кратки съобщения и преди това, но те се отнасяха най-вече до светлини в небето и подземно бучене и не заслужаваха внимание. Информацията за безредиците, колкото и да бяха необичайни за обичайния покоя Брентфорд, бе първата от поредица наистина странни съобщения, като при това бе потвърдена от Брентфордската полиция.

След това идваше дългата черна лимузина, американско производство, която бе избягала от местопроизшествието, преследвана от две патрулни коли и след това просто бе изчезнала по най-невероятен начин в задънена улица. Момчетата в сини униформи бяха претърсили района, който стигаше до парцелите, но не бяха открили нищо. Колата просто бе престанала да съществува.

После идваше поредицата от спирания на тока, на които бе подложен районът. Местната подстанция отказа да поеме отговорност за това, единственият ѝ коментар бе, че по време на спиранията цялото електричество сякаш изтичало някъде като през контакт.

Ако изчезването на брентфордския ток бе странно, то неочакваната поява на дебел един инч слой от пясък, покриващ изцяло футболното игрище на града, бе още по-необичайно. Твърденията на градинаря, че това било саботаж от страна на съпернически отбор, изглеждаше неправдоподобно.

А след това разбира се бе тази лунатична мания за подражание на Джек Паланс, която бе заляла градчето. Изглеждаше локална мода, тъй като до него не бяха достигнали информации да се е разпространила извън района. Но в самия Брентфорд подражатели имаше много — висяха по кръстопътищата или се промъкваха крадешком по страничните улици. Никой не знаеше кои са те, какво са замислили или защо го правят, но всички бяха на мнение, че независимо от причините, всички се справяха с подражателството много добре.

Редакторът въздъхна. Какво точно ставаше в Брентфорд? И каквото и да ставаше, новина ли бе то, или не? Той допи чашата си и се вторачи за миг в тъмното ѝ дъно в търсене на вдъхновение. Най-добре щеше да бъде да отскочи до „Лебеда“ за халба две течен обяд. Да прочисти съзнанието си от тези нелепи неща. Прелисти страниците на календара си за срещи, които както винаги бяха празни. С изключение на датата на утрешния ден, която, учудващо, бе оградена дебело с червено мастило.

Защо ли я бе оградил? Редакторът извади писалката иззад ухото си и се почеса с нея по главата.

Ами да, разбира се, как можа да забрави! Утрешната вечер бе най-важната в социалния календар на Брентфорд. Вечерта, която градът всяка година очакваше с нетърпение и надежда. Утре вечер предстоеше турнирът по дартс в „Летящия лебед“. И това бе вечер, която обещаваше да бъде запомнена задълго от всички присъстващи.

[1] Фортианско дружество — основано от Чарлз Форт (1874 — 1932), яростен противник на научните обяснения на паранормалните явления като НЛО, телепортирането и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Флийт стрийт — улицата, на която доскоро се помещаваха повечето редакции на големите лондонски вестници. — Б.пр. ↑

Професор Слокъм спусна завесите и се завъртя, за да се обърне към малкия конклав, събран в кабинета му.

Групата в състав от трима души го наблюдаваше внимателно. Първият — на име Джим Пули — се бе облегал на мраморната камина и опипваше великолепните мустаци, които бе решил да отгледа. Вторият, мъж с ирландско потекло, който наскоро бе продал бръснача си с прилична печалба, се бе разположил в кресло до камината, почти невидим зад гората от къдрава, черна брада. Третият, магазинер и жертва на обстоятелствата, си играеше нервно с чашата с уиски и се молеше отчаяно за възможност да се измъкне и да освободи камилата си.

На това събрание присъстваше и още едно същество, но то бе от безплътен вид и невидимо с просто око. Едгар Алън По се стремеше с все сили да остане незабележим.

— Събрах ви тук, господа — каза професор Слокъм, — защото вече почти нямаме време. Ако въобще искаме да действваме, трябва да го сторим бързо.

— Значи сте стигнали до решение, така ли? — попита с надежда Джим.

— Може би — отвърна старият джентълмен и направи неопределен жест с бледата си ръка. — Макар че подкрепям решението на един аутсайдер.

— И аз не съм човек, който да залага на несигурно — каза Омали, — освен, разбира се, ако имам вътрешен човек.

— Точно така. Повярвайте ми, отделих на този въпрос доста време. Навярно съм изразходвал за него повече мисловна енергия, отколкото за който и да било друг проблем. Имам чувството, че бих могъл да намеря решение, но планът зависи от множество фактори, които трябва да заработят в наша полза. А това, както сами можете да прецените, е донякъде пълно с опасности.

— Кажете ни тогава най-лошото — рече Омали. — Мисля, че можете да ни смятате за посветени.

— Благодаря ти, Джон. По същество то е самата простота. Това малко ме безпокои, навярно поради липсата на онези надуты артистични изрази, които моята суета толкова обича. Всъщност това е съвсем скучен и невдъхновяващ план.

— И въпреки това е изпълнен с опасности?

— Да, за съжаление. По мои указания Соуп Дистант е превърнал парцелите в същинско минно поле. Използваният експлозив е по моя рецепта и мога да ви уверя в неговата ефикасност. Възнамерявам да го взривя при кацането на първия кораб. Както разбирате можем да не успеем да ликвидираме всички нашественически кораби, но ако успеем да премахнем една или две от челните им единици, мисля, че това ще ни даде известно предимство.

— Ами останалите? — попита Пули.

— Точно в този момент трябва да се доверим до голяма степен на психологията. Тези същества са пътували твърде дълго, за да се завърнат у дома. Както много добре знаете, домът им вече не съществува. Когато разберат това, логично е да се запитат с едно голямо „Защо?“ Насам ги насочва комуникационният буй в „Лебеда“, но ако първият кораб бъде мигновено унищожен, смятам, че ще е разумно да допуснем, че ще направят собствените си заключения. Ще приемат, че хората на Земята са се развили в превъзхождаща ги раса, която е в състояние да унищожава цели планети, ако пожелае това. Мога само да се надявам, че бързо ще се оттеглят някъде другаде. А ако трябва да потърсят подкрепления, те ще са твърде далеч, ако изобщо съществуват.

— Мога да приема това на теория — каза Омали, — но с известни резерви. Съществуват прекалено много „ако“ и „но“.

— Аз го приемам безрезервно — заяви Джим. — Моето име досега не бе споменато и това напълно ме устройва.

— Има още едно-две неща, които трябва да изясним — каза професор Слокъм някак натъртено. — И точно в този момент ти също влизаш в играта.

— Предполагам, че ще става дума за онази част с множеството опасности — предположи мрачно Джим.

Професор Слокъм кимна.

— Става дума за малкия проблем с комуникационния буй в „Лебеда“. Той ще трябва да бъде изключен. Не можем да си позволим тукашните сересианци да издадат играта, нали така?

Джим поклати умислено глава.

— Мисля, че не можем — потвърди той.

— Имаме една възможност да се справим с онова нещо и тя е утре вечер.

— Аз трябва да играя във финалите — оплака се Норман. — Омали е обещал, че ще участвам.

— Не си изпълнил своята част от сделката — каза гласът зад брадата. — Машината още бръмчи, а ти не си сторил нищо.

— Още не съм имал тази възможност. Не мога да вляза там, отлъчен съм, забрави ли?

— Успокойте се — призова ги професор Слокъм и вдигна бледа ръка. — Всичко може да се уреди.

— Машината не може да бъде повредена — каза Джим. — Можете да бъдете сигурни в това. Ние сме обречени.

— Мога да гарантирам, че не може да бъде унищожена от „Лебеда“ — каза Професорът, — защото вече се опитах.

— Нима? — каза Пули.

— Стана тя — отвърна професор Слокъм. — Нима си мислите, че съм лентяйствал? — Всички присъстващи енергично заклатиха глави. — Моят слуга Гамън, въпреки напредналата си възраст и грохналия си вид, е майстор на дегизировката. На два пъти посещава „Лебеда“ с цел да разруши устройството. Първо се появи предрешен като представител на пивоварната, дошъл на проверка на електроинсталацията. Увери ме, че машината не може да бъде изключена по никакъв начин и, че Невил никак не обича представителите на пивоварната. По-късно се върна като техник, пристигнал на оглед на устройството преди да го изключи. Този път получил храна — първо, второ и трето — за сметка на заведението плюс половин бутилка шампанско, ала въпреки това претърпя пълен провал. Дори свределът с диамантен връх не е могъл да пробие кожата на машината.

— Казах ви, че сме обречени — рече Пули. — Аз съм за това да си намерим маски на Джак Паланс и черни костюми.

Норман се размърда неудобно на стола си.

— Мисля, че наистина трябва да си вървя — каза той. — Не мога да направя нищо, ако не проникна вътре в машината. Обадете ми се, когато поискате, но засега — довиждане.

— Не бързай толкова — прекъсна го професор Слокъм. — Обмислях доста нещата и мисля, че стигнах до решение.

— Мога ли да си вървя тогава? — попита Норман. — Утре заран трябва да ставам рано.

— Да пробваш своя морис-майнър ли? — попита Омали.

Магазинерът се сви на стола си. Професор Слокъм продължи:

— Имаме си работа със същества, които макар и надарени с превъзходящ интелект, не са много по-различни от нас. Те смятат, че сме развиваща се, но все още по-нисша раса. Те може и да играят с белязани карти, Пули, но се съмнявам, че са предвиждали пряк саботаж. Тяхната машина очевидно е защитена отвън. Но може да има слаби места, ако бъде атакувана от друга посока.

— Как така? — попита Пули.

— Изотзад. Тя е монтирана към стената на „Лебеда“. Смятам, че ако успеем да проникнем изотзад, ще срещнем малка съпротива.

— Какво? През стената на къри градината на Арчи Карачи ли? Не смятам, че къри кралят на Кали ще ни разреши подобно нещо.

— Но Арчи Карачи е член на отбора на „Лебеда“ по дартс. Аз самият видях табелата на вратата му „Затворено целия четвъртък“.

Пули подръпна края на мустака си, чиято дължина би могла да предизвика завистлив поглед от самия Салвадор Дали.

— При всичкия онзи шум в „Лебеда“ — каза той, — никой няма да обърне внимание на малко трополене в съседната сграда.

— Четеш ми мислите. Обаче ще се нуждаем от шпионин вътре, просто да хвърля по едно око. Гамън ще се заеме с това. Когато проникнем в машината, тогава всичко е в твоите ръце — да се справиш по подходящия начин с нея.

— Тогава няма проблеми — отвърна магазинерът и духна на пръстите си. — Няма построена машина, с която да не мога да се справя.

— Може да срещнеш някоя и друга изненада, когато я отворим.

— Детинска работа — каза Норман с неочакван бабаитлък в тона.

Идеята все повече започваше да му харесва. Никога не бе харесвал особено Арчи Карачи и мисълта да съборят стената на неговата кухня особено му се понрави. Освен това, ако машината бе всичко онова, за което я мислеше Професорът, тя сигурно съдържаше някои полезни компоненти.

— Само ме заведете при нея.

Омали се изкиска през бакенбардите си.

— Браво, Норман — каза Професорът, широко усмихнат. — А сега, ако ме извините, предлагам да приключим с това събрание. Има все още няколко нерешени въпроса, с които трябва да се заема.

Старикът извади от джоба си парче хартия и го подаде на всеки от присъстващите по ред.

— Ще се срещнем утре точно в седем и трийсет на този адрес. Моля ви, не произнасяйте адреса на глас.

Тримата запомниха адреса. Сбогуваха се набързо без да се ръкуват и си тръгнаха.

Професор Слокъм затвори френските прозорци след тях и заключи жалюзите.

— А сега — каза той и се обърна към смълчаната стая, — представете ми се сам, господин По или ще трябва да ви призова към видимостта?

— Бих предпочел да го направим по най-лесния начин — каза Едгар Алън По. — Трябва да поговорим за доста неща.

Нещатният барман Невил взе пощата си от изтривалката и я мушна в джоба на халата. Сред сметките и рекламните листовки имаше не по-малко от три картички с изглед на Brentford отгоре, ала барманът не им хвърли дори бегъл поглед.

Половината нощ не спа, опитваше се да постигне споразумение със своето езическо божество относно необмислената си кървава клетва, но все още далеч не бе сигурен, че може да смята нещата за решени. Винаги бе доста трудно да си имаш работа със старите богове на Древната Земя.

Невил вдигна бронзовите резета и отвори вратата, за да помирише утринния въздух. Уханието ни най-малко не бе обещаващо. Пое дълбоко дъх, почеса се по кльощавите ребра и направи първоначалния си оглед на света. Имаше всички признаци за хубав ден, но Невил не можеше да намери никаква радост в блещукащата слънчева светлина и подранилите птичи песни.

Досуц като други, минали по същия път, и Невил, нещатният барман, бе много обезпокоен. Денят, от който най-много се опасяваше, бе настъпил и трябваше да мине. В цял Brentford играчите на дартс се събуждаха, протягаха чувствителните си пръсти, подготвяха се за най-голямата вечер на годината. А отборът на „Лебеда“ ставаше все по-начумерен и по-начумерен. Къде е Норман, питаха останалите. Защо не тренира с тях? Извиненията на Невил ставаха все по-неубедителни. Не смееше да си помисли за последиците, ако Норман не се явеше на турнира.

Невил погледна замислен улицата към ъгловия магазин. Може би трябваше да се отбие сега и да уреди нещата. Да се остави на милостта на Норман, ако трябва, да му обещае каквото поиска. Омали бе казал, че магазинерът ще се появи на турнира, но можеше ли изобщо да се има доверие на ирландеца?

Невил се надигна на палци. Всичко можеше да свърши за минути. Норман сигурно ще адресира вестниците си, Невил ще му

каже, че се е отбил за кутийка кибрит, ще разменят по някоя и друга любезност и след това ще си тръгне с небрежното: „Очаквам да те видя тази вечер.“ Нещо от сорта.

Невил направи крачка напред. В този момент в далечината пред магазина се появи някаква фигура. Сърцето на Невил се разтуптя; сигурно ставаше дума за телепатия. Магазинерът сам идваше да сключат мир. И край на всичките му тревоги.

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун вдигна книжната си кесия към слънцето. Сърцето на Невил се сви.

— Мръсник, мръсник, мръсник! — изруга нещатният барман, върна се в салона и затръшна с трясък вратата подире си.

В една странична уличка срещу „Лебеда“, скрит до голяма степен в сенките на прилежащия жилищен блок, бе паркиран дълъг лъскав автомобил с високи „криле“ в задната част. На предната седалка на тази бляскава кола седеше мъж на средна възраст с леко загорял тен и високи скули. Приличаше удивително на младия Джак Паланс, както и спътникът му, който седеше на задната седалка и пушеше зелена пурета. Дватама наблюдаваха как пощенският раздавач минава на няколко стъпки от лъснатата им броня и изчезва в един от жилищните блокове.

Двамината не размениха и дума, но шофьорът хвърли един поглед в огледалото за обратно виждане, а пътникът му кимна, че е забелязал това.

Денят протичаше мъчително бавно. Пули и Омали се насладиха на обедния си ритуал в неутрално питейно заведение в Кю, където седяха сгущени в един невзрачен ъгъл, говореха шепнешком, горчиво оплакваха неимоверно високите цени и хвърляха изпълнени с подозрение погледи към вратата при всяко нейно отваряне.

Норман затвори магазина в един и се зае с работата си в кухничката. Какво точно правеше там си бе лично негова работа и той нямаше намерение да позволи на нищо, независимо колко извънземно беше то, да се намеси в следобедните му занимания.

Малкият Дейв крачеше напред-назад в изходното отворствие на канала. Косата му бе вчесана над челото, а лявата му ръка бе мушната в ризата по начин, който някога е бил любим на един дребен френски диктатор^[1]. Докато крачеше, мърмореше под носа си, и колкото повече мърмореше, толкова по-очевидно ставаше, че възнамерява да направи

нещо, което да причини големи неприятности на всички притежатели на камили в Брентфорд.

От време на време той спираше неистовите си разходки и се взираше в зловещата тръба, сякаш очакваше пристигането на свой другар конспиратор. Никой обаче не се появяваше.

Онзи следобед професор Слокъм не можеше да бъде намерен зад писалището му. Той имаше неотложна работа другаде. Докато слънцето напичаше Брентфорд и брентфордци се занимаваха с делата си, Професорът разговаряше сериозно с един розовоок мъж, очевидно албинос, който бе изоставил всички съмнителни удоволствия, за да се посвети на търсенето на по-велики истини.

И сега Професорът седеше в една на пръв поглед нормална брентфордска всекидневна, която всъщност се намираще на повече от миля под Пенджи, което, доколкото знам, е едно много приятно място, макар и никога да не съм бил там.

Малко след три часа Невил спусна резетата на портата на „Лебеда“ и се оттегли в покоите си. Вземаше за упойка скоч още от единайсет и сега се чувстваше по-малко обезпокоен за онова, което имаше да се случи през предстоящата вечер. Имаше обаче доста сериозни затруднения да държи окръжаващия го свят на фокус. Неуверено нагласи будилника си на пет часа и блажено заспа.

[1] Алюзия с любимата поза на Наполеон (а по-късно и на Сталин). — Б.пр. ↑

Часовникът на библиотека „Мемориъл“ най-сетне удари многозначителното седем и половина. „Лебедът“ вече бе изпълнен с разговори. Бирата вървеше в солидни количества, а членовете на отборите на половин дузина кръчми, които се състезаваха тази година, вече се разкършваха пред редицата мишени, подредени върху стената на салона. Табелата „Затворено“ отдавна висеше на къри градината „Звездата на Бомбай“, а в „Лебеда“ Гамън, предрешен като брамин, спореше ожесточено с Арчи Карачи.

В задната стая на „Мейкфин авеню“ номер седем четирима мъже провеждаха военен съвет.

— Тази работа трябва да бъде свършена абсолютно навреме — каза професор Слокъм. — Не искаме Норман да пропусне мача. Както биха казали колонизаторите, аз съм заложил големи пари на тазгодишното състезание.

Магазинерът се ухили и каза:

— Не се бойте, Професоре.

— Омали, приготвил ли си инструментите?

Джон потупа издутата чанта на водопроводчик, която бе конфискувал същия следобед от един задрямал общински работник.

— Тогава тръгвайте и стискайте палци.

Без повече да се маят четиримата излязоха през малкия заден двор на уличка, пълна с кофи за смет, и поеха към задната част на къри ресторанта „Звездата на Бомбай“.

Норман се забави само за миг с ключалката, след което четиримата се озоваха в противна кухничка, а ноздрите им бяха атакувани от ужасяващата миризма на старо виндалу и мухлясал мадрас. Лицето на Кали ги гледаше от крещящ стенен календар, изражението ѝ бе такова, сякаш предусещаше какво ще се случи със заведението на един от поклонниците ѝ.

— Един момент, моля — каза професор Слокъм. — Трябва да сме сигурни, че всичко е наред.

В „Лебеда“ Гамън изведнъж прекъсна разговора си, извини се, че оставя Арчи и пусна шепя монети в джубокса на заведението. Когато машинарията гръмко навлезе в непрестанно действие, Невил, който преди години бе вложил маса усилия, за да уреди повреждането на точно този кръчмарски атрибут и всъщност никога не го бе чувал да свири, се удиви на внезапното му съживяване. Професор Слокъм бе обмислил и най-малките подробности.

— Към стената, Джон — каза Професорът.

— Къде точно?

— Ей там.

— Добре.

Омали завъртя петкилограмовия си чук и стоманеното длето потъна в яркия тапет. Плесенялата мазилка падаше на големи парчета и след минута или две той вече бе разчистил петно тухлена зидария метър и половина високо и шейсет сантиметра широко.

— Най-добре е да се проникне в самия център — нареди Професорът. — Пипайте внимателно, а после ще проверим дали апаратурата не е свързана с адска машина.

Омали мушна длетото между тухлите.

Вътре в „Лебеда“ джубоксът дънешше оглушителна селекция от хитове от началото на шейсетте. Какофонията поглъщаше напълно шума от разрушението.

— Спри! — каза изведнъж Професорът.

— Какво има? — думите излетяха едновременно от три смъртнобели лица.

— Сменя плочата, това е. Можеш да продължиш.

Пули дебнешше край задната врата. Всеки удар по зидарията бе сякаш удар и по нервите му. Треперещата му ръка посягаше към дръжката на вратата.

— Ако избухне, Джим — каза Професорът без да се обръща, — ще отнесе по-голямата част от Брентфорд. Няма да има къде да избягаш.

— Не съм бягал — отвърна Джим. — Само наблюдавам уличката, това е. — Той надникна през тюлената завеса към двора, който бе истински склад за негодни муниции, състоящ се от празни кутии с къри. — И не без основание. Джон, престани да блъскаш.

— Доникъде няма да стигна с тези прекъсвания — оплака се ирландецът. — Вижте, почти съм извадил тази тухла.

— Не, престани, спри! — Пули приклепна под равнището на прозореца. — Един от тях е там, навън.

— Аха — каза професор Слокъм, — имах чувството, че тази вечер няма да са много далече от „Лебеда“.

Четиримата затаиха дъх и го задържаха доколкото можаха.

— Още ли е там? — попита Професорът.

Пули надигна крайчеца на завесата.

— Не, заминал си е. Хайде, Джон, давай.

— Може би ти по-добре ще свършиш тази работа, Пули? — каза Джон и му предложи инструмента си.

— Аз съм наблюдателят — рече надменно Пули, — а ти си момчето с чука.

— О, хайде, давайте — въздъхна Норман. — Вече е почти осем без четвърт.

Омали замахна с все сила и вдигна цял облак прах. С всеки негов удар падаха парчета тухли и хоросан.

Когато разчисти достатъчно голяма дупка, Професорът мушна глава в нея и я освети с малко фенерче.

— Не виждам признаци на активиращи бутони или сензори. Събаряй, Джон.

Омали се зае с работата. Когато последната песен, избрана от Гамън свърши, джубокът се самоизключи за още едно десетилетие, а саботьорите стояха пред разкритата задна стена на Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер.

Норман отвори кутията си с инструменти, извади чифт гумени ръкавици, поръси ги с талк и ги нахлузи върху чувствителните си пръсти. Взе дълга тънка отвертка и разви прикрепящите винтове. Докато другите стискаха палци и не смееха да поемат дъх, той внимателно свали задната стена. Професорът светна в отвора и кимна. Норман дръпна настрана задницата и разкри вътрешностите на машината.

Цялата група ахна изумена.

— Света Дева Марийо! — рече Джон Омали, — я погледнете какво нещо!

Норман подсвирна през зъби и възкликна:

— Фантазия!

Върху таблото на една черна лимузина, паркирана наблизко в една странична уличка, яростно замига зелена лампичка.

Магазинерът се наведе напред и се взря във вътрешностите на машината.

— Направо чудесна — рече той. — Невероятна.

— Можеш ли да я повредиш? — попита Омали.

— Да я повредя ли? Това ще е престъпление срещу Господа. Погледни я — каква точност, какъв дизайн. Невероятна е, невероятна.

— Да де, да, но можеш ли да я повредиш?

Норман поклати глава.

— Ако имам време — да. Но погледнете тук — тази машина може да изпълнява поне дузина функции. Всеки от тези модули си има отделен вход и изход...

— Дай да ѝ играя един чук.

— Не, не, минутка само. — Норман проследи веригите с отвертката си, като подсвиркваше от време на време. — Всеки модул се захранва от основния източник, който, както изглежда, е дълбоко под земята. Това очевидно е някакъв вид комуникационен апарат. Ето тук има излъчвател — очевидно на някакви направляващи сигнали. Тук е основната верига, която захранва игралния център. Ето гравитационното поле, което да привлича намиращи се в орбита предмети към предварително програмирано място за кацане. Цялата работа е тук — пълно следене, насочване, комуникиране и управление на кацането. Има и други второстепенни компоненти: модификации на външната отбрана, защита на фронталните платки, алармени системи и т.н., и т.н.

Професорът кимна.

— Моля те, изключи системите за насочване, комуникации и кацане, Норман.

Норман бръкна в машинарията и умело извади определени сложни части от микросхемите.

— Струва ми се — каза той, — макар да говоря като пълен аматьор, че като предпазна мярка би трябвало да обърнем определени части просто като променим плюса и минуса им.

Професор Слокъм се почеса по снежнобялата глава.

— С каква цел?

— Ами, ако това устройство насочва разни кораби чрез гравитационни лъчи, които попадат в компютъризираните им навигационни системи, и ако ние променим полюсите им, когато вкарат координатите си в бордовите компютри, машината ще им даде накъсо и навярно ще разруши снижаващите се кораби.

— Дали ще сработи?

Норман се потупа по носа.

— Чуйте ми думата, това няма да им донесе нищо добро. Сега като си мисля, може би ще е възможно дори да свържем навигационната система с програмата на игралната видео машина. И да отстрелваме негодниците с нея, когато приближат.

— Можеш ли да го направиш?

— Дали мога да го направя, Професоре?

Норман разкачи серия терминали и ги свърза по друг начин. Освен това извади малък, ненабиващ се на очи чарк от машината, който можеше да се стори важен само на него и го скри в кутията си с инструменти.

— Свърши ли? — попита Професорът, когато магазинерът най-сетне се изправи.

— Всичко е готово — отвърна Норман, свали ръкавиците си и ги хвърли в кутията с инструменти. — Фасулска работа.

Професор Слокъм се изправи със скърцане на коленете и изтупа тухления прах от туидовия си костюм. Положи длан върху рамото на Норман и каза:

— Ти се справи много добре, Норман, и ние ще ти бъдем задължени вовеки. Вечерта обаче далеч не е приключила. Всъщност, тя току-що започна. Смяташ ли, че ще можеш да направиш дубъл като спечелиш и мача по дартс?

Норман кимна. Той бе твърдо решен тази нощ да постигне трибъл. Но това бе нещо, което желаше да запази само за себе си.

„Лебедът“ се пълнеше с бързо темпо. След като седем местни отбора се бореха за скъпоценния трофей, бизнесът вече бе твърде оживен. Невил бе наел допълнителен персонал, но това бяха хора, които смятаха на пръсти или бъркаха с рестото, поради което вече му струваше скъпо. Нещатният барман правеше всичко, което бе по силите му, но здравето му око постоянно наглеждаше входната врата на „Лебеда“.

Когато в осем и четвърт тя се отвори, за да оповести пристигането на Омали, Пули, професор Слокъм и Норман, барманът въздъхна с най-могъщата си въздишка на облекчение. Омали си проби път през тълпата и поръча напитките.

— Както обещах — обяви той, когато посетителите на „Лебеда“ обградиха Норман със силни радостни викове.

Невил наточи халбите.

— Благодарен съм ти, Омали — каза той, — тези са за сметка на заведението.

— И ще бъдат такива цяла година, веднага щом другият дребен въпрос бъде решен.

— Машината ли?

— За нея ще трябва да почакаш още малко. Но каквото и да се случи тази вечер, трябва да бъдеш решителен и да не предприемаш нищо.

У Невил веднага се събудиха съмнения.

— Какво е вероятно да се случи?

Омали вдигна омацаните си ръце.

— Работата е под контрола на професор Слокъм, човек, комуто, сигурен съм ще се согласиш, може да се има непрекословно доверие.

— Ако всичко е така, както казваш, тогава ще си затворя окото за онзи мъчител на слабините ми, който се промъкна тук заедно с теб.

Омали се усмихна благородно под бакенбардите си. Невил натовари напитките на поднос и той ги отнесе до запазената маса на Професора.

Удари камбана и турнирът по дартс започна. Нает церемониалмайстор, действащ като съдия с правото на последна дума, облечен в бляскащ смокинг и с нарисуван с молив за вежди мустак, обяви началото на първата игра.

Първи на подиума излязоха отборите на „Четиримата конници“ и на „Новата странноприемница“. Джак Лейн, собственик на „Четиримата конници“ цели четирийсет и седем години, се изправи с мъка от инвалидния си стол и метна първата стреличка за вечерта.

— Дабъл топ^[1], „Четиримата конници“ повеждат — обяви с гръмогласен глас съдията.

Отвън на улицата двама мъже, които много приличаха на младия Джак Паланс и които силно миришеха на креозот, бързо приближаваха

„Лебеда“. Крачеха с автоматизирана точност и двойните им стъпки отекваха по пустата „Ийлинг роуд“.

— Дабъл топ — избоботи съдията. — „Новата странноприемница“ да отстъпи.

Пули и Омали седяха на местата си в „кралската лежа“ и посърбваха от бирите си.

— Твоят човек Джарвис мята много добре през рамо — отбеляза Омали.

— Прекалено театралничи за моя вкус — отвърна Пули. — Бих заложил пет към четири за „Конниците“, ако си съгласен.

Омали, който вече бе отворил тетрадката си и приемаше залози от всички посетители, си плю на дланта и я плесна о дланта на другаря си.

— Започваме значи — каза той.

Байтоу... байтоу... байтоу... поде Атакуващата машина на капитан Лазер и стресна двамина мъже от наслаждението им на похубавите неща от живота, поради което те скочиха от местата си. Омали проточи врат над тълпата и се взря в злокобната машинария. Едва успя да зърне над вълнуващото се море от хора характерната зелена прическа на Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун.

— Малкият мухльо е — съобщи Джон. — Пет към четири за теб, така да бъде, ще ти отворя отделна страница.

В това време Невил ходеше нагоре-надолу покрай бара, приемаше поръчки отляво, отдясно и от центъра. Чекмеджето с парите дрънчеше като звънциите на пожарна кола и Кроутън, дебелия като гърне грънчар, бе изпаднал в крайна възбуда.

Никой не забеляза двамата мъже с високи скули и безупречни черни костюми да влизат в „Лебеда“ и да се смесват в тълпата. Никой — това ще рече никой, освен една безтелесна душа, която леко потупа Професора по рамото.

— Добре — каза старикът, без да откъсва очи от играта. — Моля, дръжте ме в течение.

Играта на „Четиримата конници“ никак не вървеше. Момчетата от „Новата странноприемница“ си бяха осигурили подкрепата на някой си Томас „Скуайърс“ Трелуей, майстор на стреличките от Чизуик.

— Кой го докара този? — попита Пули. — Името му го няма в списъка.

— Предполагам, че е записан в последния момент, да не би да чувам за някаква промяна в залозите?

— Несигурност до край, Омали — каза Пули. — Няма да намалая залозите, кой е следващият?

— Синът на Джак, младият Джак.

Младият Джак, който се радваше на десетата година след пенсионирането си и не изглеждаше с нито един ден по-стар от четирийсетгодишен, пристъпи до линията и изпрати перестата си ракета по безпогрешния ѝ курс в тройно дваисет.

Поддръжниците на „Конниците“ го възнаградиха с шумни аплодисменти и възгласи.

— Веднъж отбеляза триста и едно с пет стрелички — събщи Омали на Джим.

— Значи е в съюз с дявола, но...

— Вярно, точно поради това е добър.

Младият Джак вече бе успял някак си да отбележи сто осемдесет и една точки с три стрелички и това окрили момчетата от „Четиримата конници“ до немай-къде. Сред силни аплодисменти той приключи изпълнението си като обърна пайнт слаба бира за по-малко от четири секунди.

— Държи се много добре за възрастта си — каза Омали.

— Трябва да видиш портрета му в мансардата.

— Аз ще поръчам следващия ред тогава — каза професор Слокъм и се надигна с помощта на бастуна си.

— Гледайте да не ви накара да платите и моята — извика му Омали, който вече виждаше пред себе си една дълга и щастлива година, ако събитията вървяха по този начин. Без да промълви и дума, тълпата се разтвори да стори път на старика и да му осигури мигновен достъп до бара.

Младият Джак направи сатанински жест под масата, но знаеше, че великият учен го превъзхожда много.

— Отново същото — поръча професор Слокъм. Невил изпълни поръчката. — Надявам се, че всичко е наред при вас, барман? — попита старият джентълмен. — Донякъде имате вид на преследвано животно.

— Тежко измъчен съм, Професоре — каза Невил. — Винаги подушвам нещастията, тази вечер — също. Миризмата атакува

ноздрите ми и в този момент, докато говорим. Мирише на креозот, но знам, че това означава нещастие. Ако оцелеем тази нощ, ще си взема един много дълъг отпуск.

— Можеш да отидеш в Пенджа тогава — заяви весело старикът. — Чух, че било много хубаво, но аз самият...

Думите му бяха погълнати от залп Байтоу от стоящата наблизо игрална машина.

Невил погледна намръщено през тълпата към приведения гръб на малкия раздавач.

— Може би просто ще го заколя сега и ще прекарам отпуската си в Дартмур, казват, че въздухът там бил много здравословен.

— Не се безпокой — каза Професорът, но и неговият поглед бе фиксиран в гръба на зеленокосия младеж. Един среден на ръст мъж с високи скули шепнеше бързешком в ухото на Ник. Професорът не можеше да се отърве от мисълта, че му прилича на младия Джак Паланс. Младежът обаче изглеждаше напълно погълнат от играта си и не обръщаше внимание на настойчивия шепот на облечения в черно непознат.

Невил изписа с тебешир сумата в личната сметка на Професора и възрастният джентълмен отнесе подноса до масата си.

— Как върви играта? — попита той Омали.

— „Скуайърс“ Трелуей оспорва резултата на Младия Джак — каза Джон, докато разтоварваше подноса на масата. — Очевидно не приема техниката на Джак за позволена.

Трелуей, темпераментен мъж от партията на обратното братство с чупещата се китка, бе разстроен от очевидното безразличие към протестите си, и бръкна с пръст в окото на един от водещите играчи на „Конниците“.

— Трелуей е дисквалифициран — обяви съдията.

— Ти какво, бе? — обърна се „Скуайърс“ към мъжа в наетия смокинг и затропа с крака от ярост.

— Аут, край — отвърна онзи. — Тук не допускаме никакво насилие.

— Ти си смотан перко, бе — изкрещя раздразненият играч с висок, тръбен глас.

Публиката заддююка и някой го ощипа по задника.

— Отстранете се от пътя ми тогава!

Той хвърли на пода комплекта си стрелички „Аспрей“ (от скъпите — с перца от птицата рок), проби си път през превиващата се от смях тълпа и излезе от „Лебеда“. Младият Джак, който поставяше презрението си към гейовете сред приоритетните си омрази, направи незабележим жест под масата и в мига, в който изхвърча на улицата, Трелуей се подхлъзна на въображаема бананова обелка и падна тежко на тротоара. А докато правеше това, предните гуми на морис-майнъра му едновременно се спихнаха.

— Както по всичко личи, вечерта ще е знаменателна — каза Джим Пули. — Още не е свършил първия мач от елиминациите и вече се пусна кръв.

Съдията изтри името на „Новата странноприемница“ от черната дъска. След като най-добрият им играч бе дисквалифициран, духът им понесе поразяващ и неотразим удар и отборът на кръчмата се оттегли от състезанието.

Следващите бяха „Северна звезда“ и „Принсес роял“. Отборът на „Северна звезда“ винаги привличаше вниманието, независимо къде пътуваше, защото се състоеше от петима яки братя, които си приличаха като близнаци. Като се започне от най-младия Уи Там, висок метър и петдесет и пет, и се свърши с най-възрастния — Големият Боб, висок метър и осемдесет и шест, те повече приличаха на руски матрьошки, отколкото на отбор по дартс. Присъствието им винаги имаше сериозен отрезвяващ ефект върху по-пияната клиентела.

От друга страна, техните съперници едва ли можеха да се различават повече един от друг. Също толкова се различаваха и по занятията си — двама калпави автомонтъори, бивш брадат викарий, висок асансьорен техник с малки уши и чиновник с големи уши. Освен това можеха да се похвалят с единствения китаец играч на дартс в Брентфорд. Томи Лий бе великият майстор в Брентфордския храм на Димак и имаше най-високия дан дори сред носителите на най-високи данове. Малцина в градчето се осмеляваха да оспорят негов удар.

Томи обаче бе поел клетвата на Димак никога да не използва страховитите си обезобразяващи, осакатяващи и съсипващи техники, освен ако наистина не е притиснат в ъгъла, бе справедлив и честен мъж с голяма местна популярност. Освен това той бе единственият играч, който мятеше под ръка. Справяше се сравнително добре и

обикновено се налагаше поне две яки момчета да издърпват от дъската метнатата от него стреличка.

— Обзалагам се, че тази стреличка е свалила и малкото останала мазилка върху стената на кухнята на Арчи — каза Омали. — Между другото, Професоре, надявам се, че сте се погрижили добре за човека от Бомбай. Не бихме искали да се появи на съседната врата и да почне да пече манджите си, нали така?

Професор Слокъм се потупа по орловия нос. Сега мятеше някой друг от отбора на „Северна звезда“, но бе трудно да се каже кой точно, когато не бяха подредени в комплект и не можеш да прецениш височината им.

— Сто — избоботи съдията.

— Какъв залог предлагаш сега за „Северна звезда“? — попита Професорът. Воден от професионалния етикет, Джон му отговори уклончиво. — Добре ще заложа на тях.

— По сметката Ви ли да ги пиша?

— Омали, знаеш, че никога не нося пари.

— „Принсес роял“ се нуждае от сто петдесет и шест — обяви гръмогласно съдията и записа цифрата с тебешира.

Към линията пристъпи асансьорният техник, който преиграваше всяко свое движение. Зрителите се развълнуваха, когато първата му стреличка попадна в тройно двайсет. Чуха се подсвирквания, когато втората се заби до първата, след което тълпата нададе силен рев на отчаяние, когато третата му стреличка се размина на косъм с двойно осемнайсет. Изчервен до ноктите на краката си, асансьорният техник се върна на стола си и към неизвестността, от която се бе появил за миг.

— Нямахме късмет — каза професор Слокъм и потри ръце. — Забелязал съм при минали мачове, че асансьорният техник е склонен да поддаде, когато е подложен на напрежение.

Омали направи кисела гримаса — и той го бе забелязал, но в разгара на залаганията бе пропуснал да отбележи реда, по който излизаха играчите.

— „Северна звезда“ се нуждае от осемдесет и седем.

На фона на шумни одобрителни възклицания това число бе лесно постигнато с единично деветнайсет, двойно деветнайсет и двойно петнайсет.

— Вече спечелих — каза професор Слокъм на намръщения Омали.

— И аз — също — добави Пули.

Сега вече започна обичайният спор, който винаги помрачаваше шампионатните мачове. Един от отбора на „Принсес роял“ обвини хората от „Звезда“, че играли не по обявения ред. Съдията, който не бе съобразил да накара всички да си сложат табелки с имената, се озова в неизгодно положение.

Омали, който забеляза пропуска още в началото на играта, поклати глава към професор Слокъм и каза:

— Доколкото виждам, залаганията за тази среща се анулират.

— Бих могъл евентуално да се намеся.

— Това едва ли би било спортменско, нали, Професоре?

— Нима намекваш, че мога да съм предубеден?

— Забравете тази мисъл. Твой ред е, нали, Джим?

Пули, който възнамеряваше да повдигне въпроса за малък заем срещу потенциалните си печалби, започна да рови из джобовете си.

— В момента ме намирате в малко финансово затруднение.

— Не мисля, че е така — каза професор Слокъм. — Спомням си, че ти поръчах да вземеш една лира на дребно от касата на „Лебеда“.

— Точно така, сър — Пули поклати глава при тази предвидливост на Професора и си запроправя път към бара.

Невил погледна ледено клиента със здравото си око.

— Да не си дошъл да ме риташ отново, Пули? — попита той. — Присъствието ти тук се дължи единствено на това, че си гост на Професора и Омали.

Джим кимна скромно.

— Какво мога да кажа?

— Много малко — отвърна Невил. — Подушваш ли креозот?

Мустаците на Пули се насочиха към пода, досущ като разклонената пръчка на радиестезист търсач на подземни води.

— Къде? — попита той с треперещ глас.

— Някъде наблизко — отговори Невил. — Помни ми думата, това не вещае нищо добро.

— Сигурен съм, че е така — каза Пули, натовари подноса и хвърли шепа монети на тезгяха. — Задръж рестото — извика той и се оттегли боязливо с таблата.

— Ние сме следващите — каза Омали след завръщането на разтреперения Джим. — Ще заложеш ли лира две на отбора домакин?

— Невил подушва креозот — каза Джим.

— Спокойно — професор Слокъм потупа смутения Пули по ръката. — Не се и съмнявам, че те подозират нещо. Но бъди сигурен, че са под наблюдение.

Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер избълва нова серия електронни експлозии.

Норман пристъпи на игралната площадка, посрещнат от шумни аплодисменти. Облиза върха на стреличките си и кимна на съдията.

— Ще мятя „Лебедът“ — обяви церемониалмайсторът.

Майсторството на Норман, стилът и финесът му бяха легендарни в Brentford. Някои от привържениците на отбора, които се бяха изселили от района, пропътуваха десетки мили, за да станат свидетели на ежегодната проява на неговите умения. Един розовоок мъж, който винаги се придържаше към сенките, всъщност бе дошъл чак от Пенджи.

— Сто и осемдесет — обяви съдията и думите му потънаха в достойния за „Уембли“ рев на тълпата.

— Истинска поезия — каза Омали.

— Перфектно майсторство — додаде Пули.

— Струва ми се, че това се дължи на стреличките — каза професор Слокъм, — и вероятно на дъската, която, доколкото разбрах, е била дарена на „Лебеда“.

— Да не намеквате за някаква електронна измама от страна на нашия капитан, а? — попита Омали.

— Нима бих посмял? Но сигурно ще забележите, че всеки път, когато хвърля, часовникът „Гинес“ спира. Ала това не би могло да бъде друго, освен съвпадение.

— Целият свят затаява дъх, когато Норман мятя — отбеляза Омали, като намали и без това намаления марж на залаганията в полза на отбора домакин. — Чий ред е сега?

— Аз ще мина на шери, ако нямате нищо против — каза Професорът. — Не бих искал да ползвам тази вечер тоалетната на „Лебеда“.

— Много добре — отвърна Джон. — Най-добре ще е всички да си стоим в тълпата. Значи целият ред да бъде твърдо гориво.

Той се изправи, взе тетрадката си и потъна в навалищата.

Старият Пийт се приближи до Професора и поздрави учения със сума извивания на ръката.

— Кучето ми Чипс ми каза, че сред нас има някаква тайна войска група — каза той.

— И един изтъкнат представител на литературния труд — отговори по-възрастният учен. — Кажи на кучето си, че няма от какво да се бои, той е на наша страна.

Старият Пийт кимна и насочи разговора към упадъка на националния морал като попита професор Слокъм за мнението му относно компютъра на пощенската служба.

Омали намери момчето Ник на бара да поръчва половин пайнт светла бира и лимонов сок.

— Аз ще платя това — каза той и му подаде два флорина. — Справяш се отлично.

Рафълс Ратбоун повдигна грижливо оскубаната си вежда.

— Само не ми казвай, че вече одобряваш?

— Всяка коза за свой крак. Никога не съм отричал плътските удоволствия. Ето, изиграй още две игри за моя сметка и вече не пропускай, чуваш ли? — И той пусна още няколко монети в протегнатата длан на момчето.

— Никога не пропускам — отвърна Ник. — Усъвършенствал съм се в тази игра.

— Добро момче. Два големи златни скоча и малко сладко шери, ако обичаш, Норман.

Нещатният барман изгледа свирепо Омали.

— Но за тези ще си платиш — озъби си той. — Все още изпитвам подозрения.

— Ще си ми отново задължен по-късно — отговори Омали и бръкна в джобовете си. — Аз съм мъж, който държи на думата си.

— И аз на своята. Осемнайсет шилинга и шест пенса, моля.

— Знаеш ли нещо, което аз не зная? — попита Ник ирландецът.

— Доста неща. Имаш ли нещо конкретно предвид?

— За машината?

— Нищо. Да не би нещо да те безпокои?

Ник поклати зеленикавата си глава и отново обърна огромния си нос към незаетата машина.

— Трябва вече да вървя — каза той. — Капитанът чака.

— Палячо — измърмори Омали под носа си.

Когато се върна на масата, отборът на „Лебеда“ вече бе отстранил три съперника по най-убедителен начин.

— Сигурен съм, че печеля най-малко два шилинга от тази игра — каза Пули.

— Два и шест пенса — уточни професор Слокъм. — Само не се главозамайвай.

Последната елиминация бе между „Четиримата конници“ и „Олбъни армс“, чийто отбор от стари кримки, ветерани от Галиполи^[2], се справяше удивително добре срещу надъханите си съперници.

— Ще мята „Олбъни армс“ — избуча съдията.

— Тази игра ще я пропусна — обяви Пули. — Освен ако в този случай Бог не реши да се намеси и да хвърли Младия Джак в бездънната бездна, смятам изходът за предрешен.

— Признавам, че ще трябва да заложиш най-малко сто лири, за да спечелиш своите два шилинга и шест пенса.

— Не смяташ ли, че хиляда към едно срещу „Олбъни“ е твърде прекалено?

— И независимо от това е доста изкусително за някой външен играч.

— Да се вземат пари от деца — каза професор Слокъм. — Как го позволява съвестта ти, Джон?

Омали се ухили под брадата си и рече:

— Моля ви, не ме лишавайте от препитанието ми.

Още от първата стреличка „Олбъни“ започнаха да изпитват необясними затруднения в играта си. Неколцина от обикновено яките гериатрици изведнъж изпаднаха в неочаквани пристъпи на невъздържаност в мига на хвърлянето. Други просто не улучваха, разливаха бирата си, а един дори се заключи в мъжката тоалетна и отказа да излезе, докато не махнат огромния ухилен черен козел, застанал пред дъската мишена.

Въздействието, което можеше да окаже Младият Джак върху съперниците си, бе забележително. Публиката обаче не бе впечатлена. Тъй като реагираше само на най-изкусно отиграните части от

двубоите, а и винаги бе нащрек за подобни очевидни мошеничества, тя гледаше този спектакъл с отвращение и започна да обръща гръб на дъската.

Това обаче изобщо не вълнуваше Младия Джак. За да спечели мача, отборът на „Четиримата конници“ се нуждаеше само от двойна тринайсетица, а на „Олбъни“ му предстоеше трудно измъкване. Съвременният Фауст се ухили глуповато на Професора и направи неприличен жест.

Професор Слокъм поклати глава и зацъка с език:

— Крайно неспортсменско. Ще се погрижа подобно нещо да не се случва на финала.

Без да изчака да види неизбежния резултат от играта, той се надигна от стола си и отиде там, където стоеше отборът на „Лебеда“, обграден от боричкаща се тълпа, която не обръщаше внимание на играта.

— Мисля, че отиде да благослови стреличките — каза Омали. — В тазгодишната битка на умовете с Младия Джак Професорът няма да остави нищо в ръцете на късмета.

— Смяташ ли, че е възможно? — попита замечтано Пули. — Че някъде в тази наша зелена и хубава земя, на този благословен остров, на тази перла в сребърното море и т.н. може да има малък отбор по дартс, базиран в някаква тъмна, почти изцяло дървена провинциална кръчма, който играе играта заради любовта към самата игра, без да прибъгва към някакви непочтени номера?

— Ти да не си луд? — попита Омали. — Или си само пиян?

Джим поклати глава.

— Просто се чудех как би изглеждала тогава играта. Ако се играе само с умения, искам да кажа.

— Доста скучна, мисля. Ето, вземи тази банкнота от една лира, която можеш да заемеш от мен, за да участваш в следващия кръг.

Джим изгледа за миг как дяволската черна стреличка на Младия Джак пронизва въздуха, оставяйки подире си жълта димна диря и забива смазания си с масло връх в двойното тринадесет.

— И все пак бих искал да видя такава игра — каза той. — Поне веднъж.

— Наивен хлапак — въздъхна Омали и прокара молива си по безкрайната колонка от числа, като се чудеше колко ли хиляди лири бе

спечелил точно тази вечер.

Професор Слокъм престана да мърмори латински фрази над масата с изложените стрелички и даде благословията си.

— Това, разбира се няма да ви направи по-умели играчи — обясни той, — но ще защити стреличките ви срещу всякакви мистериозни отклонения, които биха могли да се случат.

Момчетата от отбора на „Лебеда“ кимнаха. Бяха побеждавали „Четиримата конници“ във финалите четири пъти през последните пет години, което по съвпадение на обстоятелствата, бе точно толкова време, колкото Професорът бе почетен президент на отбора. И те възприемаха думите му в буквалния им смисъл. Нито един от инцидентите, които помрачаваха играта на другите опоненти на „Конниците“, не се случваха на тях и макар неколцина от отбора да поназнайваха нещичко за окултното, всички благославяха деня, в който Норман предложи номинацията на възрастния учен.

— Трябва да ви предупредя — продължи професор Слокъм, — че тази вечер той изглежда в превъзходна форма. Гледайте накъдето искате, но избягвайте погледа му.

Невил си проби път в тълпата, понесъл сребърен поднос. Върху него бяха положени дузина чаши за шампанско и кофичка за изстудяване от грузинско сребро, в която се намираше изстудена бутилка отлежало вино „Пол Роже“.

Този жест за повдигане на духа бе още едно от хрумванията на Професора.

— Желая успех на всички — каза нещатният барман и потупа лекичко Норман по рамото. — Успех!

В другия край на салона се сбрал нещо като военен сбор. Младият Джак и демоничните му приятели се бяха скупчили край инвалидния стол на Стария Джак и говореха разгорещено, макар и шепнешком. Невил долови фона на силната миризма на креозот, която атакуваше чувствителните му ноздри, и определен полъх на сярата, който се носеше откъм сатанинските конспиратори. Нещатният барман потрепери. Защо нещата винаги трябваше да бъдат толкова усложнени?

„Лебедът“ бе изпълнен до пръсване. Вече бе почти невъзможно човек да се движи из тълпата и подносите с напитки се препредаваха над главите на посетителите, за да стигнат до крайната точка на

местоназначението си малко олекнали. Бързо приближаваше и времето на девиза „Всеки да се спасява поединично“. Атмосферата бе заредена с очакване, а и от цигарения дим не можеше да се диша. Шумът бе оглушителен и дори Атакуващата машина на капитан Лазер ръмжеше приглушено, изгубена във всеобщата врява. Кроутън, дебелият като гърне грънчар, бе претърпял остра атака от липса на бутилки и се бе оттеглил да изпуши една цигара отзад.

— Дами и господа — избоботи съдията с все сила, — за мен е удоволствие да обявя финалното и решаващо състезание за тази вечер. Самата кулминация на днешното спортно събитие. — Омали отбеляза, че думата „спортно“ донякъде заседна в гърлото на конферансието. — Финалът е за тъй желания трофей на област Брентфорд в дартса.

Невил, който бе свалил високо ценения предмет от обгърнатото му с паяжини място над бара и внимателно бе полирал потъмнялата му повърхност преди да го скрие на място, известно само нему, го вдигна високо с две ръце. В „Лебеда“ прозвучаха оглушителни възклицания.

— Между сегашните му носители, шампиони в продължение на пет години, отбора домакин „Летящия лебед“... — нови оглушителни възгласи, — и техните конкуренти от „Четиримата конници“.

Абсолютна тишина, ако не се брой някое и друго Байтоу от дъното на залата.

— Господа, нека битката започне.

Отборът домакин като настоящ шампион, имаше право пръв да заяви ези или тура. След като съдията хвърли медна монета високо в нездравословния, изпълнен с дим въздух, професор Слокъм, който бе заел място близо зад гърба на Младия Джак, прошепна:

— Нека същата тази монета да падне на земята и да не падне на ръб.

Младият Джак изгледа злобно противника си.

— Като почетен президент — каза той, — очаквам с нетърпение лично да ми връчите трофея след съкрушителната победа над вашия отбор.

Дали поради въздействието на онова капризно нещо, наричано съдба, или поради влиянието на някаква сила, която Професорът бе пренебрегнал да отчете, колкото и това да изглежда невероятно, монетата падна тура и отборът на „Четиримата конници“ получи правото да започне играта.

Поради заслугите на преклонната му възраст и винаги висящата възможност да не преживее до следващия шампионат, първи хвърля Старият Джак.

Професор Слокъм не си даде труда да гледа как старикът се изправя от стола си, подпомогнат от двамина души, и как мята стреличките си. Погледът му бе впит в ръцете на Младия Джак в очакване и на най-слабото движение на метафизичните пръсти на черния капитан.

Мачът бе до петстотин и едно и пет игри, като всеки член на отборите бе решен да даде най-доброто от себе си или да умре. Старият Джак даде своето, при това предостатъчно.

Позиция зае Норман. И докато го правеше, и Пули, и Омали се уловиха, че надигнати на пръсти без да щат бяха отправили погледи към електрическия часовник „Гинес“.

Три пъти мята Норман и три пъти тези два чифта очи наблюдаваха флукуациите на стрелките на часовника.

— Той мами, нали разбираш — прошепна Пули.

— Абе, чух да се говори нещо такова — отвърна Омали.

— Сто и осемдесет — избуCHA гласът на мъжа в наетия смокинг.

Около външната граница на слънчевата система, където планетите се въртят халтаво, тъмни и безжизнени, се появиха девет малки точки светлина, които определено не бяха отбелязани върху нито един звезден атлас. Те се движеха по права траектория и пътуваха с на пръв поглед равна и не особено голяма скорост. Като се има обаче предвид огромните разстояния, които преодоляваха в рамките на всяка секунда, очевидно случаят далеч не беше такъв.

На мостика на водещия сересиански боен кораб „Сандра“ бе капитанът. Ломбард Омега, известен на някои като „Господарят на Хилядата слънца“, вицекрал на Галактическата империя и престолонаследник на Сириус; той бе среден на ръст мъж с високи скули и леко загорял тен. Приличаше удивително на младия Джак Паланс и, дори когато пътуваше в най-отдалечените райони на космическия безкрай, миришеше силно на креозот.

— Определете курса към дома — каза той, заел благородническа поза, сочейки гордо в пространството. — Завладяхме галактиката и

сега се връщаме триумфално в нашия роден свят. Серес, ние идваме.

Навигаторът, който приличаше много на капитана си, но чийто ранг бе отбелязан с далеч по-малко галони на униформата и с по-малко нашивки за участие в различни кампании, набра серия от команди на свръхмодерния пулт.

— Боже Господи! — каза той, след като компютърната навигационна система изстреля върху триизмерния екран неочакван отговор на командите му. — Виж, това е много интересно.

Ломбард надникна над рамото му и присви очи към дисплея, върху който блещукаха девет орбитални свята.

— Къде е изчезнала шибаната планета? — попита той.

— Сто и четирийсет — извика съдията, който изобщо не подозираше какво се случва около външната граница на слънчевата система. — „Конниците“ се нуждаят от деветдесет и седем.

— Ако не мамят — каза Пули, — играят наистина безразсъдно.

— О, разбира се, че мамят — отвърна Омали. — Само че ми се струва, че Професорът още не е разбрал как го правят.

Професорът наистина не бе разбрал; той наблюдаваше Младия Джак като ястреб и бе сигурен, че не бе видял и следа от мошеничество. Нима „Конниците“ успяваха да побеждават единствено благодарение на уменията си?

Неочаквано на линията застана Били „Банджото“ Бретън — впиянчената резерва на „Конниците“. Самата идея един отбор да включи резерва в шампионатен мач бе абсолютно нечувана, ролята на резервата по традиция се изпълняваше от най-върлия пияница на съответната кръчма, който бе по-скоро талисман и посмешище, отколкото играч.

В публиката се понесе ропот на неверие и подозрения. Двама от отбора на „Конниците“ ориентираха Били към дъската.

— Ето, натам — му казаха те.

Били се прицели и метна стреличката си.

— Младият Джак предизвиква Професора — каза Омали. — Той определено е замислил някакъв заобиколен ход.

По лицето на професор Слокъм пробяга изражение на пълно объркване. Търсеше причина, а не съзираше никаква. Леко потупване

по лакътя изведнъж подреди мислите му.

— Има един отвън и един до машината — каза Едгар Алан По.
Професор Слокъм кимна.

— Мога ли да попитам каква е целта на играта?

— Това е мач на предизвикателството между странноприемницата „Четиримата конници“ и нашата обична кръчма „Летящия лебед“ — отвърна телепатично професор Слокъм.

— Тогава мога ли да попитам защо позволявате на вашите съперници да използват спиритични сили за управление на стреличките си?

Върху лицето на професор Слокъм разцъфна усмивка, която не остана незабелязана от Джон Омали.

— Той успя — рече Джон.

Професор Слокъм се наведе към ухото на Младия Джак.

— Чувал ли си ме някога да изпълнявам обреда за прогонване на зли духове — попита той. — Усъвършенствал съм го до чисто изкуство.

Младият Джак хвърли на старика такъв поглед, който би могъл да дефлорира девствениците и да накара бебетата да напълнят пелените.

— Добре — каза той. — Ще играем честно.

— Това никога няма да стане. Но просто зачеркнете последния резултат и бъдете предупредени.

— Петдесет и седем — обяви съдията, който вече започваше да пресипва.

— Лош късмет — каза Професорът.

— „Лебедът“ се нуждае от шейсет и осем.

И „Лебедът“ го постигна без особени затруднения.

Ломбард Омега крачеше напред-назад по палубата, взираше се през плексигласовите илюминатори и размахваше юмруци във въздуха.

— Къде е изчезнала? — пенявеше се от време на време. — Къде, на майната си, е отишла?

Навигаторът вкара всички данни, които можа, в пулта, но непрекъснато вдигаше рамене.

— Нея просто я няма там — отвърна той. — Няма я, капут, финито, край.

— Трябва да е там! Там си беше проклетницата, когато отлитахме!

Навигаторът закри с ръце ушите си, за да не чува сквернословията.

— Но съвсем честно казано, сега нея я няма — каза той. — Има обаче множество останки, истински астероиден пояс.

— А ти намери нещо и го намери бързо — изръмжа командирът му, — иначе ще те изстрелям през отходния люк в хиперкосмоса.

Навигаторът се хвърли към пулта като обезумял.

— Няма следа — прошепна отчаяно, — цялата система е мъртва. — Натисна бутоните на макрокосмическия усилвател. — О не, не е така, вижте, има сигнал.

Ломбард се озова до него на секундата.

— Разшифровай го веднага, глупако. Разшифровай шибаното съобщение.

Навигаторът увеличи изображението върху триизмерния екран.

— От планетата Земя е — каза той. — Триангулация и изображение на земни силови линии като съзвездие Рало със сигурност и вижте тук.

Ломбард погледна натам.

— На една трета над основата на триангулацията има буй, който излъчва сигнал. Координати за подхождане — ето какво излъчва той!

— Хм — поглади се по холивудската брадичка Ломбард. — Негодниците са се преместили по-близо до слънцето. Мъдър ход, един много мъдър шибан ход. Отведи ни там. Пълен напред към Земята. Включи автопилота, буят ще ни води. Някой да има карта?

Когато Професорът се върна на масата им, Омали тъкмо свиваше цигара.

— Разкрихте ги, нали? — попита той, докато лепеше цигарата със слюнка.

— Не мисля, че изцяло съм го разкрил — отвърна старикът. — Смятам, че е скрил в ръкава си още някой и друг номер.

— Няма да попитам какъв бе онзи, който открихте.

— „Лебедът“ води с една игра на нула — изграчи съдията. — Започва втората игра. „Конниците“ мятат.

Тъй като това бе шампионатен мач, според местните правила първи хвърляше изгубилият отбор. Младият Джак облиза с раздвоения си език върха на стреличката си.

— Този път честно и по правилата, Професоре — каза той.

Младият Джак метна стреличките си толкова бързо една подир друга, че сякаш профуча едно-единствено размазано петно. Всичките се забиха „честно и по правилата“ в зоната на тройно дваисет, което не бе нито повече, нито по-малко, отколкото се очакваше. Ухиленият демонолог отиде до дъската и злобно отскубна стреличките си от нея.

— Много ми се иска този поне от време на време да пропуска — каза Пули на Професора. — Просто да създава впечатлението, че не е безгрешен.

Професор Слокъм прошепна още една латинска фраза и Младият Джак събори халбата си с лека бира в скута на баща си.

— Благодаря ви — каза Джим. — Високо оценявам жеста.

За „Лебеда“ предстоеше да хвърля Арчи Карачи. Тази вечер облечен в зашеметяващ кафтан, без да знае за пораженията в кухнята му, той определено бе във форма. Арчи притежаваше уникален маниер на игра. Като индивидуален играч, техниката му можеше да просълзи мнозина опитни майстори. Презрял обичното на всички тройно дваисет, той избираше странни комбинации, които обикновено хвърляха в паника отбелязващия резултатите на черната дъска. В добра вечер и когато късметът бе на негова страна, той можеше да отбележи цели двеста точки с три стрелички. Тази вечер той изигра умопомрачителна комбинация, която изглеждаше като тройно деветнайсет, двойно тринайсет и точно в центъра, макар че бе трудно да се каже дали е така.

Сложността на пресмятането на ум в изчисляването на крайния резултат бе абсолютно непосилна за регистратора и за повечето от присъстващите зрители. Когато числото петстотин и едно бе зачеркнато и на негово място се появи двеста петдесет и седем, никой дори не помисли да го оспори.

— Възхитен съм — каза професор Слокъм. — Това е форма на негативна психология. Кълна се, че ако резултатът не се изчислява чрез умножени дваисетици, никой не може да го пресметне.

— Аз мога — каза Омали, — но човекът е от нашия отбор.

— Аз не мога — намеси се Пули. — Той толкова бързо си измъква стреличките, че дори не можах да видя къде бяха попаднали.

— А — прекъсна го Пули. — Ето един човек, когото харесвам да гледам.

Най-необичайният играч на „Конниците“ бе мъж на име Кели. В никакъв случай не бе велик играч, но по отношение на зрелищността изпъкваше над всички. Трябва да сме наясно, че удивителните резултати, отбелязани досега, не бяха изцяло типични за играта като цяло и че не всеки член на отбора бе специалист в своята област. Високите, почти невъзможни резултати бяха запазена територия за малцината най-добри и рафинирани играчи. Във всеки отбор, а „Лебеда“ и „Конниците“ не правеха изключение, имаше и способни играчи, упорити и, най-точно казано, напълно отчаяни глави.

Мъжът на име Кели бе един от тях. Когато той хвърлеше стреличка, често това бе случай на „Пазете се, момчета, първо да се спасяват жените и децата.“ Мъжът на име Кели бе по-скоро подавач в крикета, отколкото играч на дартс.

Мъжът на име Кели подаде първата си стреличка. Не беше лош удар и тя се понесе устремено в общи линии към дъската. Но някъде по пътя си самотната ракетка изведнъж се сети, че има неотложна работа другаде. Никой повече не видя стреличката на мъжа на име Кели.

— Малко встрани от центъра, а? — попита той беснеещия си и безмълвен капитан.

Второто му мятане бе класическо в пълния смисъл на думата. Стреличката се отгласна от дъската с грохота на рикоширащ куршум и се вряза в насъбралата се тълпа, разпръсна и свои, и чужди и се заби в меката част на дясното ухо на Стария Пийт.

Народът се струпва около старика да му предложи помощ.

— Не я докосвайте — изрева старецът. — Слава Богу, тя напълно излекува ревматизма в капачето на лявото ми коляно.

Ломбард Омега погледна внимателно показанията на уредите на пулта и процеди ругатня през зъби.

— Не разбирам — каза най-сетне той. — Това няма никакъв, ама никакъв шибан смисъл. Искам да кажа, че ако разсъдим разумно, нашият добър стар свят Серес не може просто да изчезне като пикня в помийна яма, само докато мигнеш с клепащи.

Навигаторът прошепна мълчаливо молитва към избраното от него божество. Чест беше да се служи на флагмана на сересианската бойна флотилия, но бе наистина трудно да изтърпяваш непрекъснатия поток от сквернословия, който се лееше от устата на командира.

— Нямаше ни доста време — осмели се да каже навигаторът. — Над шест хиляди години землянско време.

— Землянско време ли? Шибаното землянско време? Какво означава землянско време?

— Ами като свят-цел, то трябва да бъде смятано за стандартно слънчево време.

Ломбард Омега се изплю върху платинения под и разтърка плюнката с подметката си от стъклопласт. След което каза:

— Това не може да удовлетвори гнева ми и наполовина.

Стандартното слънчево време приближаваше десет и петнайсет вечерта, а „Четиримата конници“ и „Летящият лебед“ бяха наравно — две на две игри — и им предстоеше решаваща игра за трофея. Напрежението, което приближаваше прословутата точка на кипене, вече я бе преминало и на негово място се бяха установили хаосът, паниката и отчаянието. Омали бе изпратил в отвъдното седем химикалки, а тетрадката му приличаше на някакъв кошмар от айнщайнови кръстосани уравнения.

— Искрено вярвам, че в тази книга може да бъде открита пълната и последна версия на истината за Вселената — каза Пули, прелиствайки втвърдените от наплюнчени пръсти страници.

Заради прямотата си получи удар по черепа, от който се олюля. В момента Омали не бе в настроение за остроумни реплики.

— За Бога, поръчайте още един ред — каза Професорът.

Омали напусна масата.

— Простете ме, ако можете — каза Пули, когато ирландецът се зае да си пробива път през тълпата към бара, — но нали не сте забравили, че сме непосредствено заплашени от унищожение от страна

на онези момчета от Серес. Искам да кажа — продължаваме да гледаме сериозно на това, нали?

Професор Слокъм потупа Пули по ръката.

— Добър въпрос. Разбирам безпокойството ти. Винаги е лесно да се обградиш с онова, което е безопасно и уютно, и да пренебрегнеш външните заплахи, които дебнат по границите. Моля те, бъди сигурен, че сме направили всичко, което може да бъде направено.

— Извинете — каза Джим, — но колкото и странно да изглежда, от време на време ме обхваща известно безпокойство.

— Дами и господа — изкряка съдията с пресипналия си вече глас, — краят е близо и ние всички трябва да видим как пада последната завеса. — В отговор се чуха много дюдюкания и малко радостни възгласи. — Ще се играе последната игра — решаваща за трофея — затова ще помоля за тишина, докато двата отбора се подготвят.

В „Лебеда“ се възцари почтителна тишина. Дори момчето Ратбоун прекрати играта си. Това обаче не се дължеше на факта, че уважаваше турнира по дартс, а защото бе изразходвал и последните си два шилинга и бе принуден да отиде до бара за още дребни.

— Това е плейофът, трябва да се постигнат петстотин и една точки. Хвърлената монета сочи, че първи на ред са „Конниците“, пожелавам успех на всички и нека играта да започне.

Погледът на професор Слокъм се устреми към отбора на „Конниците“. Изглежда нещо странно се бе случило в неговите редици. Старият Джак бе отказал да вземе стреличките си и седеше намусен в инвалидния стол. Мъжът на име Кели не се виждаше никъде, а другите безплътни членове на отбора се бяха оттеглили в своите места на вечна нощ и очевидно бяха изгубили интерес към играта.

Единствен Младият Джак стоеше изправен, с празен поглед, но непокорен.

— Той възнамерява да играе сам — каза Професорът. — Не мисля, че това е нарушение на правилата.

— В никакъв случай — отвърна Омали. — Човек може да ангажира цял полк, ако реши. Като букмейкър намирам това противопоставяне за много интересно, при това най-меко казано.

И посетителите на „Лебеда“ бяха на същото мнение, затова на Омали му се наложи да записва залагания и върху маншетите на ризата си.

Младият Джак застана на линията. Не погледна изобщо към Професора, докато хвърляше ужасните си стрелички. Да се каже обаче, че ги хвърляше, щеше да бъде изопачаване на истината, защото в един миг те бяха в шепата му, а в следващия, а може би — още в същия, вече трептяха забити в дъската. Никой не ги видя нито да излитат, нито да се забиват, но всички бяха съгласни, че резултатът бе непобедимо множество от двайсетици.

— Сто и осемдесет — прошепна някой.

Към линията пристъпи Норман. Макар това да оставаше незабелязано за тълпата, стреличките му излъчваха електрически разряди, които спираха телевизионната картина на три преки разстояние и повреждаха телефонните линии на миля от кръчмата.

— Сто и осемдесет — обяви пак тихият глас, след като той приключи.

Младият Джак застана отново на линията на спора. Очите му горяха като чифт премигващи светлини за заден ход на автомобил кортина, а от тъгълчетата на устните му се надигаше жълтеникава пара. Завъртя глава около оста ѝ и се ухили през рамо на смълчаната публика. Едва погледна дъската и изстреля стреличките си. Резултатът бе такъв, че книгата на рекордите „Гинес“ би трябвало да забави последното си издание, за да го включи.

— Това не ми харесва — каза професор Слокъм. — Пропускам нещо, но не знам какво точно.

— Засега резултатът е равен — рече Омали, — необходима е само една негова нещастна грешка.

— Не ми се иска да се намесвам, Джон.

— Нещата могат да се влошат, Професоре, кажете няколко думи на стария език, просто за да бъдем сигурни.

— Ще изчакаме малко и ще видим.

— Той вече е близо до победата.

Професор Слокъм поклати глава.

— Аз все още не виждам нищо, той сякаш печели само с умения.

— Господ да го благослови.

Омали вдигна юмрук срещу другаря си.

— Тук става въпрос за трофея на „Лебеда“ — каза той и размаха оръдието на терора срещу Пули. — Няма място за шеги.

— Един ден — отвърна Джим спокойно, — ще се превърна в прословутия червей и ще ти отдам ужасно възмездие, Омали, за всичките удари, които си стоварил върху бедната ми глава.

— *Ш-ш-ш-т* — извикаха поне дузина постоянни посетители. — Изправи се чичо Тед.

Чичо Тед, жизнерадостният зарзаватчия на Брентфорд, бе може би най-обичаният човек в цялата околия. Неизменната му усмивка и веселото му остроумие, прибягването му към хиляди весели и алтруистични острословия от типа „смей се и светът ще се смее с теб, хъркай и ще спиш сам“, предизвика радост дори у онези, които бяха изпаднали в най-маниакална депресия. Говореше се, че той можел да превърне траурна процесия в танцово шествие и макар да нямаше доказателства, че се е възползвал от тази своя особена дарба, никога не пропускаше шеговития номер да мушне изгнил филиз от брюкселско зеле в торбичката на някой купувач.

Омали, който не можеше да намери сили у себе си да се довери на човек, който по същество търгува със, а камо ли да държи в ръце брюкселско зеле, намираще зарзаватчията за крайно досаден.

„Тази негова усмивка може да накара и самарянка да се самоубие“, обичаше да казва той.

Чичо Тед направи лека замявка за коленните стави, разкърши рамене и вдигна наплюнчен пръст във въздуха.

— Вятърът попътен ли е? — попита той и предизвика голям смях у поддръжниците си. После помахаше в задимения въздух с картонена подложка за бирена халба и попита: — Къде е дъската? Някой да има фенерче?

Омали изстена дълбоко в гънките на брадата си.

— Хайде, карай, подлецо.

Чичо Тед, който въпреки нелепата си клоунада, бе напълно наясно, че един погрешен ход можеше да му коства прехраната, се прицели внимателно като ужким въртеше задник. Първата му стреличка влезе едва-едва, на ръба, в зоната на тройно дваисет.

— Къде се приземи, а? — попита той, сложил ръка на чело и присвил очи, все едно, че не вижда.

Поддръжниците му се ръгаха в ребрата, радостни и превиващи се от смях.

— Какъв добър момък — викаха те. — Добрият стар чичо Тед!

Тед погледна към дъската и върху лицето му се изписа изненада, когато зърна стреличката си.

— Кой я метна тази? — попита той.

И така, да посъкратим дългата история, втората стреличка на чичо Тед се присъедини към приятелката си в тройното дваисет, ала третата си имаше свои идеи и заби острието си в най-ужасяващото единично едно. Смахът и аплодисментите, които последваха тази ненавременна грешка бяха силни и отчетливи, ала не идваха откъм привържениците на местния отбор.

— Какъв добър момък — каза Младият Джак. — Добрият стар чичо Тед!

Тази вечер зарзаватчията напусна „Лебеда“ в немилост. Някои казват, че досущ като Юда и той отишъл и се обесил. Други, по-добре информирани, твърдяха, че се преместил в Чизуик, където сега притежавал три магазина и прекарвал шест месеца от годината в чужбина.

Омали трескаво прелистваше страниците на тетрадката си.

— Сега вече здравата я загазих — каза изведнъж той и изтри капка пот, избила на челото му. — В бързината да приема залаганията поради увереността си в крайната победа на „Лебеда“ нещо съм пообъркал сметките. Бедата дойде и банкрутът ме гледа право в брадата.

Професор Слокъм взе тетрадката от треперещите ръце на Омали и я разгледа внимателно.

— Ето, тук намирам малка измама — рече той.

— „Четиримата конници“ се нуждаят от сто четирийсет и едно — обяви задъхано съдията.

— Свършено е с мен — каза Омали. — Ще трябва да се връщам в старата родина. Кораб на кея и то преди да е превалила нощта.

Професор Слокъм гледаше дъската мишена и клатеше глава, а на лицето му бе изписано непроницаемо изражение. Пули бе преbledнял силно и бе изгубил дар слово. Ако се изключи някое и друго Байтоу иззад тълпата, „Лебедът“ бе потънал във вакуума на пълната тишина.

Младият Джак се прицели в дъската, а Омали скри лице в шепи и изрече няколко молитви към Дева Мария.

Първата стреличка на Джак прониза тройното дваисет, втората — двойното, а третата — единицата.

— Сто и едно — изрече съдията по начин, който бе напълно разбираем за всички присъстващи в салона глухонеми.

Омали отхвърли един закъснял залог и размаха тесте бележки.

— Ходи да го духаш, момче — това бе единственото, което можа да каже.

Съдията се оттегли на бара. Тази вечер нямаше да произнесе нито дума повече и както по всичко личеше, през остатъка от живота си щеше да общува чрез тефтер и молив.

Норман, който освободи останалия отбор, излезе на линията. Постигна умопомрачителните сто и осемдесет точки, но това повече нямаше никакво значение.

За да спечелят трофея, на „Четиримата конници“ им трябваше само дабъл топ, а едно три или най-много четиригодишно дете би постигнало това, ако разполагаше с три стрелички.

Невил остави кърпите и се възкачи на бара с боздуган в ръка. След минута или две щеше да последва доста разрушение и смърт, той бе решил да оцелее на всяка цена.

Кроутън, грънчарят с тумбак като гърне, се облегна на бирената си каса и запуфка цигарата си. А високо горе нощните звезди блещукаха вечни и нищо не предвещаваха гибелта и разорението, което щеше да връхлети Брентфорд.

— О, я виж — проговори изведнъж той сам на себе си и се взря в небесния свод. — Падащи звезди, това е на късмет. Трябва да си пожелаеш нещо.

Из парцелите се движеше дребна фигурка. Беше неумита и с набола брада и нареждаше нещо под носа си. От време на време вдигаше глава и викаше: „Едгар“. Не долиташе никакъв отговор и той продължаваше по пътя си, воден от принуда, на която не можеше да устои.

— „Четиримата конници“ да хвърлят — обяви някакъв пиански глас, който изобщо не съзнаваше сериозността на положението.

Младият Джак пристъпи от тълпата, стиснал страховитите си стрелички. Прекоси залата и приближи към Професора.

— Това няма никак да ти хареса, Сен Жермен — изрече той. — Но нека знаеш, че аз те познавам такъв, какъвто си, и приеми загубата си като джентълмен, какъвто не си.

Професор Слокъм не потрепна, блестящите му очи бяха фиксирани върху Младия Джак.

— Ако искаш това да бъде спорт, то нека да бъде — отвърна той. — Ако обаче си замислил нещо друго, тогава знай, че ще отговоря на предизвикателството.

— Ще се провалиш — подигра го Младия Джак. — Аз съм твой господар.

— Така да бъде — отвърна професор Слокъм.

Младият Джак застана на линията. И отново завъртя глава на сто и осемдесет градуса, за да се обърне към зрителите.

— С „Лебеда“ е свършено — обяви той. — Пет години изминаха и той вече е отслабнал и самодоволен. Пригответе се да се подчините на превъзхождащата сила. Кажете сбогом на трофея си, нещастници.

В тълпата като вълна премина убийствен ропот. Чу се гръмовно тропане с крака, заизправяха се рамене и се изпъчваха гърди. Вратовръзките се разхлабваха, а горните копчета на ризите се разкопчаваха. Копчетата на ръкавелите се сваляха и се прибираха във вътрешните джобове.

Младият Джак вдигна стреличката си за победния удар. Невил стисна по-здраво боздугана си и се попипа по слабините, за да се увери, че крикетната кутия, която предвидливо бе заел за случая, си бе на мястото.

Омали сръга Професора.

— Спасете, ни старче — рече умолително той. — Ще ви се извиня по-късно.

Професор Слокъм се изправи с помощта на бастуна си и се вторачи в противника си.

Младият Джак изтегли назад ръката си и метна стреличката.

Тя полетя с огромна скорост, но сетне изведнъж се забави; за огромна изненада на зрителите увисна във времето и пространството

на метър и осемдесет над пода и на метър и половина от дъската.

Професор Слокъм съсредоточи още погледа си, същото стори и Младият Джак.

Стреличката мръдна с няколко сантиметра напред, после спря отново и пое назад.

Тълпата бе слисана. Боздуганът на Невил увисна свободно в ръката му. Тук се бяха вкопчили в битка велики сили и предпочиташе да си няма работа с тях. Но той беше тук за решителния удар и като нещатен барман не можеше да стори друго, освен да окаже подкрепа.

Всички очи, ако не се брои един разноглед чифт, бяха вперени в тази стреличка. Поддръжниците и на „Лебеда“, и на „Конниците“ бърчеха чела и налягаха мозъците си върху тази стреличка. Върху множество чела избиха едри капки пот, които падайки, съсипаха не един пайнт бира.

Стреличката напредна с нови петнайсет сантиметра. Професор Слокъм впери поглед в блесналите червени очи на своя противник. Стреличката отстъпи назад.

Младият Джак пое дълбоко дъх и тя отново пое към целта си.

— Такова нещо не можеш видя по телевизията — прошепна Джим Пули.

Старият Джак изведнъж улови със сбръчканите си ръце колелата на инвалидния си стол и се засили срещу Професора.

— Спрете този човек! — изкрещя Омали.

Пули скочи от мястото си, но в бързината да предотврати инцидента, се препъна в крака на един стол. Улови се за масата, преобърна я и се блъсна в професор Слокъм, който полетя към тълпата. В този миг на истината прословутият ад настъпи.

Черната като нощта стреличка отново пое по пътя си и се понесе със свистене към дъската. Младият Джак стоеше ухилен, докато Пули преобърна нефелния му баща и помете в отчаянието си още най-малко четирима души. Омали се изправи и нанесе на най-близкостоящия до него мощен удар по черепа.

Пред очите на онези зашеметени посетители, които още не бяха въввлечени в боя, стреличката се заби в дъската. В същия момент над главите им се чу опустошителна експлозия, която потроши бутилките на бара, събори големи парчета мазилка от тавана и изхвърли нещатния барман в тълпата.

— Това е Божие дело! — изкрещя Омали, пердашейки от все сърце. — Той не можа да издържи!

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун падна встрани от машината на капитан Лазер.

— Не бях аз — изхленчи той. — Не съм го направил аз.

Осветлението в „Лебеда“ изведнъж изгасна и целият свят на Брентфорд сякаш полудя.

— Не бях аз, не бях аз, кълна се.

Никой не даваше и пет пари. Навън ставаше нещо страховито. Може би това бе прелюдията към дългоочаквания Армагедон, може би — земетресение или цунами. Каквото и да бе, играчите на дартс не бяха уловени неподготвени, затова паническото бягство към вратата бе всеобщо. Една самотна фигура, облечена в черно и ухаеща на креозотов афтършейв, бе мигновено стъпкана от тълпата.

Едва когато посетителите на кръчмата излязоха навън в нощта, станаха ясни мащабите на случващото се. Парчета нажежен метал летяха от небето към Брентфорд. Огромни огнени пламъци се вдигаха от настилката на „Ийлинг роуд“, когато те попаднаха върху нея. Подпалени бяха и няколко предни градинки.

Пули и Омали помогнаха на падналия Професор да се изправи на крака.

— Започна се — каза Джон. — Какво да правим?

— Към машината — извика старикът. — Изглежда Норман е свързал навигационната система правилно.

Никълъс Роджър Рафълс Ратбоун гледаше с празен поглед екрана и повтаряше:

— Не съм го направил аз.

Омали се озова мигом до него.

— Играй — изрева той. — Ти си наред, играй.

Ратбоун се отдръпна ужасен.

— Не — изкрещя той, — нещо е сбъркано. Не искам да се замесвам в това.

— Играй! — Омали го сграбчи за зелената коса и го придърпа към машината. — Ти си непобедимият майстор, играй!

Ник отдръпна главата си в знак на неподчинение. И докато го правеше, се препъна в парче отчупена мазилка и падна възнак, оставяйки Омали с кичур зелена коса и нещо като каучукова маска в

ръце. Фигурата, която се строполи на пода на „Лебеда“, вече лишена от дегизировката си, приличаше твърде много не на кого да е, а на младия Джак Паланс.

— Той е един от тях — изкрещя Омали, сочейки падналия сересианец и танцувайки нагоре-надолу като полудял. — И изобщо не играеше с машината, а изпращаше сигнали. Хванете го, хванете го!

Пули побърза да изпълни заповедта.

— Лявата подмишница, нали така? — изръмжа той.

Някогашният раздавач се отдръпна назад, прикривайки брачните си такъми.

— Не подмишницата — изхленчи той. — Навсякъде другаде, само не подмишницата.

Професор Слокъм бе пред машината.

— Как работи? — извика той. — Как работи?

— Остави го, Джим — изкрещя Омали, — играй на машината, зарежи копелето.

От парцелите към небето се издигаха колони от чиста бяла светлина. Вратата на бараката на Соуп Дистант бе отворена и от нея струеше силна светлина, очертавайки силуетите на десетки еднакви фигури, които излизаха от отвора.

Когато избухна първата експлозия, едно джудже в мръсна униформа на пощаджия бе залегнало в леха с брюкселско зеле, но сега се бе изправило в цял ръст и ужасено гледаше фантастичния спектакъл.

То затанцува и запляска с ръце.

— Едгар — викаше то, — Едгар, помогни ми, помогни ми.

Фигурите, които извираха от входа на бараката, се носеха към него и пощенският раздавач си плю на малките пети и хукна да бяга. Профуча през няколко отворени врати на парцели и спря, само за да се увери, че не е изпуснал клещите за рязане на метал, които носеше. Без повече да се мае той продължи пътя си към един заключен гараж и към съдбата си.

В „Лебеда“ управлението на машината бе в ръцете на Пули.

— Осем са и се движат във V-образна формация.

Пръстът му изщрака с бутона за изстрелване на неутронната бомба и малки жълтеникави светлинки се понесоха към подскачащите конусчета в горната част на екрана.

— Изтрепи ги, Джим — изкрещя Омали. — Хайде, нали знаеш как се прави.

— Опитвам се, де! Я донеси по едно питие, за Бога.

Невил, който бе паднал доста тежко, но за късмет — не върху по-деликатните си части, бе на четири крака в средата на помещението.

— Какво, по дяволите, става? — попита задъхано. — Разкарай се от тезгяха, Омали.

— Трошим машината ти — отвърна останалият без дъх Омали. — Тъй че не пречи.

— Но каква бе тази експлозия? Боже мой! — посочи Невил към витрината на „Лебеда“. — Половината от „Ийлинг роуд“ е в пламъци. Извикай пожарните.

Пули хласна бутона с юмрук и заподскача.

— Ударих един! Ударих един!

Високо в небето се чу нова, този път по-слаба експлозия, последвана от звука на повредени двигатели и вой на пикиращ бомбардировач месершмит.

Останалите посетители в „Лебеда“ залегнаха в мига, в който нещо наблизко издумка и после се понесе със свистене в далечината. След миг на пълна тишина последва нов приглушен, но очевидно мощен изстрел.

Още един сересиански кораб бе паднал на земята върху Брентфорд; и съдейки по мястото на падането му, вече бе малко вероятно Джим Пули някога да получи заплашително писмо, че е закъснял с връщането на някоя книга.

— Ето! Там! Там! — сочеше Невил и крещеше. — Това е Третата световна война и изобщо нямаше четириминутно предупреждение. Ще си спестя гласа на следващите избори.

Малкият Дейв с мъка се изправи от канавката и изпищя от болка. Беше се оказал твърде близо до сринатата библиотека и един шрапнел от плочата с името на основателя й го бе улучил отзад.

— Ох, ох, ох, по дяволите! — виеше той.

Един по-малко целеустремен мъж би захвърлил всичко и би се прикрил в най-близкия окоп, но ненавистта и омразата бяха обсебили раздавача и нищо не можеше да го отклони от отмъщението му. Опипвайки внимателно кървящия си задник, той вдигна режещите клещи към катинара и вложи цялата си сила. Дълго се мъчи и се поти със стоманената скоба. Най-накрая металът поддаде с оглушителен трясък и вратата на гаража се вдигна нагоре.

Малкият Дейв стоеше задъхан на входа, чертите му блестяха розови на светлината от десет хиляди горящи книги с подвити краища в библиотеката. Пот се лееше от лицето му, докато оглеждаше обекта на своето дирене. Под мертеците на тавана пръхтеше и се гърчеше Саймън. Една камила далеч от дома.

— И сега, след като я имаш — попита един глас, от който стомахът на Малкия Дейв се сви, — какво ще правиш с нея?

Пощаджията се завъртя на пета.

— Едгар — каза той, — къде, по дяволите, беше досега?

Норман бе един от първите, които напуснаха „Лебеда“. Когато експлозията отекна в ушите му, той осъзна, че предстои голяма беда и че ако иска да доведе докрай великото си начинание, то сега бе моментът да стори това.

Притиснал откраднатата микроплатка към гърдите си, той си проправи път през огнения дъжд към дома и работилницата си. Докато експлозиите ставаха все по-плътни и идваха от всички посоки на компаса, той взе отвертка и сложи платката на мястото ѝ.

— Индукторът на мощността — проговори си сам, — ще насочи цялата енергия от десетки мили наоколо директно към апарата. Чудесно, чудесно!

Норман щракна любимия си ключ с надпис „Ние принадлежим на мъртвите“ и апаратурата му оживя.

В „Лебеда“ осветлението веднага изгасна.

— Пак спряха тока — изстена Невил. — Само това ми липсваше сега, да спрат тока. Типично, адски типично.

Пули вилнееше пред машината, наблюдаван от Професора и Джон Омали, които подхранваха „младежа“ със скоч.

— Давай, Джим — викаше Омали и го потупваше яко по гърба.
— Накарай ги да бягат. Ей, онзи там го изпусна, внимавай де!

Пули едва се измъкна изпод натиска на ирландеца.

— Остави ме, Джон — замоли се той. — Те отвърщат на огъня.
Виж това.

Хоризонтът на екрана изведнъж бе заменен от по-близък план. Силуетите на жилищните блокове и газометрите вече се виждаха ясно. Докато тримата мъже гледаха удивени, на екрана се появи дъжд от искри, идващи от един от кръжащите кораби и удариха силуетите. Силен тътен навън оповести разрушаването на един от блоковете.

— Изтрепи ги, глупако, изтрепи ги.

Рафълс Ратбоун незабелязано се промъкна към вратата, мушна се през нея, плю си на петите и хукна към парцелите.

Осветлението в „Лебеда“ изгасна отново.

В кухничката на Норман проблясваха светлини, виеше се дим от множество преплетени точкови спойки.

Норман седна зад пулта, набра координатите в компютъра си, докато постоянно нарастващото бучене го информираше, че апаратурата му загрява добре.

Стиснал лостовете на пулта, който не се различаваше много от нормановия, зад него стоеше мургав клонинг на прочута филмова звезда; Ломбард Омега бе поел управлението на кораба.

— Предателство — процеди той и изскърца със скъпите коронки на зъбите си. — Шибано предателство! Онези копелета ни вкараха в капан. Не бива да се учудвам — шибана смяна на правителството. Колко кораба изгубихме, господин Навигатор!

Навигаторът се надвеси над навигационните си системи.

— Досега четири, сър — отвърна той, — не, пет.

— Изключи тогава автопилота, ще карам този скапан кораб ръчно.

Една от останалите проблясващи светлини изчезна от видеоекрана на Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер.

— О, Господи — каза Професорът. — Стори ми се, че ще се откажат.

— Останаха още два — каза Омали. — Давай, изтрепи ги!

Голяма част от Брентфорд вече бе само спомен. Нямаше я „Новата странноприемница“, срината заедно с библиотеката, един от

газометрите бе погълнат от пламъци. Падащ кораб бе унищожил изцяло зарзаватчийския бизнес на чичо Тед на „Ийлинг роуд“, което оцелелите от холокоста по-късно щяха да оценят като единственото добро нещо в цялата бъркотия. Удивителното бе, че нямаше човешки жертви, навярно защото Брентфорд можеше да се похвали с най-много скривалища тип „Андерсън“ на квадратна миля в сравнение с всички останали райони на Лондон, а може би и защото тази книга е от друг вид.

Пули не смогваше в атаката си.

— Дясната ми ръка съвсем я няма — изстена той, — а пръстът ми за изстрелване на бомбите се схвана. Не мога да играя повече.

Омали нанесе на другаря си станалия вече легендарен удар по черепа.

— Е, това вече ме довърши! — Пули се обърна към Омали. — Когато надвисне бедата, удари Джим Пули. Тая повече няма да я бъде.

И внезапно замахна с несхванатия си юмрук към брадата на Омали. Поради изненадата и безупречната точност той просна ирландеца на пода за далеч повече време от броенето до десет.

Професор Слокъм погледна безжизнената фигура с черна брада.

— Ако този спор е уреден, ще съм ти благодарен отново да се заемеш с машината, преди останалите два кораба да са се светнали какво става и да са минали на ръчно управление.

— Разбира се — каза Пули, плю си на дланите и пристъпи отново към видеоекрана.

Малкият Дейв се отдръпна от Едгар Алан По, размахал късите си ръчици.

— Какво става тук? — попита той. — Видът ти никак не ми харесва.

Викторианският писател приближи безшумно с прозрачните си крака.

— Ти ме призова тук — каза той, — и аз дойдох доброволно, мислейки те за свой последовател. Но сега разбирам, че съм попаднал в положение, от което не мога сам да се освободя. И ще трябва да ти служа. Това не може да стане!

— Тръгвай тогава — изплака Малкият Дейв. — Не съм искал да те обидя, исках само малко помощ.

— Ти разбираш ли кой съм аз? Аз съм По, майсторът на ужасите. Най-големият романист, живял някога. По, създателят на Дюпен, най-оригиналният консултиращ детектив в света. Дюпен, който не беше, повтарям, не беше джудже. А ти ме забъркваш в дребнавите си откъсвания. Говорих с Професор Слокъм — има само един начин да се освободя. Ти, отмъстителен, държащ карез дребен негодник!

Малкият Дейв отстъпи към реещата се камила. Саймън се бе заклешил между гредите и ревеше с цяло гърло. Хвърчаха керемиди и трески от дървените греди.

— Стой далеч от мен — изписка Малкият Дейв.

— Стой далеч от мен! — изписка Саймън на перфектен камилски.

Едгар Алан По закрачи напред, лачените му обувки вдигаха прах, но от друга равнина, без да оставят следи по Земята.

— Стой далеч от мен!

Саймън се напъна яко и гредите на гаража се разхвърчаха. Докато се издигаше бавно през дупката към звездите, Едгар Алан По скочи към него и с едно движение усуква влачещия се подире му повод около китката на Малкия Дейв.

— О, не! — изплака джуджето, което тътреше крака, за да последва камилата през дупката на покрива.

Едгар Алан По наблюдаваше как отлита.

— А сега ще си вървя — каза той и го направи, досущ като Малкия Дейв.

В кухничката на Норман се случваха всякакви вълнуващи неща. Циферблатите отчитаха свръхтовар във всички посоки на компаса, лампите проблясваха, зумерите бръмчаха.

Страхотното, смазващо бучене достигна оглушителни размери, а стаята се изпълни със зловещо налягане, от което главата на Норман потъна между раменете, а бутилките с бира „Корона“ в магазина гръмнаха до една. С нечовешко усилие той включи още една серия прекъсвачи, затисна с длани ушите си и падна на пода.

Всички светлини в Брентфорд, Чизуик, Хаунслоу, Ийлинг, Хануел, Кю и, кой знае защо, в Пенджи изгаснаха.

Ломбард Омега надникна през илюминатора.

— Блекаут — изръмжа той. — Шибан блекаут, хитрите копелета. Господин Навигатор, колко останахме?

Навигаторът вдигна глава от пулта си и рече:

— Само ние сме.

Коментарът на Ломбард Омега по този въпрос не може да бъде записан на хартия. Трябва обаче да се каже в негова защита, че един от предците му бе измислил англосаксонския език.

— Намали височината — нареди той. — Ще изличим от лицето на Земята целия район. Люковете на неутронните бомби да са на стендбай, пригответи гама оръжието.

— О, не и гама оръжието — отвърнаха всички присъстващи.

— Гама оръжието!

— Майната ми! — каза навигаторът.

Пули, Невил и професор Слокъм се огледаха в мрака. Една-единствена светлинка проблясваше през витрината на „Лебеда“ откъм ревящия пъкъл, който някога беше Брентфорд.

— И какво сега? — попита Пули.

Професорът поклати глава.

— Ти се справи, направи го! Да отваряме шампанското! — Невил изтанцува един танц с висока стъпка пред потъмнялата и очевидно вече нефункционираща Атакуваща извънземни машина на капитан Лазер.

— Безплатна бира цяла година — изстена един глас откъм пода.

— Цял век — пропя Невил. — О, блаженство, о, небеса, о, не!

В далечината се чу слабият вой на неземни двигатели. Нещо голямо и смъртоносно приближаваше и всички средства да се противопоставят на разрушителните му намерения бяха изчезнали.

— О, Господи — каза професор Слокъм, — някой да иска последно причастие?

— Пригответе гама оръжието — нареди Ломбард Омега.

— Гама оръжието е готово, сър.

— Изтрийте от лицето на Земята целия квадрант, до последния сантиметър.

— Нито сантиметър, сър.

— Изстреляйте гама оръжието.

Навигаторът потрепна и натисна светещия бутон на главния пулт. Широка лъч червена първична енергия излетя изпод кораба и удари брега на Темза откъм Кю.

Петстотингодишните дъбове в Кралските ботанически градини пламнаха и половин хилядолетие история се стопи само в един миг. Лъчът се разшири върху по-голяма територия и се вряза в реката. Водите се развълнуваха, закипяха, досуц като в казана на вещиците, съскаха и се пенеха под неустоимата мощ на смъртоносното гама оръжие.

А лъчът продължаваше напред.

Корабът майка спря над реката — огромен никелиран дирижабъл, закриващ четвърт от небето. По цялата дължина на огледалните му бордове блещукаха светлини — премигваха като светилничета. Над него заплашително се издигаше голямата гръбна перка — като на акула.

Ужасният лъч продължи по къкрещата вода и ухапа речния бряг, изравяйки широк канал с неравни очертания, в който старата Темза нахлу с огромния талаз на наводняващ прилив.

Пред него лежеше Брентфордският квадрант, „Ийлинг роуд“ и „Летящият лебед“.

Брентфордци изскочиха от скривалищата си на улиците. Закрили лица от всепоглъщащата топлина, те си плюха на петите. Идваше краят на света и сега не бе време да хвърлят поглед назад, като жената на стария Лот^[3].

В „Лебеда“ момчетата се бяха свили ужасени, тъй като грохотът от срыващите се сгради и смъртоносният вик на трошачите се стъкла приближаваше все повече и повече.

Навън „Ийлинг роуд“ бе претъпкан с пищящото човечество, което се изсипваше и трупаше досуц като полудели орди от леминги, за да избяга от идващия холокост. Зад тях ослепителната червена огнена стена разрушаваше всичко по пътя си.

Омали бе на колене.

— Спрете това! — изкрещя той на професор Слокъм. — Направете нещо, в името на нашия Бог. Само вие го можете.

Професорът стоеше неподвижен. Ужасените викове кънтяха в ушите му и разкъсваха душата му. Градът, за който той толкова дълго се бе грижил и бе защитавал, беше изпепеляван и той бе безсилен да спре това. Обърна състрадателното си лице към ирландеца и очите му се напълниха със сълзи.

— Какво мога да сторя? — попита той задавено. — Наистина много съжалявам, Джон.

Ломбард Омега наблюдаваше клането, а върху лицето му бе изписана омраза и презрение.

— Бягайте, негодници! — крещеше той, като гледаше как дребните като мравки фигурки под него се пръскат във всички посоки. — Ще ви унищожа до крак, гледайте, гледайте!

Екипажът на кораба-майка изви вратове към илюминаторите. Разрушенията долу бяха жестоки и отвратителни. Разсечени улици, магазини и къщи, изтрети от лицето на земята храмове и жилищни блокове.

Повече от трийсет автомобила морис-майнър, някои от които дори безценни екземпляри за колекционерите — с двойно предно стъкло, врати самоубийци и ръчни чистачки, бяха просто изпарени и никога повече нямаше да се промъкват тихо през задните улички.

Професор Слокъм сплете длани в молитва. С приближаването на огнената стена и срутването на сградите, той вече знаеше, че единствено чудо може да спаси Брентфорд.

— Какво е това, сър? — попита един от редовите членове на екипажа на сересианския кораб, сочейки към илюминатора.

— Какво е кое?

— Онова, сър.

Ломбард Омега напрегна очи да види през димната пелена на горящия Брентфорд.

— Иисусе Христе! — изкрещя той, като забеляза летящ обект право по курса на кораба. — Това е една шибана камила! Ляво на борд! Пълен ход с ляво на борд!

— Вие сте на пулта за управление — съобщи раболепният навигатор на командира си.

Ломбард завъртя щурвала и кораба зави рязко наляво, избягвайки реещата се камила на косъм.

Попаднал в задната струя, един дребен пощенски раздавач изригна залп от сквернословия, които биха накарали дори командира на кораба да се изчерви.

— Това бе наистина на косъм — каза Ломбард Омега и изтри креозота от челото си. — Номерата на тези негодници край нямат, нали? Дайте ми още мощност, господин Навигатор. Още мощност.

Навигаторът бутна напред ръчката и затвори очи. Страхотна вибрация разтърси въздуха. Огромното налягане притисна всичко живо надолу. Нахлуващите води спряха побъркания си ход и увиснаха, сякаш докоснати от жезъла на Мойсей. Разпръсналите се брентфордци изпопадаха по тротоарите, не можеха да поемат от свръхнагорещения въздух и се държаха за гърлата. Атакуващата извънземни машина на капитан Лазер се откъсна от фундамента си и се претърколи в салона на „Лебеда“, събаряйки преградната стена и разкривайки ужасите на кухнята на Арчи Карачи пред Невил, който, понесен от ужасяваща сила, изчезна зад бара, изгубвайки и последните си пломби.

Когато Пули и Омали се строполиха върху изгорения от фасове килим, последното, близко до реалността, което видяха, бе професор Слокъм. Старикът стоеше прав. Адският пожар подчертаваше древните му черти — бе вдигнал ръце към горящото небе, което се виждаше през потрошения покрив на „Лебеда“; устните му шептяха сричките на обред, по-стар от зората на писаната история.

Над главите им се чу смъртоносния вой на двигателите, след като Ломбард Омега и екипажът му атакуваха за последния удар.

— Довършете ги! — изкрещя командирът. — Довършете ги!

Корабът се залюля и потрепери. Стрелките на хиляди кристални циферблати се завъртяха лудо към зоните на опасност. Ниско, пулсиращо бучене накара командира да стисне зъби, а навигаторът, който най-неочаквано бе открил християнството — да се прекръсти.

— Довършете ги! — изкрещя Ломбард.

Двигателите на кораба се закашляха и закихаха.

Въздухът около него бе йонизиран и един размазан образ на нещо чудовищно се появи в полезрението на екипажа. То потрепери,

наполовина оформено и прозрачно, а след това в огромна вихрушка от разпадащи се елементи, се превърна в твърдо тяло.

Ломбард Омега го гледаше ужасен през предния илюминатор.

— Какво е това? — изкрещя той и вдигна и двете си ръце. — Какво, по дяволи...

Последните му думи, колкото и да бяха неприлични, трябва да останат незаписани за историята. Защото в един миг той насочваше кораба си в празното пространство над футболното игрище на Brentford, а в следващия осъществи фул контакт — ужасен и невъзвратим — с най-горната част на голямата пирамида на Хеопс.

Бам, бум, шляп и *Байтоу* проехтяха в мига, в който междузвездният кораб „Сандра“ изгуби значителна част от корема си и се килна на една страна. Понесе се стремглаво надолу като пищящо огнено кълбо, мина на косъм от покрива на „Летящия лебед“, завъртя се над музея на пианото и се стовари върху парцелите. Там, където последните сересианци стояха и наблюдаваха доста замислени ставащото, бе складирано много внимателно голямо количество експлозиви в няколкото пустеещи градини и под жалките останки на някога печелещите награди лехи със зеле на един бивш пощаджия.

Последва миг на ужасяваща тишина, а след това — експлозия, която разтърси сеизмографите в Гринуич, както и вождовете на десетина нации, които посегнаха към бутоните на „ядрените куфарчета“.

А после над онова, което бе останало от Brentfordския триъгълник се възцари дълбока и пълна тишина.

[1] Дабъл топ — целта на играта дартс е стреличките да бъдат забити в точно определени комбинации на мишената. Отчитането е далеч по-сложно, отколкото в стрелбата. — Б.пр. ↑

[2] Галиполи — има се предвид десантът на силите на антантата в Дарданелите по време на Първата световна война. Инициатор и ръководител на провалилата се операция е тогавашният първи лорд на Адмиралтейството на Великобритания Уинстън Чърчил. — Б.пр. ↑

[3] Лот — (библ.) син на Аран, племенник на Авраам, праотец на племената на моавците. Въпреки предупрежденията, жена му погледнала назад, когато Бог наказвал Содом и Гомор и се превърнала в стълб от сол. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

На следващия ден слънцето изгря в три часа сутринта.

Това изненада много онзи народ на Брентфорд, който беше в настроение да се наслади на сутрешния птичи хор, но още повече изненада народите по поречието на делтата на Нил, които с голямо объркване установиха неочакваното изчезване на най-голямата си туристическа атракция, както и лекото удължаване на нощта.

Ако часовникът на библиотеката „Мемориъл“ още съществуваше, той щеше непременно да удари, когато една невъзможно дълга товарна платформа зави по „Ийлинг роуд“, събори стълбовете на двете оцелели улични лампи в Брентфорд и изпотроши с многоколесното си туловище стотина плочи от паважа на булеварда.

Високо в кабината, осветен от зелените светлини на арматурното табло и от първите лъчи на изгряващото слънце, седеше плешив мъж в шафранова роба. Пафкаше си цигарката и гледаше през тъмните стъкла опушените развалини, които някога представляваха неговия роден град.

Докато го нямаше, тук и там бяха станали някои промени, това беше ясно. Дали ставаше дума за разчистване на терен за нова жилищна програма на общината, помисли си той, или за разширяване на пътната схема? Все пак изглеждаше твърде драстично. Превключи скоростите на дългото сто и петдесет метра превозно средство и мина по железопътния мост, чиито греди изстенаха под тежестта. Къде се бе дянала „Новата странноприемница“, а и общината не би разрушила два от новите жилищни блокове, нали така?

Предните колела на голямото возило хлътнаха в дупка и изхвърлиха цигарата на шофьора в скута му. Щеше да изрече доста сурови думи за всичко това и нямаше да сбърка. Ето, той пристига и доставя най-голямата историческа находка в историята на човечеството, а пътищата им тук — потънали в развалини.

И какво, в името на Данте, бе това? Арчрой спря огромното возило, което потрепери. След като намери падналата си цигара, той

слезе от кабината.

С голямо страхопочитание се вторачи в огромната конструкция, която сега се издигаше на мястото на бившето футболно игрище на Brentford. Или това бе голямата пирамида на Гиза, или той самият бе танцуващ с дървени обувки холандец.

Мъжът с бронзовия тен стъпка угарката си с гола пета и се почеса по лицето теме. Какво се бе случило тук?

Изкатери се в кабината и подкара отново гигантския камион. Вече бързо губеше търпение. Къде бе комитетът по посещането? Къде бяха знамената и кметът? Нали бе писал на Невил да му съобщи подробностите по пристигането си? Е, това вече бе прекалено.

Далеч напред, в далечината, светеше един прозорец. Беше на „Летящия лебед“, но защо бе осветен със свещи?

Арчрой натисна спирачките и спря многотонажната платформа пред покритото със сажди и надупчено като с шрапнели питейно заведение. Потърси на арматурното табло ново пакетче цигари, но не намери нищо друго освен снопче пощенски картички, показващи вече погрешно Brentford от птичи поглед.

Слезе от кабината, затръшна вратичката и подритвайки боклука пред себе си наляво-надясно, закрачи към вратата на „Лебеда“. С един-единствен ритник заднешком с босия си крак изкърти вратата от пантите ѝ и я запрати към бара. Четирима слисани мъже вдигнаха ужасени глави от питиетата си на самия барплот. Джим Пули, Джон Омали, професор Слокъм и Невил, нещатният барман.

— Арчрой? — ахна Невил присвил очи към ужасяващата фигура на прага на вратата. — Арчрой, ти ли си?

Арчрой фиксира нещатния барман с опасен поглед.

— Отвън в камиона ми е Ноевият ковчег — изрева той. — Дали някой от вас, пиещите в забраненото от закона време, ще се заинтересова да му хвърли един поглед?

Омали се изправи на крака.

— Сега пък Ноевият ковчег, така ли? — каза той. — Бих ли могъл да ви заинтригувам с едно посещение с екскурзовод на голямата пирамида на Brentford?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.